

Suối Đạo Thi Phẩm

Ni Trưởng Thích Nữ Huỳnh Liên
Thích Nữ Hằng Liên tuyển chọn

MỤC LỤC

Lời Tựa

PHẦN I: HOA BỒ ĐỀ

Về Đây	Chúc Xuân (1)
Chào Bình Minh	Chúc Xuân (2)
Tinh Mộng	Xuân Sa Đéc
Ly Già	Hào Quang Diệu Pháp
Cất Ái	Hoa Bồ Đề
Xuất Gia	Cành Hoa Vườn Lộc
Diệu Pháp	Cuộc Nhân Thế
Áo Cà Sa	Hoa Tình Thương
Bình Bát	Giác Ngộ
Nếp Sống Vân Du	Tâm Đạo
Thanh Nhàn	Đạo Đời Tương Ứng
Oai Đức Cà Sa	Bàn Tay Đẹp
Đi Thuyền	Vui Mà Sống
Sen Gương	Những Hối Thất Bại
Thuyền Trĩ Tuệ	Cây Không Trái
Công Đức	Giọt Sữa Tình Thương

PHẦN II: KHUYẾN TU

Khuyến Tu	Giới
Khuyến Nhẫn	Giới Sát
Ơn Tín Thí	Huệ
Thập Lục Hạnh	Bốn Nghiệp Miệng
Lục Căn	Khuyến Con
Thập Thiện	Văn Với Đạo
Ngũ Phước	Cúng Chùa Không Cầu Phước
Năm Hạnh Thí	Từ Y Pháp
Phóng Sanh	Mãnh Đất Phước Duyên
Thân	Từ Pháp
Khẩu	Bố Thí
Ý	Lỗi Bước
Ý Tốt	Nguyên Về Cõi Phật
Nhẫn	

PHẦN III: HÀNH ĐẠO

Khất sĩ	Vịnh Thích Ca Phật Đài
Nụ Cười Khất Thực	Cảnh Tịnh Xá Ngọc Quang
Lối Đi	Đề Ảnh Đứng Dưới Gốc Cây Dầu
Sức Chịu Đựng	Cảnh Nhàn

Vĩ Nhân Nan
Bạc Hạch
Hành Đạo (1)
Hành Đạo (2)
Lớp Học Tình Thương
Bỏ Tắt Chứng Sanh
Thảm Đất Vàng
Đền Chơn Lý
Khêu Đền Chơn Lý
Trăng Đạo
Chuyến Đi Thủ Thừa
Chuyến Đi Dầu Tiếng
Chuyến Đi Vĩnh Công
Hội Ngộ Đoàn Áo Trắng
Đêm Trăng Ở Sài Ca Nã
Buổi Sáng Ở Sài Ca Nã
Nương Bóng Trăng
Vịnh Hạ Long
Vịnh Chùa Ngọc Bửu

Giáo Pháp Đại Đồng
Cầu Phật Ra Đời
Pháp Đăng Chơn Lý
Liên Hoa Giáo Hội
Lâm Đất
Chuyến Đất
Lo Lường
Gọi Bạn
Khai Bút
Kỷ Dấu Cầm Tác
Kho Tàng Vô Tận
Mừng Xuân Quý Hợi
Xuân Với Đạo
Tiếng Gọi Thiêng Liêng
Đức Thầy Lâm Nạn
Lòng Người Hiếu Tử
Đường Giải Thoát
Giải Thoát Đạo

PHẦN IV: HOÀI NIỆM

Mơ Giải Thoát
Bỏ Đề
Lòng Biển Bao La
Ưu Tư
Quyện Tơ Lòng
Nhìn Thế Cuộc
Tôi Yêu Phật Giáo Việt Nam
Câu Nguyện Hòa Bình
Cờ Phật Giáo
Gió Nghiệp
Hoài Niệm
Cành Hoa Vó Úy
Cầm Hoài (1)
Cầm Hoài (2)
Cầm Xúc
Phật Đản
Vũ Lan Niệm
Câu Nguyện Vũ Lan
Tiếng Khóc Mục Liên

Tri Âm
Lối Bước
Sơ Ngộ
Đợi Khách Trần
Lời Khách Trần
Tâm Thầy
Lạc Mẹ
Lòng Con
Lòng Mẹ
Tình Mẹ
Con Nguyện
Nguyện Chung
Câu Nguyện Tôn Sư
Tương Niệm Tôn Sư
Nhớ Ôn Thầy
Công Đức Sư Trưởng
Mười Năm Đàng Đàng
Nhớ Ôn Phật

-ooOoo-

SUỐI ĐẠO THI PHẨM

LỜI TỰA

‘Suối Đạo Thi Phẩm’ là một tuyển tập thơ trích chọn từ tác phẩm: “*Thơ - Ni Trưởng Thích Nữ Huỳnh Liên*.” Đây là thi phẩm gồm các bài thơ chứa chan nguồn sống Đạo, tuôn chảy như suối ngàn, phóng khoáng – uyên thâm, nhưng vô cùng giản dị. ‘Suối Đạo’ mang tên từ các vần thơ tãi Đạo dễ dàng hoà nhập vào lòng người như từng giọt sữa cam lồ nhẹ nhàng thấm nhuần vào thiện căn và từ đó huệ tâm người học đạo dần dần khai mở duyên theo nghệ thuật.

Đọc thơ của Ni Trưởng, Giáo Sư - “Nhà Văn” Hoàng Như Mai đã cảm khái ghi nhận:

"*Thơ Đạo của Ni Trưởng, theo cảm niệm của tôi, xuất phát từ những cảm hứng đề tài rất bình thường. Đây là những cụm hoa không phải kén chọn, ương trồng, chăm sóc với những công phu dành riêng cho các loài hoa quý hiếm trong các nơi thượng uyển, mà là hoa đồng, hương quê rất mộc mạc, thân mật với chúng sanh; ai cũng có thể, và nếu ưa thích thì dễ dàng hái lấy để cài lên tóc hay đem về cắm ở nhà, không bị ngăn cấm gì hết, vì là của chung của mọi người, mang trong người, để trong nhà, hương thơm lan toả khắp nơi, ai đến gần cũng được thơm lây. Đó là cái cách Ni Trưởng đem Đạo pháp đến cho mọi người. Mấy lần tôi được ngồi gần cùng Ni Trưởng, rõ ràng là Ni Trưởng thân nhiên trò chuyện bình thường, thể nhưng sau đó tôi nghĩ ra là đã được truyền pháp nhẹ nhàng mà thấm thía.*" [1]

Phần lớn, thơ do Ni trưởng sáng tác thể theo một phong cách rất linh hoạt, đa dạng và phong phú; nhưng không ngoài mục đích giúp môn sinh cảm nhận trực tiếp giáo lý nhiệm mầu của đức Phật. "Ni Trưởng không dụng ý làm nghệ thuật, nghệ thuật là từ cái tâm muốn cứu độ chúng sanh." [2] Thật vậy, bút pháp của Ni Trưởng thường là những cảm tác tùy duyên, tùy cảnh và vì thế thơ làm xong là phổ biến ngay lúc ấy để chư môn đệ chuyển tay nhau chung học, chứ không lưu giữ thành soạn phẩm. Vì thế, thơ của Người trôi chảy vào dòng đời như những cánh nhạn tung bay về phía chân trời, nên không sao tìm lại được vết tích thời gian và xuất xứ của từng bài. Có chăng! Chính là những vần thơ bất diệt, sáng ngời muôn vàn đẹp diệu dụng: hoà reo như tiếng suối, mát dịu như ánh trăng, ngọt ngào như dòng sữa mẹ, ... và cái tuyệt vời nhất là giọng văn vừa nhẹ nhàng, vừa trầm hùng, rồi ngân vang như tiếng chuông vọng về giữa đêm dài cô tịch – 'cảnh tỉnh khách hồng trần.'

'Suối Đạo Thi Phẩm' được hình thành hôm nay với tâm niệm muốn lưu lại và phổ biến những dòng pháp nhũ đầy lòng từ bi - vô ngã của Người. Sưu tập - tuyển chọn này được phân thành bốn chương mục chính, trình bày theo hình thức chủ đề có sẵn trong thơ của Ni Trưởng:

Phần I: Hoa Bồ Đề (32 bài)

Phần II: Khuyến Tu (27 bài)

Phần III: Hành Đạo (45 bài)

Phần III: Hoài niệm (37 bài)

Kết cấu tập thơ bắt đầu với biểu tượng 'Hoa Bồ Đề' gồm các bài thơ mang tính nền tảng khơi nguồn sống đạo, đề rồi dần dần con đường giác ngộ với những lời 'Khuyến Tu' chân tình; Kế tiếp là chương mục "Hành Đạo" bao gồm các bài thơ tâm sự con đường hành đạo, và cuối cùng 'Hoài Niệm' là hồn thơ với nhiều cảm xúc thân thương. Nhìn chung, 'Suối Đạo' là một áng thơ phản ánh sâu xa về 'tâm nguyện tình cảm' bày tỏ tâm tư chân thành, nguyện vọng thiết tha và dấu ấn tình cảm khó phai nhòa mà trong suốt cuộc đời hành đạo Ni Trưởng đã hy sinh cho sự nghiệp hoằng truyền Chánh Pháp:

"*Nguyện xin hiến trọn đời mình,
Cho nguồn Đạo Pháp, cho tình quê hương.*"
(Ni Trưởng Thích Nữ Huỳnh Liên)

*Ngày Tưởng Niệm '19-3 Ất Dậu'
Kính đề
Thích Nữ Hằng Liên*

[1] *Thơ Ni Trưởng TN. Huỳnh Liên*, NXB TP HCM 1995, trang 28.

[2] *SDD*, trang 29.

-ooOoo-

[Đầu trang](#) | [Mục lục](#) | [01](#) | [02](#) | [03](#) | [04](#)

Chân thành cảm ơn Sư cô Vân Liên đã gửi tặng bản vi tính (Bình Anson, 03-2005)

[\[Trở về trang Thư Mục\]](#)

last updated: 29-03-2005

Suối Đạo Thi Phẩm

Ni Trưởng Thích Nữ Huỳnh Liên
Thích Nữ Hằng Liên tuyển chọn

PHẦN I HOA BỒ ĐỀ

Hoa Chánh Giác thơm lòng hoa huệ thi
Cội Bồ Đề phủ rợp bóng khoan dung
Chư môn sanh êm ấm chỗ nương tòng
Tươi khí tượng đượm tinh thần thanh sáng

VỀ ĐÂY

Về đây gặp cửa, gặp nhà,
Gặp cha mẹ cũ, gặp bà con xưa.

*

Vườn lòng khô nứt nẻ,
Nở một đoá hoa thương.
Con tìm về xứ mẹ,
Tình thương bắt ngát hương.
Thôi đừng bước phong trần,
Tì bi thất nương chân.
Nhu hoà y mặc ấm,
Thiền duyệt phạn nuôi thân.
Con đừng luyến phù hoa,
Vượt lên cõi ái hà.
Chớ quay đầu ngo lại,
Cất bước, bước đi xa.
Nhà ta đủ báu trân,
Huệ nghiệp sẵn riêng phần.
Con phải chăm gìn giữ,
Con là vị chủ nhân.

*

CHÀO BÌNH MINH

Hãy chăm chú hôm nay,
Vì nó là đời sống.
Tuy ngắn chẳng bao dai,
Nhưng vấn đề quan trọng.
Sung sướng lúc vượt lên,
Vẽ vang khi hành động.
Rực rỡ của thành công,
Sư sống trong đời sống.
Hôm nay một giấc mơ,
Ngày mai là ảo vọng.
Nếu hôm nay sống vui,
Thấy hôm qua đẹp mộng.
Thấy ngày mai xinh tươi,
Vây hôm nay vui sống!

*

TÌNH MỘNG

Một giấc mê hồn chợt tỉnh ra,
Nhìn thân giả tạm kiếp phù hoa.
Từ đâu mình đến nơi đây nhỉ?
Rồi biết về đâu gặp cửa nhà?
Nhà xưa có lẽ tận cung mây,
Lối bước cho nên lạc chốn này.
Chịu kiếp mang thân rồi chịu khổ,
Biết bao giờ mãn số lưu đây.
Đầy đoạ gian lao khổ lụy thân,
Mấy ai thoát khỏi lưới hồng trần?
Bao năm chen lộn trường danh lợi,
Thất bại thành công biết mấy lần?
Mỗi lần thất bại ngất mình thêm,
Đau buốt gan vàng héo hắt tim.
Thân bồng biển thành nơi chứa khổ,
Đựng vào đủ thứ cực hình nghiêm.
Cực hình nghiêm phạt khổ vô cùng,
Nhưng lúc thành công thích chí lung.
Có khác nào khi vừa chết ngất,
Được luồng gió thổi tỉnh như không.
Không ngờ tỉnh lại phút hồi sinh,
Để chịu nhiều thêm nỗi thâm hình.
Ay đó rõ ràng nơi địa ngục,
Tội non tức thị tâm thân mình.
Thân mình chịu những tiếng khen chê,
Thương, ghét, buồn, vui đủ mọi bề.
Gặp sự vừa lòng, như sống tỉnh,
Đến khi bất mãn, chết hôn mê.
Mê tỉnh vẫn xây khóc lẫn cười,
Bao luồng gió nghiệp chẳng dừng thôi.
Có ai tránh khỏi thương tâm được,
Khi đã mang thân giữa cõi đời?
Đời mình bằng được dứt làm mê,
Đuốc tuệ nhờ soi sáng bốn bề.
Pháp Phật nhiệm mầu nâng cứu khổ,
Lối tu giải thoát mở đường về.
Về cảnh Tây phương đã khác xa,
Tóc xanh cạo phúi mặc Cà sa.
Lợi danh giũ sạch lòng thơ thới,
Một giấc mê hồn chợt tỉnh ra.

*

LY GIA

Dứt bỏ trần duyên cất bước đi,
Về nơi cảnh Phật cõi huyền vi.
Thuyền từ chờ rước người tâm đạo,
Vội vã bươn theo kéo trễ kỳ.
Trễ kỳ ở lại chốn mê tân,
Chịu kiếp luân trầm khổ tảo thân.
Món nợ gia đình hằng trời buộc,
Thoát đâu cho khỏi lưới hồng trần.
Trần thế âu là cảnh tạm nương,
Cũng như chiếc quán dựa bên đường.
Người đời là khách dừng chân tạm,

Rời vội lui về nẻo viễn phương,
Phương tiện sơ thừa đã thuyết minh,
Khách trần là những bạn đồng hành.
Gặp nhau chốc lát rồi ly biệt,
Trong cõi lâm than mãi dẫn mình.
Mình tình lòng rồi dứt trứu mê,
Tình thương đâu chắc vẹn muôn bề.
Cõi đời đâu chắc tồn lưu mãi,
Có lúc tang thương vương não nề.
Nào nề cho những cảnh thương tâm,
Trên nẻo tồn vong lụy đổ dầm.
Sống gởi tâm thân đời giả tạm,
Mấy ai tránh khỏi cuộc thăng trầm.
Thăng trầm ngao ngán kiếp phù du,
Lúc được e rằng lúc phải thua.
Có đó để rồi tan mất đó,
Lười đời nếm mãi vị cay chua.
Chua cay thế sự chẳng quân bình,
Tôn trọng qua hồi đến rẻ khinh.
Thương mến tốt cùng rồi ghét bỏ,
Vẻ chi ấm lạnh chút nhân tình.
Tình đời chi để bận lòng ta,
Dây trói trần mình cõi gỡ ra.
Rẽ lối giam cầm sang lối thoát,
Đường mê nhà cửa dạng mờ xa.
Xa lánh tuồng đời chốn thị phi,
Thân hành bốn pháp mặc huyễn y.
Tâm tròn tâm đạo mang bình bát,
Dứt bỏ trần duyên cất bước đi.

*

CÁT ÁI

Đạo Pháp nguyên lai chẳng luyến tình,
Luyến tình đâuặng đạo là mình.
Mình tâm hẳn thật nhờ đèn trí,
Trí tuệ gương hươu dứt chỉ manh.
Chỉ manh là những sợi dây thương,
Kiếp kiếp đời đời mãi vẫn vương.
Buộc chặt người này vào kẻ khác,
Kéo lôi chìm nhận biển tình trường.
Trường tình khi đã bước chân ra,
Giải thoát xong rồi phận xuất gia.
Há để dây thương còn vương gót,
Đường đi ngăn trở bận lòng ta.
Ta đã là người của chúng sanh,
Người nuôi ta để học gương lành.
Sống đây ta sống cho muôn loại,
Ta có quyền đâu sống lấy mình?
Mình mong thoát khỏi chốn luân hồi,
Bốn khổ tiêu trừ nguyện mới thôi.
Mà gốc luân hồi là luyến ái,
Nếu còn vương vấn dứt sao rồi?
Rồi nên rẽ bước mở đường lành,
Phát nguyện Bồ Đề độ chúng sanh.
Đạo quý Pháp cao đường giải thoát,
Luật nghiêm giới cấm Phật ban hành.
Hành theo hạnh đạo bậc siêu nhân,

Bản ngã trừ tiêu thoát nghiệp trần.
Bản ngã trừ tiêu đừng nhớ cội,
Tương như đã chết mất phạm thân.
Phạm thân trước cội, cội phạm tâm,
Còn lại là thân đạo thậm thâm.
Tên tuổi theo đời thôi chẳng tính,
Có đâu dính dáng mấy tình phạm?
Phạm tình ngăn trở nẻo đường lành,
Ai muốn tự trì chừng quả linh.
Đừng luyến cảnh xưa người kiếp cũ,
Tự nhiên thấu nhập lý vô sanh.
Sanh sống chung đường thấy chúng sanh,
Từ bi thương độ mực công bình.
Chớ nên riêng tưởng hàng thân thuộc,
Đạo Pháp nguyên chẳng luyến tình.

*

XUẤT GIA

Tiếng khổ vang rền khắp mọi nơi,
Tai nghe xao xuyến dạ bồi hồi.
Xót xa đau đớn cho muôn loại,
Ý muốn làm sao được giúp đời.
Muôn vạn người người lụy tâm thân,
Sức mình giúp đỡ một vài phần.
Thấm gì công cán đôi gàu nước,
Trước cảnh hung hăng ngọn lửa trần.
Trầm tư suy nghiệm ngộ tìm phương,
Nhớ lại kinh xưa dạy tỏ tường:
"Quả ác ngày nay cam gánh chịu,
Bởi vì nhon trước chẳng hiền lương."
Trần gian khổ báo tự nơi lòng,
Nguồn đục trào ra nước há trong?
Phải dứt tâm phạm ngừa tội lỗi,
Diệt trừ tận gốc mới tròn xong.
Chỉ có phương tu dẫn độ người,
Mình lên bờ giác được an nơi.
Đưa tay đón tiếp người mê đắm,
Mới gọi là phương thuốc cứu đời.
Bỗng thấy xa xa một chiếc thuyền,
Rõ ràng như nguyện tốt căn duyên.
Thuyền từ ghé chốn mê tân ấy,
Vội vã mau chân bước xuống liền.
Nương thuyền giải thoát đến Tây Phương,
Thấy đức Tôn Sư chốn đạo trường.
Thuyết giảng pháp lành hoằng hoá chúng,
Số đông Tăng lữ chẳng biến lường.
Pháp ngôn thấu nhập mặc y vàng,
Đạo hạnh kiên trì bất được mang.
Quì giữa Phật tiền xin thọ giáo,
Nhờ ơn Tăng chúng nhận vào hàng.
Hữu duyên về được cội Vô sanh,
Phát nguyện cần tu đắc Pháp lành.
Chơn lý thường ngày nghe giảng dạy,
In sâu trí não nhớ rành rành.
Bao giờ đạo quả đứng cơ duyên,
Phật chứng cho con chớ chiếc thuyền.

Về đến bến xưa con rước đò,
"Chúng sanh thoát khổ" trọn lời nguyện.

*

DIỆU PHÁP

Diệu Pháp cao thâm khó giải bày,
Trần gian quyền hiện tướng Như Lai.
Lối xưa man mác tìm dấu thấy,
Sự cũ mơ màng biết hỏi ai.
Lễ lối đã đành theo dấu vết,
Trương truyền thôi cũng cứ hoàng khai.
Mong sao trong sự bao hàm lý,
Hiểu rõ dung thông Đạo chẳng ngoài.

*

ÁO CÀ SA

Giã từ trần cảnh hướng Tây phang,
Tháp cánh choàng thân chiếc áo vàng.
Như đám mây lành nâng đỡ gót,
Hay vòng phép lạ rút thấu đàng.
Buông tình vọng chấp lòng khoan khoái,
Nhẹ bước thuyền không trí rảnh rang.
Duyên tốt căn lành ai mặc được,
Lạc thành thâm thoát trái chơn sang.

*

BÌNH BÁT

Gắng đi một mạch tới Tây phang,
Bát đất rồi đây hoá bát vàng.
Chánh Đạo phân chia ra tám nẻo,
Chơn thừa gom lại hiệp chung đàng.
Phước nhuần trăm họ nên phu phi,
Lộc chứa muôn nhà thật rỏ rang.
Cực Lạc gần kề không hiểm trở,
Mỗi ngày khát thực bước lân sang.

*

NẾP SỐNG VÂN DU

Cảnh dầu đẹp ở hoại cũng hết đẹp,
Người dầu thân gần mãi cũng thôi thân
Một tàn cây không dừng nghỉ hai lần,
Nghe Phật dạy cho tâm hồn thanh thoát.
Đường giải thoát gồm ba y một bát,
Đi, đi, đi học khắp bốn phương trời.
Hé túi khôn châu ngọc chứa muôn loài,
Tùy duyên tốt mà tuôn rơi pháp báu.
Ở một chỗ cửa muôn ngàn phiền não,
Trí huệ tàn Pháp giáo cũng mờ lu.
Dầu bể nào cũng một kiếp công phu,
Tu giới luyện phẩm tu cho đáng giá.
Tay đồng mãnh phá thành trì nhơn ngã,
Sống nương nhau trong hi xả từ bi.
Pháp lục hoà tam tụ thực hành y,
Đề gương mẫu duy trì đoàn hậu tấn.
Thương dân tộc ngặt nghèo con bị vạ,

Đêm lẫn ngày bị mất chờ hề quên.
Vẹn công phu cứu khổ vẹn lời nguyện,
Cõi đạo đức sống không quyền dung đường.

*

THANH NHÂN

Việc thế chẳng đua tranh,
Thanh nhân lánh lợi danh,
Thân nương theo cảnh tịnh,
Tĩnh gôi tại mây xanh.
Thắm thía vui niềm đạo,
Thung dung đường tánh lành,
Hồi ai là bạn tác,
Gió mát với trăng thanh.
Hình trời như cây lọng,
Vận nước như bàn cờ,
Đua đòi chia đen trắng,
Tranh nhau quyết được thua.
Người thua sanh tức khí,
Kẻ được kết oán thù,
Nam Dương nơi ở ẩn,
Nằm nghĩ giấc êm ru.

*

Thắng thì sanh oán sanh thù,
Bại thì đau đớn lo rầu mãi thôi,
Hiện nhơn thông thả sống đời,
Chẳng cầu thắng bại lời thôi nhọc nhằn.

*

OAI ĐỨC CÀ SA

Mặc vào mảnh áo Cà Sa,
Bao nhiêu phiền não hoá ra hạnh lành.
Chẳng còn tham lợi tham danh,
Mở lòng thương xót chúng sanh xa gần.
Hợp trời giữa đám mê tân,
Cà Sa thuyền Giác lướt gần rước lên.
Giám cầm địa ngục tối đen,
Cà Sa hướng đạo ngọn đèn hắt ra.
Thông dong một bát, một nhà,
Một thân muôn dặm, đường xa muôn trùng.
Mắt xanh tìm khách tâm đồng,
Hỏi thăm mây trắng ráng hồng nẻo qua.

*

ĐI THUYỀN

Thuyền ai nhảy sóng dòng khơi,
Phái thuyền Bát Nhã của người Tây-phương.
Dám xin đợi tớ liệu lường,
Việc trần thu xếp đi bươn kịp thì.

*

SEN GƯƠNG

Thiền trà vị đắng mùi thơm,
Thân tuy khổ hạnh tâm hồn thánh thời.
Nghiêng vai gánh Đạo vào đời,

Cho đời tỏ Đạo ta người đồng tu.
Buồn vui hai mối buộc ràng,
Bằng sắt một sợi, bằng vàng một dây.
Thấy đều ràng buộc cả hai,
Không chắm tháo mở không tài thoát ly.
Ma vương tung bạc rãi vàng,
Lung lòng con Phật lạc đàng chơn tu.
Tiếng khen đừng thấy mừng vui,
Tiếng chê đừng thấy bùi ngùi khổ đau.

*

Hột cát nhỏ chìm đáy nước,
Đồng đá to chớ được qua sông.
Từ bi lái chiếc thuyền không,
Đưa người khổ hải lướt dòng mê tân.

*

THUYỀN TRÍ TUỆ

Thuyền trí tuệ ngược dòng rẽ sóng,
Đèn quang minh rạng bóng soi đời.
Ai người trời hụp chơi vơi,
Khá mau bám niu vào nơi mé bờ.
Biển trần thế đục như đã lấm,
Bao anh hùng chìm đắm khổ nguy.
Nước tham một dải đen sì,
Gió cuồng nổi dậy sân si ba đào.
Mãi xao xuyến tranh nhau vật chất,
Phi công linh bùn đất đắp tô,
Của trần càng tòm thâm vô,
Là càng chôn lấp dưới mô sinh lây.
Lòng tự thị mưu hay kể giỏi,
Chước phân tranh chia cõi rẽ bờ.
Kẻ khôn lẩn hiếp người khờ,
Ngon trào phản ứng bấy giờ nổi lên.
Sóng cuộn cuộn vang rền gào thét,
Nước nhảy nhào xô vệt lướt phẳng.
Thương ôi cái bọt trôi lặn,
Nhấp nhỏ mờ mịt khi thăng khi trầm.
Lúc biến động tối tăm trời đất,
Cõi âu sầu phảng phất u minh.
Trần hoàn vạn vật chúng sinh,
Am thâm khổ sở, linh đình khôn nân.
Trải bao đoạn lăm than tai biến,
Anh triều dương xuất hiện từ từ,
Quang minh rạng rỡ thái hư,
Muôn loài ngưng dứt ưu tư kinh cuồng.
Tai nghe vắng tiếng chuông cảnh tỉnh,
Mắt thấy xa đưng đỉnh thuyền khơi.
Du Tăng Khất Sĩ ra đời,
Chiếc thuyền giáo hội vớt người trần duyên.
Những ai dứt oan khiên tức trái,
Mau thoát ra khổ hải mê tân.
Giác mơ ngàn kiếp tình lân,
Lối đi ngàn kiếp bước chân đã dừng.
Đồ vật chất thôi đừng tạo sắm,
Cõi đất bùn say đắm làm chi,
Giàu sang càng nặng kéo trì,
Tiếc thương lưu luyến dứt đi dạng nào.

Sao bằng dặng bước vào thuyền giác,
Thế không không giải thoát nhẹ nhàng.
Đưa qua bi ngạn Đạo tràng,
Tăng già Phật quốc đất vàng sống chung.
Cõi Tịnh lạc ung dung ngày tháng,
Chẳng còn lo khổ nạn nhiều nhưong.
Những là mừng, giận, ghét, thương,
Buồn, vui, ưa, muốn như thường như không.
Tóc vừa cạo, tơ lòng đoạn phôi,
Cuốn sổ đời tên tuổi đã bôi.
Nợ trần ngày ấy dứt rồi,
Tây phương ngày ấy, một ngôi sẵn dành.
Kể ngày ấy vãng sanh xứ Phật,
Học đạo mau nhiệm mật huyền vi.
Làm Tăng, ôm Bát, đắp Y,
Vãng hành Pháp báu giữ trì giới nghiêm.
Năng nghiên cứu xét tìm chân lý,
Gắng tham thiền tuệ tri phát sanh.
Sáng tâm tỏ tánh rành rành,
Tinh chuyên nhập định đắc thành thần thông.
Màn huyền bí bên trong hé mở,
Mấy nhiệm mầu tỏ lộ lần ra.
Rõ ràng đạo quả đâu xa,
Chân tu thành Phật, Phật là người tu.

*

CÔNG ĐỨC

Khuyên được vài người tu,
Tâm mình liền dứt ác.
Khuyên được mười người tu,
Đạo đức mình thêm phát.
Khuyên được trăm ngàn người,
Đó là hạnh Bồ Tát.
Khuyên được vô lượng người,
Tức là Phật không khác.

*

CHÚC XUÂN (1)

Ngày xuân đến đâu đâu đều hội hiệp,
Thế lệ xưa trò phải chúc mừng Thầy.
Tưởng công ơn sâu rộng với cao dày,
Nối cực nhọc mấy năm trường dạy dỗ.
Trò hiểu đạo phải giữ mình lễ độ,
Biết thối lời cung kính bậc bề trên.
Ý niệm tròn trung hậu chẳng hề quên,
Cho Thầy được vui lòng về chí nguyện.
Nay con trẻ được ơn dày rèn luyện
Văn thô sơ nhưng quý tắc lòng thành.
Chúc mừng Thầy đừng đổi chữ khương minh
Thân tráng kiện, trí tinh anh huyền diệu.
Đức búa sáng như mặt trời rạng chiếu,
Khắp nơi nơi nhuần gội ánh từ quang.
Khắp nơi nơi ca ngợi đoá sen vàng,
Ôi! Tận thiện, ôi tối chân hoàn mỹ.
Hoa Chánh Giác thơm lòng hương huệ thí,
Cội Bồ Đề phủ rợp bóng khoan dung.

Chư môn sanh êm ả chỗ nương tưng,
Tươi khí tượng đượm tinh thần thanh sáng.
Đèn giáo pháp đến thời kỳ rực sáng,
Hoa ưu Đàm đúng thời tiết đơm bông,
Cánh vàng tung phấp phới dưới trời hồng,
Anh huệ chiếu tung bừng trong nắng mới.
Tiếng diệu Pháp ngân thanh trảng nhạc trời,
Vị cam lồ nhuộm rười khắp nhân sinh.
Món linh đơn chữa các bệnh tâm tình,
Cho thiên hạ bớt sầu thương thống khổ.
Hoà hiệp chúng tạo nên thuyền giác ngộ,
Hùng lực nguyện xông lướt sóng mê tân.
Vớt những ai đắm đuối biển hồng trần,
Lên thuyền giác đưa sang bờ bỉ ngạn.
Thiên nhơn chúng không ngớt lời khen tán,
Đại bi tâm đại hạnh nguyện ai tây.
Phi thường nhơn, phi thường quả chẳng sai,
Mừng sanh loại, bước tương lai đẹp đẽ.
Con trẻ dại có đôi lời thô thể,
Chúc đạo chơn thêm tiến triển thanh hành.
Chúc Thầy hiển rạng công đức độ sanh,
Chúc vạn vật hưởng thái bình vạn kiếp.

*

CHÚC XUÂN (2)

Ngày xuân đến trăm hoa đua nở
Bầu trời xuân rực rỡ lắm thay
Bức tranh gấm vóc trái bầy
Khéo khen tạo hoá bàn tay vẽ vời
Vùng hồng nhựt tốt tươi chói rạng
Ban cho đời ánh sáng mùa xuân
Cỏ cây hoa lá gói nhuần
Chim muông mỗi mắt liu lừng ca chào
Lòng thiên hạ rạt rào rung cảm
Đón xuân về muôn thắm nghìn tươi
Đâu đâu cũng nét xuân cười
Đâu đâu cũng mở cuộc vui tung bừng
Đâu đâu cũng chúc mừng tuổi thọ
Lộc trời thêm vận đồ phước dư
Này trò nhớ nghĩa Tôn Sư
Mọn hèn một bốn chúc từ đệ dưng
Dịp xuân sang chúc mừng Giáo hội
Bể thanh hưng vượt trời phi thường
Rời đây giáo pháp hoằng dương
Ngọ đèn chiếu sáng soi đường thể gian
Anh đạo vàng rộng tràn khắp cõi
Độ chúng sanh thoát khỏi lầm mê
Tăng Ni dắt dìu dễ huê
Cũng như những cánh liên huê dính liền
Được vừng chãi con thuyền trí tuệ
Lướt ngược dòng vượt bể trầm luân.
Chúng sanh còn đắm hồng trần
Nương theo thuyền giác về gần Phật môn
Đức từ bi càn khôn vi sánh
Trí biện tài như ánh nhựt quang
Oai nghi hạnh kiễm đoan trang
Tăng Ni dẫn lối đưa đàng chúng sanh

Chúng con được gọi mình nơi cửa đạo
Thoát khỏi vòng mộng ảo phù hoa
Phận làm cư sĩ tại gia
Nương chơn giáo hội tăng già thanh cao
Ngày xuân nhứt cùng nhau hội hiệp
Tiệc vui vầy một dịp ghi ân
Lời quẻ sơ lượt ít vắn
Kính mừng các bậc hữu ân ngôi Thầy

*

Xuân về vạn vật thấy xinh tươi
Muôn đoá hoa xuân mím nụ cười
Ngon gió đông phong lồng lộng thổi
Lòng con tràn ngập một nguồn vui
Con nhớ công ân các bậc Thầy
Ban cho con được nét vui vầy
Từ khi con bước lên đường đạo
Thoát khỏi sông mê thoát vũng lầy
Xuân sang con chúc bậc Thầy lành
Sức khoẻ an vui bước lữ hành
Trí huệ sáng soi cùng thế giới
Đức lành bao bọc khắp quần sanh.

*

XUÂN SA ĐÉC

Là Khất sĩ bước trên đường khổ hạnh,
Mỗi ngày qua, tôi ôm bát xin ăn.
Bữa đói no, cam phận với thanh bần,
Nào có tương, có mong gì Tết nhứt.
Tôi lại sợ, trong ba ngày Xuân nhứt,
Đầu có đi, khát thực chẳng người cho.
Bát trống không, rồi bụng đói nằm co,
Vi tục lệ, đầu năm kiêng với cữ.
Phiêu lưu đã, trải nhiều năm viễn xứ,
Nào thân bằng, quyến thuộc có ai đầu.
Một tấm thân đơn, sương nắng dài lâu,
Ao trăm cặp, đã phai màu hoại sắc.
Tôi vẫn giữ, một tấm lòng bền chặt,
Quả quyết lên, đi suốt quãng đường dài.
Rời bên đường, tôi gặp khách trần ai,
Lòng kính đạo, rất nhiệt thành nồng hậu.
Mời tôi ghé, tạm dừng chơn đình đậu,
Dịp Xuân sang, để cùng phụng đãi dâng.
Cách chăm nom, biết sánh ví chi bằng,
Bể châu đảo, trang hoàng không thể tương.
Nào Tháp, nào Chùa, nào Phang, nào Phường,
Nào bông hoa, chưng dọn cực kỳ xinh.
Nào thực đơn, mỹ phẩm tiệc linh đình,
Nào bánh mứt, với nhang đèn đưa quá.
Xuân Sa Đéc về vơi lòng trọng quá,
Làm cho tôi, cảm thấy rất nao nao.
Xét công ơn, thiện tín biết là bao,
Rồi nghĩ lại, đoạn đường qua đã trải.
Còn tại thế, trong thời kỳ thơ dại,
Ngày Tết vui, quán quít với gia đình.
Nay xuất gia, giải thoát hết ân tình,
Ngày Xuân đến, vui vầy cùng bạn đạo.
Rời cát bụi, trên con đường rớt rảo,

Cũng không còn, quyền thuộc đạo và đời.
Có còn chăng, khi đến cõi tuyệt vời,
Đồng tính chất, những linh hồn siêu việt.
Lần tiến hoá, là một lần tạm biệt,
Cam vô tình, với những bậc hữu ân.
Mong đất người, đi đến cõi trường xuân,
An vay tạm, hẹn ngày kia trả rành.

*

HÀO QUANG DIỆU PHÁP

Trong cảnh vườn muôn hoa đua nở,
Ta lẽ nào để lỡ cơ duyên.
Vùn phân tưới nước cho bền,
Chọn thêm giống quý trồng bên cây già.
Đất tích cực vườn nhà tốt đẹp,
Giống vị tha khuôn phép hẳn hoi.
Cần người chăm sóc sấm soi,
Hoa đơm Diệu Pháp, nắng ngời hào quang.

*

HOA BỒ ĐỀ

Vườn xuân đạo, hoa Bồ Đề rộ nở,
Sắc tinh anh, cánh băng tuyết non nà.
Màu sạch trong áo cư sĩ tại gia,
Màu tiêu biểu những tâm hồn thanh khiết.
Xuân giác ngộ, giữa vùng trời Nam Việt,
Xuân thanh bình, của những kẻ hiền lương.
Giữ giới răn không tạo nghiệp đau thương,
Sống an lạc, cõi trường xuân bất lão.
Xuân ấy mới là xuân trong cõi đạo,
Đúng thời duyên, hoa nở báo xuân về.
Những cánh hoa, những hạnh nguyện Bồ Đề,
Niềm tin tưởng cõi lòng vừa chớm nở.
Hoa hạnh nguyện, đúng thời gian kết quả,
Quả Bồ Đề, rộ chín sắc vàng tình.
Ao Cà Sa, đoạn dứt sạch mê tình,
Màu tiêu biểu, những tâm hồn thanh thoát.
Ai tạo sẵn, một khu vườn bát ngát,
Đủ hoa thanh, quả giác lạ lùng chưa.
Hiện chơn tâm, thực hiện lý chơn thừa,
Chuyển Pháp ngữ, dựng xây toà Pháp độ.
Tìm cứu vớt, kẻ chơi vơi biển khổ,
Lên thuyền từ, đưa đến chốn an vui.
Hỡi hồn hoa, thuần trong trắng kia ơi!
Đức tánh đẹp, xứng thân hình kiều mị.
Vào cửa lễ, để quên mình tôn quý,
Đốc trau tâm, nên tỏ hạnh khiêm nhường.
Đối bề trên, nên tỏ hạnh khiêm nhường,
Cùng kẻ dưới, giữ một niềm hoà thuận.
Hoa muốn đẹp, hoa đừng gai sần gai,
Hoa muốn thơm, hoa mở rộng lòng thương.
Hoa muốn thanh, hoa tinh khiết nêu gương,
Hoa muốn quý, hoa trang nghiêm cõi Phật.
Thân đã vì cảnh hoa mang huyễn chất,
Tâm gắng tu, kết quả thọ trường xuân.
Cánh vô thường, tan hiệp đám phù vân,

Đài Cực Lạc, vững bền ngôi báu toạ.
Nghịch trần buộc, nợ trần vay phải trả,
Nhiệm vụ tròn, đạo quả mới xinh xuê.
Khấp thân sơ, niềm tin tưởng đưa về,
Vườn xuân đạo, hoa Bồ Đề rộ nở.

*

CẢNH HOA VƯỜN LỘC

Tàng sáng thấy một người,
Đạo gót hái hoa tươi.
Cung dâng trước Bửu toạ,
Niềm tin mắt rạng ngời.
Nụ cười hoa hàm tiếu,
Lòng người đang cao thanh.
Tuổi người đang niên thiếu,
Nụ hoa đang tinh anh.
Đài hoa chưa nhuộm bụi,
Lòng người chưa nhiễm trần.
Phấn nhung màu diêm lệ,
Băng tuyết vẻ thanh tân.
Cung dâng niềm trong trắng,
Cung dâng tác chí thành.
Cung dâng cùng tôn quý,
Cung dâng tuyệt cao thanh.
Phát nguyện trở hoa lòng,
Độ chúng hái cảnh bóng.
Diêm tô toà giáo lý,
Cung dâng dâng Đại Hùng.

*

CUỘC NHÂN THẾ

Cuộc nhân thế như trường ảo mộng
Chuỗi thời gian tựa bóng bạch cao
Kiếp người tạo thảm gây sầu
Nghịch căn oan trái trở sâu thêm hoài
Nghĩa trời biển bên vai chất nặng
Tình sắt son kéo thẳng đôn cân
Có thân đầy đoạ tẩm thân
Đeo đai mãi gánh ái ân nặng oằn
Lập gia thất sánh bằng chúng bạn
Được năm tiền, kiếm rần một quan
Lên xe, xuống ngựa nhộn nhằng
Mua danh, tranh lợi, trăm ngàn chước mưu
Ay chưa kể nạn nghèo đeo đẳng
Gặp suy thời, tay trắng vận đen
Mình đau, vợ ốm, con rên
Thuốc thang chạy chữa, cơm tiền âu lo
Ay chưa kể cùng đồ vẩn số
Bộ Thiên Tào giữ sổ người yêu
Cõi trần chích cánh quạnh hiu
Tâm thân chích mắt chất chịu con bầy
Tuồng ảo mộng đã bày trước mắt
Tội tình gì kết chặt thân vô
Nước đời lệ mấy khi khô
Trăm năm rồi cũng xuống mồ như ai!
Bằng thức tỉnh sắc tài xa lánh

Giã hồng trần mộng cảnh phù hoa
Non xanh, rừng tía lân la
Trau tâm giới trí sáng loà như gương
Lòng thanh bạch không vươm trần tục
Sen trong ngần chẳng chút bùn nhơ
Khua chuông cảnh tỉnh giấc mơ
Gọi người đau khổ sang bờ an nhiên

*

HOA TÌNH THƯƠNG

Có những việc làm không bao giờ thất bại
Đó là việc làm ban rải tình thương
Những đoá hoa đẹp sắc thơm hương
Những màu da, những tiếng nói, những tình thương gom kết
Mỗi màu hoa, đẹp ra mỗi nét
Mỗi tấm lòng, mỗi xúc cảm chân thành
Mỗi bầu trời, mỗi vẻ đan thanh
Hội đủ nét hoạ nên tranh lịch sử
Yếu hơn hết vẫn là phụ nữ
Bồng mạnh lên nhờ sử dụng tình thương
Đem công bằng, công lý trao gởi khắp mọi quê hương
Cho thế giới hoà bình vĩnh viễn
Cho bom súng im hơi lặng tiếng
Cho vườn đời đẹp có tươi hoa
Cho trẻ con vang tiếng hát ca
Ôi! Tình mẹ bao la của phụ nữ.

*

GIÁC NGỘ

Câu vàng kính cần bạch trình qua
Thọ giới quy y cửa Phật đà
Thiết lập trai đàn gương bố thí
Bảo tồn giáo pháp hạnh đàn na
Phát tâm chánh tín trừ tâm vọng
Khai nẻo quang minh bể nẻo tà
Vội vợi đèn lồng phổ ánh sáng
Soi đường giác ngộ vạn trùng xa.

*

TÂM ĐẠO

Xa gần lan khắp thiêng thơm bay
Vĩ đạo quên mình dễ mấy ai
Chiếc áo thanh bần phổ thích thú
Bữa cơm bình đẳng sốt vui vầy
Niềm thương phân phối niềm lai láng
Đức kính bồi vun đức trọn đầy
Vẹn phận cư gia công hạnh đủ
Cung dâng tất cả các ngôi Thầy.

*

ĐẠO ĐỜI TƯƠNG ỨNG

Đưa đường đuốc tuệ chiếu non sông
Hơn hờ muôn hoa gọi ánh hồng
Pháp diệu ngân reo tràng nhạc trôi

Căn lành trời dậy nức hương xông
Thành thời may được nguồn ân thương
Nong nả càng lo cội phúc trông
Ít vận chân thành ghi kỷ niệm
Tạ tình tri ngộ giúp nên công.

*

BÀN TAY ĐẸP

Bàn tay đẹp là bàn tay trắng muốt,
Ngón búp măng, móng chuốt nhuộm màu son.
Dáng thanh thanh da mát mịn mềm non,
Để dành ngắm, để dành tôn, để mộng? ? ?
Không! Bàn tay đẹp là bàn tay "lao động",
Chuyển đường gân dãn sức sống cho đời.
Hiện khắp nơi và ở khắp nơi nơi,
Như đất nước như khí trời vũ trụ.
Bàn tay đẹp là bàn tay "nông vụ",
Đem sức người tranh đấu với thiên nhiên.
Biển tắc vàng trong tác ruộng bùn đen,
Đổi hạt ngọc, mồ hôi chen thánh thoát.
Bàn tay đẹp là bàn tay "thầy thuốc",
Vực nhơn sanh ra khỏi vuốt tử thần.
Dao Hoa Đà, kim Biển Thước tuyệt luân,
Như Bồ Tát hiện thân trong địa ngục.
Bàn tay đẹp là bàn tay "giáo chức",
Luyện i tờ cho đến mức thành danh.
Đúc gan trung, rèn trí dũng hùng anh,
Lò sản xuất tài danh cho xứ sở.
Bàn tay đẹp là bàn tay "cô đỡ",
Đưa những người trong biển cả mồ côi.
Rước hài nhi ra ánh sáng cuộc đời,
Tài nhơn lực hoạ theo tài thiên tạo.
Bàn tay đẹp là bàn tay "tân tảo",
Gánh đôi vai nặng cơm áo chồng con.
Gia đình vui nhờ bát sạch, canh ngon,
Vừa tháo vát, vừa bao gồm kim chỉ.
Bàn tay đẹp là bàn tay "công nghệ",
Dựng tương lai cho thế hệ huy hoàng.
Thần chiến tranh tàn bạo diễn thương tang,
Tay cần mẫn dịu dàng chăm kiến tạo.
Bàn tay đẹp là bàn tay "từ mẫu",
Nâng hài nhi trong giấc ngủ êm đềm.
Giặt uế nhơ ròng rã chẳng than phiền,
Diu từng bước rồi luyện rèn chí khí.
Bàn tay đẹp là bàn tay "chiến sĩ",
Chống xâm lăng cho bờ cõi thanh bình.
Cổ xiềng gông cho dân tộc trưởng thành,
Gây vận hội cho quang vinh Tổ Quốc.
Bàn tay đẹp là bàn tay "đạo đức",
Xoa vết đau, xua tui cực trần gian.
Tật bệnh nghèo, mê, dốt, goá, cô, tang,
Xô địa ngục, dựng Niết Bàn giải thoát.

*

VUI MÀ SỐNG

Vui mà sống dù đời đầy đau khổ,

Buồn làm chi bạn hồi thờ than chi.
Và sầu lo nghĩ lại có ích gì,
Hãy can đảm sống những ngày hiện tại.
Đời tan vỡ ta mau xây dựng lại,
Dù gian lao cực khổ chớ than van.
Tập kiên tâm bền chí chịu nghèo nàn,
Nếu bạn muốn một ngày mai tươi sáng.
Xua ý nghĩ vẩn vơ và chán nản,
Nó chỉ làm tê liệt bộ thần kinh.
Tạo nguồn vui lành mạnh ở tâm linh,
Nuôi hoài bão bổ sung nguồn sinh lực.
Trong cuộc sống bao nhiêu điều bức tức,
Chuyện thể tình còn lắm chuyện bất công.
Dù trăm cay ngàn đắng tái tê lòng,
Bạn bình tĩnh giữ nụ cười êm dịu.
Bạn bình tĩnh nhủ lòng thôi ráng chịu,
Hơn thua chi câu nhịn chín câu lành.
Trong trường đời còn lắm chuyện đua tranh,
Bạn phải biết sống cuộc đời bỏ ích.
Đừng nhạo báng đừng bao giờ khiêu khích,
Làm phiền lòng bạn hữu ích gì đâu.
Khen người đi bạn có sức nhiệm mầu,
Tạo cho bạn một nguồn vui thanh tú.
Tôi còn nhớ lời người xưa khuyên nhủ,
Hãy soi gương để kiểm thảo lấy mình.
Nếu mình cười, thì gương cũng cười tình,
Bằng mình khóc, gương cũng hoà lệ khóc.
Non và biển giúp ta thêm bài học,
Non muốn cao nên non đứng một mình.
Biển bao la mà biển thật hữu tình,
Đã thấm được vào lòng ngàn sông rạch.
Người luyện chí không bao giờ quên sách,
Những món ăn bổ ích của tinh thần,
Nhạc thi ca am hiểu một vài phân,
Để hoà hợp hồn mình cùng vũ trụ.
Vươn mình lên với cánh lông đầy đủ,
Chim Đại Bàng vỗ cánh tung trời xanh.
Bạn lòng ơ hãy tu dưỡng lấy mình,
Vui mà sống dù đời đầy đau khổ.

*

NHỮNG HỒI THẤT BẠI

Có những hồi thất bại
Là những dịp trau tâm.
Nếu cứ đặc thế mãi
Đâu thấy được lối làm.
Thất bại là ông thầy,
Thất bại là bà mẹ,
Năng đánh đập quả rầy,
Cho tội mình được nhẹ.
Đây vui lòng thợ Pháo,
Cảm chịu khổ nghiêm rắn.
Xin chỉ thành tu tập,
Nguyên tắc hóa ăn năn.

*

CÂY KHÔNG TRÁI

Ông tôi giỏi nghề vườn
Trồng những giống cây thơm
Trồng những cây ngon trái
Ngầy ngầy mãi chăm nom.
Ông bảo cây có nghĩa
Đáp ơn người vun trồng
Tinh đất sanh ngọt trái
Tinh nước khiến thơm bông.
Bằng khuôn tôi tự hỏi
Ôi loài hoa loài cây
Còn đáp ơn xã hội
Vây kiếp người sao đây?
Kiếp người vay mượn lớn
Từ hạt giống, ngọc châu [*]
Đến sữa, áo, cơm đụn
Đến vạn sự nhu cầu.
Xã hội đã nhiều công
Người vì chẳng đơm bông
Người vì không kết trái
Có phải ký sanh trùng?
Bông trái ấy công phu
Của quên mình lợi chúng
Đáp vạn sự nhu cầu
Đáp sữa, áo, cơm đụn.
Ôi! Cây độc không trái
Ôi! Người độc tác hại
Phường giả áo túi cơm
Giống hoa rài cỏ dại.

[*] Tinh cha huyết mẹ

*

GIỌT SỮA TÌNH THƯƠNG

Giọt sữa tình thương thấm cõi lòng
Đạo đời liên kết lý dung thông
Kẻ đang xót khổ, người đang khổ
Giọt sữa tình thương biến đại đồng

*

Giọt sữa tình thương biến đại đồng
Ai đem em bé bỏ trong cửa thiền
Bàn tay Sư nữ bỗng lên
Em trong nón lá úp trên gọng găng.
Mỗi em mỗi cảnh bề bàng
Lần lần quy tụ cả đàn con côi.
Con ai đem bỏ Thầy nuôi?
Nam Mô Di Phật cùng vui hạnh Thiện.
Ngất Thầy không của không tiền
Gạo châu củi quế nào phiền em ơi!
Thập phương công đức vun bồi
Kẻ công người của, mạng người dựng nên.
Nhờ bàn tay thiện lớn lên
Đem bàn tay thiện, em nên giúp đời.
Tinh dân tộc rộng vui với,
Em nên xứng đáng làm người Việt ta.

*

Giọt sữa tình thương thấm thịt da,

Nuôi nhau lớn mạnh nước non nhà.
Chiến tranh đầy đoạ thường côi cút,
Đạo đức từ bi thể mẹ cha.

-ooOoo-

[Đầu trang](#) | [Mục lục](#) | [01](#) | [02](#) | [03](#) | [04](#)

Chân thành cảm ơn Sư cô Vân Liên đã gửi tặng bản vi tính (Bình Anson, 03-2005)

[\[Trở về trang Thư Mục\]](#)

last updated: 29-03-2005

Suối Đạo Thi Phẩm

*Ni Trưởng Thích Nữ Huỳnh Liên
Thích Nữ Hằng Liên tuyển chọn*

PHẦN II KHUYẾN TU

*Ngày đã cận cần tu gấp rút,
Giới giữ sao trong sạch như xưa.
Định-Tuệ không thiếu không thừa,
Lợi ích dân chúng đúng vừa khả năng.*

KHUYẾN TU

*Chen lán dầu ai giữa thị thành,
Riêng mình tự tại cõi vô tranh.
Sống mê sống búa cơn rừng rợn,
Biển khổ bèo trôi kiếp mộng manh.
Rộn rịp giàu sang mây gheo gió,
Lừng lơ quyền quý nước đeo cành.
Trăm năm luống tưởng gây cơ nghiệp,
Một phút đâu dè phũ lợi danh.*

*

*Lợi danh câu như kiếp hôn trầm,
Tối mắt nên lòng hoá tối tăm.
Nung đốt thời sao không nóng bức,
Đầy xô hồ dễ khỏi vương lấm.
Rừng tham lỗ xỏ ngàn cây bạc,
Biển vọng lò mờ một nước thâm.
Định trí nhìn ra hai nẻo bước:
Mê phạm – tỉnh Phật, tại nơi tâm.*

*

*Tâm tình cố gắng, hạnh cần chuyên,
Hữu chí sao sao cũng chí nguyện.
Mài sắt nên kim ngồi dạ nhẫn,
Xuyên non thành lộ sáng gương kiên.
Dần dần hể cảnh màn chơn giác,
Nhẹ nhẹ nâng then cửa định thiền.
Đuốc tuệ, hoa Đàm tuy khó gặp,
Trăm ngàn muôn kiếp một cơ duyên.*

*

*Cơ duyên nay gặp chớ buông rơi,
Mưa để thuyền trôi giữa biển đời.
Tinh tấn buông no trượng thuận gió,
Định thiền lái vững hướng nhắm nơi.
Bến mê nhẹ tách đừng lưu luyến,
Bờ giác liền sang mới thành thoi.
Hồi đợi chờ chi lần lựa mãi?
Trăm năm trăm tuổi chuyện không rồi!*

*

Rồi vương tử phược vấn thê thằng,

Mảnh áo, ngôi nhà, thức uống ăn.
Dây cát lẳng nhằng đeo đẳng cội,
Tàn tre bận bịu chờ che nắng.
Trái bao cuộc thế bao tình tội,
Hề lăm trò đời lăm nhỏ nhằng.
Tha thiết lòng son xin nhẩn nhủ,
Hờ môi còn ngại lạnh chơn răng.

*

Răn khuyên: đời khổ lắm thương ôi,
Sanh, chết, đau, già mãi thế thôi.
Duyên tục vẩn vương, vương chẳng dứt,
Nợ trần vay trả, trả không rồi.
Cổ xe gác ngộ rong ngàn dặm,
Giác mộng hoàng lương chín một nôi.
Kiếp sống ai hơn trăm tuổi thọ,
Xanh, vàng, đen, đỏ, chuyện xa xôi.

*

Xa xôi tạo hoá chẳng riêng lò,
Đạo đức thâm thâm gắng sức mò.
Không giận, không hờn, không khổ sở,
Chẳng ganh, chẳng ghét, chẳng phiền lo.
Tam bành xưa đuổi tiêu tan hết,
Lục tặc ngăn ngừa tận tụy cho.
Giáo Pháp thực hành tuy vẫn khó,
Muốn theo Thấy, trước phải theo trò.

*

Trò đời, lẽ đạo tính sao đây?
Bể khổ đầy vơi cạn lại đầy.
Hề kiếp luân hồi không dứt khoát,
Thì cơ nghiệp báo cứ vẩn xoay.
Giác, mê hai nẻo tìm nơi thoát,
Nhơn, quả đôi đường chọn đất gầy.
Trí thức nhẩn nhe ai đổ ta?
Mau chơn trời gót khỏi nơi này.

*

Này trong cửa Phật, cánh thanh kỳ,
Một nấc thang là một khoá thị.
Bằng đạo kẻ danh người thọ bát,
Số duyên ghi đức bức truyền y.
Tinh thông giáo lý tâm vô ngại,
Lân mãn sanh loài lượng đại bi.
Bi ngạn hồi đầu lo tự giác,
Giác tha bỏ xử khuyến tu trì.

*

Trì giới chi mông chuyện cạnh tranh,
Lãng lãng cõi tịnh cảnh riêng dành.
Xả thân cầu đạo lòng thơ thới,
Trục lợi tham danh kiếp mộng màng.
Đuốc tuệ rờ ràng soi diệu lý,
Nước dương mát mẻ gội quần sanh.
Hồi chuông cảnh tỉnh ngân ngân mãi,
Chen lẫn dầu ai giữa thị thành.

*

KHUYẾN NHÃN

Vào cửa Đạo làm người thiện tín
Phải học cầu nhẩn nhẹn thuận hoà

Việc nò nhen thắp mắc bỏ qua
Chỗ tranh cãi rầy rà nên tránh
Tu phải học cần ngôn cần hạnh
Đạo phải hành sửa tánh trau tâm
Kiếp chúng sanh đoạ lạc luân trầm
Ai cũng có căn thâm gốc tội
Vì lẽ ấy ngày nay sửa đổi
Bước đường tu nhuần gọi Phật ân
Nước cảnh dương rười rắt lửa trần
Lòng nóng nảy thói sân đẹp bỏ
Phải phòng bị đối đầu cái khó
Người ý kia, ý nọ khác nhau
Dầu lâm cơn bình địa ba đào
Nhấn! Ráng nhấn! Sao sao cũng nhấn!
Thử tưởng cảnh điên cuồng tức giận
Lửa đốt rừng nộ phần góm ghê
Lúc hung hăng cháy dậy bốn bề
Ai vào đó dám khoe khối nóng
Chỉ bằng sớm cắt mình bay bổng
Liệu không hoà chóng chóng lui chân
Khỏi lo điều chắc oán mua hờn
Không ngại nổi gieo nhơn hái quả
Rủi gặp kẻ vu oan giả hoạ
Chuyện đặt điều dộc phá thanh danh
Lời cam ngôn phân nói đành rành
Đền công lý chiếu minh tỏ rõ
Rủi gặp kẻ ganh hiềm ghét ngó
Cứ lời kia, tiếng nọ chích châm
Câu mỹ từ giọng nói thâm trầm
Nét hoà diện quá tâm ái mẫn
Dừng lộ sắc oán hờn ghét giận
Cùng buông lời nộ phần cộc cằn
Chút nhân lòng được giải khó khăn
Câu niệm Phật vừa dần nóng nảy
Học phép nhẫn chẳng sanh oan trái
Giữ tâm không khởi phải lụy phiền
Sống cõi đời thông thả bình yên
Hưởng nẻo đạo diệu huyền trực chỉ.

*

ON TÍN THÍ

Đầu tiên giải thoát mới lìa đời,
Khất thực trì bình then lấm thối.
Cắt bước hoá duyên chân bờ ngõ,
Ngửa tay thọ thí dạ bồi hồi.
Trái thân khắp xứ ăn vay chúng,
Ngại bụng từ đây mắc nợ người.
Lân lữa xuân qua, xuân trở lại,
Chịu ơn tín chủ biết bao rồi.

*

Chịu ơn tín chủ biết bao rồi,
Đêm nhớ ngày lo chẳng chút ngơi.
Mảnh áo phước điền mang trụ trụ,
Bát cơm huệ lộc quảy vui vui.
Thuốc thang vật liệu thường dư dả,
Am cốt Chùa chiền lấm thành thời.
Công đức đầy tràn khôn xiết kể,

Nghĩ suy, suy nghĩ dạ bồi hồi.

*

Nghĩ suy, suy nghĩ dạ bồi hồi.

Tu quyết đèn công vện mới thôi.

Phát nguyện khăng khăng hằng giữ nguyện,

Độ đời canh cánh những thương đời.

Vay nên nhớ mãi vay thì trả,

Trả phải làm sao trả có lời.

Tạo Pháp luân xa chờ tín chủ,

Cùng nhau nương bước vượt trùng khơi.

*

THẬP LỤC HẠNH

Đi bước khoan thai

Đứng ngay thẳng hàng.

Ngồi đứng nghiêm trang

Nằm nghiêng thanh thản.

Nói lời pháp ngữ

Làm sự độ sanh.

An thức trai thanh

Mặc manh hoại sắc.

Thức tánh Thanh Văn

Ngủ tiên Duyên Giác

Sống hành Bồ Tát

Chết đạt Chơn Như.

Thân trau giới luật,

Tâm buộc định thiền

Trí chiếu tuệ viên

Tánh yên chơn tánh.

*

LỤC CĂN

Mắt chẳng nhìn quanh

Tai không nghe lỏng

Mũi chẳng ngửi xăng

Miệng không nói không

Thân chẳng lảng xăng

Ý không vọng động.

*

THẬP THIỆN

Thường phải giữ tâm mình

Không được dâm, đạo, sát,

Không ý nghĩ, vọng ngôn,

Không hai lưỡi, nói ác,

Chớ bôn xén, tham lam,

Đừng giận hờn gay gắt,

Trừ tà kiến mê si,

Ay là hạnh bồ thí.

*

NGŨ PHƯỚC

Kẻ không sát sanh

Được khương minh thọ mệnh.

Kẻ không trộm tham

Được giàu sang hưng thịnh.
Kẻ không tà dâm
Được người yêu kính.
Kẻ không vọng ngôn,
Được thêm nhiều uy tín.
Kẻ không say sưa,
Được sáng tâm tỏ tánh.

*

NĂM HẠNH THÍ

Thí thuốc được sống lâu
Thí thực thêm sức khoẻ
Thí y được hồng hào
Thí đèn thêm trí tuệ
Thí xe vui vẻ sau
Người hành năm hạnh thí
Khỉ tải sanh cõi nào
Đều được phần vui vẻ
Dứt phiền não trần lao
Dứt dục tình ô uế
Đến thánh vực thanh cao
Diệu huyền không xiết kể.

*

PHỔNG SANH

Phật dạy tánh hiền lành
Thương yêu cả chúng sanh
Dầu là loài vật mọn
Cũng Phật tánh như mình.
Con tập lòng từ ái
Nay mua vật phóng sanh
Nguyện ơn trên Phật chứng
Con tạo chút nhơn lành.
Phước đức xin hồi hướng
Về cho cả chúng sanh
Nguyện cầu đời hết khổ
Dứt tuyệt nạn đao binh.
Sanh mạng này tồn tại
Do nhờ Pháp Phật linh
Vây từ nay nguyện nhớ
Câu niệm Phật tu hành.

*

THÂN

Thân này chưa biết ra chi,
Của kia lại có chắc gì mà ham.
Bao nhiêu cho thoả lòng tham,
Càng sâu, càng đắm, càng làm, càng say.
Tiếc cho tháng rộng năm dài,
Chung quy hoang phí về tay đồng tiền.
Được thua, thua được, chuyển chuyển,
Hả hê mới đó ưu phiền đầu đây.
Đem thân làm kẻ tội đây,
Cho bao vật chất nó cai trị mình.
Để tâm làm vật hy sinh,
Suốt đời theo lệnh dục tình kéo lôi.

Cái tham bao thưở cho rồi,
Cái không một phút tình hồi là xong.
Đã trảng xe cát biển Đông,
Vô tình lượn sóng cướp công nhọc nhằn.
Tuồng đời ai biết cho chăng?
Như mây tan hiệp, như trăng khuyết tròn.
Đêm tàn, tim lụn, dầu mòn,
Cái đi mờ mịt, cái còn mong manh.
Chắc chi bọt nước dầu gành,
Chắc chi sương đọng trên cành ban mai.
Bọt kia làn gió nhẹ lay,
Sương kia ánh nắng chiếu ngay tan rồi.
Mênh mông trong khoảng đất trời,
Thần ta biết gởi về nơi chốn nào?
Tử thần tay đất làm sao!
Gần xa mấy nẻo, thấp cao mấy tầng.
Đòn cân phước thưởng tội trừng,
Biết công hay nợ, biết mừng hay lo.
Thử theo công quá mà so,
Tội dồn muôn kiếp biết to thế nào!
Phước gom nghĩ được là bao?
Nếu đem trừ cần biết sao thiếu thừa.
Dặc dày kiếp cũ cần xưa,
Biết bao oan nợ mà chưa trả đền.
Tiền cừu hậu hận há quên,
Một bên đi trả, một bên đến đòi.
Lung tung trong cạm luân hồi,
Day qua, trở lại, biết đời nào ra.
Mấy ai suy kỹ nghĩ xa,
Ráo chân sấn bước cho qua khoảng này.
Chán chê mộng cánh đoạ đây,
Đưa tay trí tuệ, tháo dây dục tình.
Đoạn trừ hoặc chương vô minh,
Tâm chơn trở lại, tánh linh đem về.
Gieo lan hạt giống Bồ Đề,
Xanh tươi nhành lá, sum xuê cội tàn.
Nước dương rưới khắp trần hoàn,
Diệt trừ phiền não, tiêu tan tội tình.
Gay chéo thuyền giác độ sanh,
Bến mê phút chốc, biến thành ao sen.

*

KHẨU

Trăm năm vật đổi người dời,
Một câu quý giá muôn đời còn ghi.
Mở lời trước cạn xét suy,
Rằng ta cát tiếng ịch chi chẳng là?
Bằng như lời ấy thốt ra,
Làm buồn kẻ khác thì ta xin đừng.
Nói chi mắng nhiếc tương bưng,
Miệng xây núi nghiệp biết chừng nào tan.
Nói chi chưởi rủa kẻ vang,
Lưỡi đào hố nghiệp biết đàng nào lên.
Hoạ tai vì miệng mà nên,
Bệnh căn vì miệng mà truyền vào thân.
Ai ôi nghĩ lại kéo lằm,
Đóng bụng cửa miệng, chớ tầm quý ma.

Cũng thời tiếng nói thốt ra,
Của chư Phật thánh diệu hoà biết bao.
Là câu nói pháp thanh tao,
Đưa người giữa biển sóng xao lên bờ.
Pháp ngôn thật quý không ngờ,
Đương phạm hoá thánh một giờ đổi thay!
Học đòi theo đạo Như Lai,
Mượn lời chánh lý, trình bày pháp môn.
Ta nên cất tiếng ôn tồn,
Phá tan những giấc mộng hồn tối đen!
Miệng ta là cánh hoa sen,
Một khi hé nở, một phen thơm lừng!
Tiếng ta là gió mùa xuân,
Một cơn thổi nhẹ, muôn dân mát lòng!

*

Ý

Con người ý vọng gồm hai,
Khi mừng, khi giận, đổi thay không lường.
Vội vàng, khi ghét, khi thương,
Khi vui, vui ngất, khi buồn, buồn hiu.
Muốn ưa tạo sấm đủ điều,
Rồi khi chê chán bỏ liễu như chơi.
Pháp nương tương đối không rời,
Pháp nương tương đối ý đời phát sanh.
Ngủ trần ngoại cảnh chung quanh,
Dưỡng nuôi vọng ý, trưởng thành tội duyên.
Thói đời càng nhiễm, càng quen,
Bụi đời càng đóng, càng đen tinh thần.
Nhiều năm chung lộn phong trần,
Chơn tâm còn giữ nguyên phần được đâu.
Chịu mang ảnh hưởng từ lâu,
Vọng căn thói đã ăn sâu lắm rồi.
Mới là phóng ý buông khơi,
Mới là bị ý cuốn lối luân trôi.
Dắt đi theo nẻo lạc lăm,
Đọa chìm vào cõi tối tăm mịt mờ!
Nghịch nơn, tội quả bao ngờ,
Biết đâu phương hướng bến bờ là đâu.
Lướt theo vọng ý mong cầu,
Đèo cao băng gót, biển sâu lao mình.
Ra vào ngưỡng cửa tứ sinh,
Sáu đường lui tới, muôn hình đổi thay.
Chết đi, sống lại, chuyển hoại,
Cũng vì vọng ý đổi thay không ngừng,
Lên cao, xuống thấp vô chừng,
Cũng vì vọng ý xoay vần không thôi.
Y năng chế ngự không rời,
Phục tùng rầm rập, người người vâng theo.
Nguồn đời nước chảy thuận chiều,
Cảm thương bọt nổi riu riu xuôi dòng!
Mấy ai cưỡng ý nền lòng,
Vượt nguồn quuyến rũ, thoát vòng muốn ham.
Tịnh tâm, bớt nói, ngưng làm,
Tịnh tâm, nhập thánh siêu phàm từ đây.
Đừng lòng cố chấp riêng tây,
Đừng lòng dung dưỡng, ý này, ý kia.

Ta, người, đừng tính phân chia,
Có, không, đừng tính đoạn lìa hai bên.
Như thường, như vậy, như nhiên,
Như như, chẳng động, không thiên, không đời.
Sự duyên thì đạo khác đời,
Lý chơn, đời đạo không rời không xa.
Chấp không, chấp có bất hoà,
Đến khi vô chấp, mới là thuận nhau.
Sao sao thôi cũng là sao,
Sự chi cũng vậy, bề nào cũng xong.
Tâm không, vạn sự đều không,
Tâm chơn vạn pháp thấy đồng quy chơn.
Học đời theo bậc triết nhơn,
Phải trừ tâm vọng, mới hườn bốn nguyên.
Vọng tâm là ý tư riêng,
Thất tình lục dục một tên khác gì.
Thường nên kiểm soát hành vi,
Khi ăn, khi nói, lúc đi, lúc nằm.
Đừng cho vọng ý phóng tâm,
Phải nhờ giới luật buộc cầm khít khao.
Tuy không thấy ý chỗ nào,
Nhưng khi động tác ý xao ra ngoài.
Nếu ai thiên định thường hoài,
Ay là ý mã sa chân lạc đường.
Ngây ngậy ra sức kiểm cương,
Giờ giờ, phút phút, tâm thường soi tâm.
On hoà, điềm đạm, trầm ngâm,
Vẽ đoan trang chính, nét dăm thắm nghiêm.
Mắt thường thanh tịnh quan chiêm,
Đừng hay nhìn liếc, kiểm tìm chỉ chi.
Ngó đường chánh, ngó nẻo đi,
Ngó vào tâm trí, kiên trì không lơ.
Tai thường thanh tịnh thành thoi,
Đừng hay nghe lóng những lời đơn sai.
Nghe thuyết pháp, nghe giảng báo,
Nghe vào tâm trí, hôm mai sửa mình.
Mũi thường thanh tịnh trong lành,
Đừng hay ngửi hít thơm tanh thể thường.
Ngửi giới hương, ngửi định hương,
Ngửi vào tâm trí, hơi thường tinh anh.
Lưỡi thường thanh tịnh sạch lành,
Đừng hay nói dối, đừng tranh mồi lần.
Nói pháp lý, giảng kinh văn,
Nắm vào tâm trí, thức ăn tinh thần.
Thân thường thanh tịnh xúc trần,
Đừng hay ô nhiễm xúc cần đụng sờ.
Sờ diệu lý, nắm huyền cơ,
Sờ vào tâm trí, xem hờ kéo quên.
Ý thường thanh tịnh tự nhiên,
Đừng hay vọng tưởng, rồi ren mơ màng.
Tưởng bát chánh, tưởng tam không,
Tưởng vào tâm trí, tập trung điển lành.
Phàm trong sự thể tu hành,
Đừng buông cái ý tung hoành tự do.
Bước đầu học tập lần dò,
Ý xao, ý vọng, phải lo phục hàng.
Trước nhờ qui giới buộc ràng,
Sau nhờ thiên quán diệt tan ý xằng.

Sống chung giáo hội hoà Tăng,
Không còn tự ý, mới nể thuận hoà.
Đừng làm trái ý người ta,
Đừng hay tự ý kiêu xa của mình.
Mới mong vui vẻ an lành,
Mới mong Đông độ biến thành Tây Phương.

*

Ý TỐT

Ta nay ý thanh tao
Bị mắng chẳng hề nao
Phải quấy không bàn luận
Đạo đời chẳng khác nhau.
Tỏ lòng thì tỏ đạo
Không chậm cũng không mau
Người thế vọng che lấp
Bụi lòng phải kịp lau.
Ta nay ý thình thoang
Chẳng làm, nói tâm an
Thung dung thường tự tại
Qua lại chẳng gian nan
Thường giữ lòng vắng lặng
Nặng xét tánh Kim cang
Thông thả hững tở đạo
Sanh tử dễ nào can.
Ta nay ý thanh kỳ
Chẳng bận đời đối khi
Vinh hoa tuồng giả tạm
Khổ hạnh chỉ cao dài
Ta gặp người lặng lẽ
Người gọi ta ngu si
Ngoài lu, trong sáng rõ
Hạnh kin có ai hay.

*

NHÂN

Tục rằng no quá mất ngon,
Và khi giận quá, mất khôn thành khờ.
Lửa sân đôi mắt đã mờ,
Trắng đen phải quấy, bây giờ thấy đau.
Khôn phân nghĩa nặng tình sâu,
Khôn rành sự lý đuôi đầu làm sao.
Con tâm đã lánh đường nào,
Mà con ma giận nhập vào đó thôi.
Đánh Nam, dẹp Bắc một hồi,
Múa men nào kẻ đất trời là chi.
Người sầu vật khóc lâm li,
Rõ ràng một cánh A Tỳ gớm ghê.
Đau lòng, xót mắt mọi bề,
Mà người gây thảm, chớ hề có hay.
Đứng xa trông thấy thương thay,
Lửa lòng bốc ngọn, ai tày chữa chuyên.
Một cơn nóng giận cơn điên,
Rượu sân đốt ruột, lửa phiền cháy gan.
Hại lấy lắm kẻ vô can,
Hoà tai một trận, khổ nản biết bao.

Giỏ lên ngon lửa càng cao,
Bao nhiêu sự nghiệp đổ nhào như chơi.
Phật xưa có dạy mấy lời,
Thừa rùng công đức một đời trồng gieo.
Lửa sân nổi dậy đốt thiêu,
Như chim mất cánh, như điều đứt dây.
Hỡi ai nghe mấy lời này,
Có nên tiếc đám rừng cây chẳng là.
Có nên đẹp lửa cho xa,
Có nên nhẩn nhục cho qua tháng ngày.
Có nên lấp mắt ngơ tai,
Có nên niệm Phật hoài hoài hay chẳng?

*

GIỚI

Nhịn nhường là giới đầu tiên,
Kia chư Phật vẫn nhắc khuyên ta hoài.
Kẻ mong lia bỏ trần ai,
Mà còn phiền giận thật ngoài chữ tu.
Người lạnh mắt khác phạm phụ,
Vượt qua vượt thẳm hồ sâu dễ dàng.
Kia Phật tánh thoát trần gian,
Cũng nhờ qua khỏi cơn đàng chông gai.
Giữ giới hạnh chớ làm sai,
Nói hành tậ đồ tránh hai tánh này.
Hằng gìn bốn nguyện đủ đầy,
Thích nơi thanh vắng am mây tu trì.
Xét dò kẻ khác làm chi,
Hạnh ta, ta giữ cho y mới là.
Cũng như lấy mật trong hoa,
Con ong có phá màu hoa bao giờ.
Cái tâm chớ để bơ phờ,
Phải dùng giới buộc, phải nhờ luật vây.
Kết gom hạnh đức đủ đầy,
Nhiều hương phiền não từ đây xa lìa.
Điều lành hãy gắng làm bĩa,
Lành xa điều ác phân chia hai đường.
Để tâm trong sáng như gương,
Chẳng màng sự thế, chẳng vương bụi trần.
Hãy gìn lời nói là cần,
Giữ cho tâm ý lần lần thanh bai.
Chớ làm một việc đơn sai,
Là theo chánh đạo Như Lai lưu truyền.

*

GIỚI SÁT

Muôn loài nào khác chi ta
Cũng cần sanh sống lánh xa tai nạn
Có cha mẹ, có họ hàng
Kết bè sinh hoạt, hiệp đoàn tương thân
Ta đừng giết nó mà ăn
Cũng đừng bắt nó trói trần giam cầm
Bầy câu chước độc mưu ngầm
Làm cho chúng nó âm thầm đớn đau
Lạc bầy đồn dất xôn xao
Lại e cái nạn thớt dao hầu gần

Mình có thân, nó cũng thân
Nuôi mình giết nó, nào cần công bằng
Lâm mình cảnh ấy khổ chẳng?
Giả như có kẻ bất phăng chúng mình
Mẹ cha, cô bác thăm tình
Xót xa đã lắm, bất bình xiết bao
Ruột rà ai cắt chẳng đau
Tình thương ai dứt chẳng sao gan vàng
Nếu ta suy nghĩ kỹ càng
Tình này cảnh ấy, rõ ràng tương thân
Làm người là có lòng nhân
Hãy khơi tánh Phật lần lần sáng ra
Người cùng muôn vật một nhà
Ta là anh chị, chúng là đàn em
Khôn hơn ta phải xét xem
Trông nom giúp đỡ bấy em đại khờ
Lâm nạn khi chúng bơ vơ
Mau tay tiếp cứu chớ ngo mắt nhìn
Thấy ai giết thác sanh linh
Lấy lời khuyên giải, dụng tình can ngăn
Thú kia nó cũng là thân
Cũng xương, cũng thịt có phần như ta
Đánh đau chúng nó kêu ca
Tiếng rên đứt ruột, tiếng la xé lòng
Tánh linh người vật cũng đồng
Xuống tay bao nỗi, cầm lòng sao đang
Thân ta thì muốn cho an
Mà thân của chúng lại toan xéo dày
Lòng ta muốn tránh nạn tai
Sao cùng kẻ yếu ra oai dữ dằn
Nếu ta biết lẽ công bằng
Biết cân tội phước, biết căn luân hồi
Chớ nên giết nó đành rồi
Cũng đừng hành hạ tỏ lời dễ khinh
Chớ cho chúng khổ vì mình
Mở lòng thương xót tâm hình hài kia
Đừng làm chúng nó chia lìa
Con này xa mẹ, vợ kia cách chồng
Đừng bày cắt cổ mổ lông
Việc làm cũng phải dự phòng về sau
Dây oan ai lại buộc vào
Kiếp này gây nợ, kiếp nào trả xong
Muốn cho mình được thông dong
Đừng làm kẻ khác khổ lòng mà chi
Chớ vì một chút mê si
Mà bao oan trái kéo tri cuốn lôi
Muốn ra khỏi biển luân hồi
Quả kia phải hái, cho rồi đừng gieo
Đừng chon là bóng chẳng theo
Nhơn tay thì nghiệp chẳng đeo bên mình
Ai ơi hãy khá giữ gìn!

*

HUỆ

Trí thần sáng chiếu thể gian,
Trừ tiêu tiếng khổ phá tan bóng mờ.
Sống mê đã vượt khỏi bờ,

Soi ra ngũ uẩn một giờ thành không.
Tai ương nạn khổ thoát vòng,
Nơi đây cái sắc, cái không khác gì.
Sắc không, không sắc đó chi,
Chịu ưa, tưởng nhớ, hành vi, thất tình.
Thấy đều một thứ như in,
"Uẩn" từ "không" đến, không sanh uẩn về.
Đây là các pháp chấp nê,
Vốn không có tướng nào hề diệt sanh.
Chẳng dơ, chẳng sạch khó rành,
Chẳng thêm, chẳng bớt, thôi thành hư không.
Vậy nên cái sắc bóng lông,
Thọ, tưởng, hành, thức cũng đồng thể ni.
Mắt, tai, mũi, lưỡi có chi,
Tịnh chung thân, ý cũng y một chiều.
Sắc, thính, hương, vị mỹ kiều,
Kể luôn xúc pháp cũng đều không ngại,
Sự nhìn của mắt chết trơ,
Sự nghe, sự ngửi, lặng lẽ giác quan.
Lưỡi này sự nếm khô khan,
Thân này xúc động sá màng chi chi.
Ý kia đã dứt nghĩ suy,
Bao nhiêu cái thức chung qui chẳng còn.
Vô minh đâu có sinh tồn,
Vô minh cũng chẳng hao mòn mất đi.
Cái già cái chết thấy chi,
Pháp nào tận diệt ai bị chết già.
Bốn đề thanh diệu bao la,
Khổ, tập, diệt, đạo cũng xa mấy vòng.
Đến đây cái trí không không,
Có chi là đặc, mà trông cho thành.
Bờ không có đặc riêng mình,
Thế nên, Bồ Tát tận tình không ngăn.
Nương theo trí tuệ vô ngần,
Không còn sợ hãi bận khoăn cảnh đời.
Đáo điền mộng tưởng xa vời,
Không còn ưa thích nghĩ ngợi Niết Bàn.
Ba đời chư Phật khắp tàng,
Nương thuyền trí tuệ mà sang bến bờ.
Quả linh hiển đặc kịp giờ,
Chánh đẳng, chánh giác tôn thờ không trên.
Cho hay trí tuệ tăng nền,
Ai mà thấu nhập trở nên pháp thân.
Oai to lực rộng vô ngần,
Phép nào cao cả, dám cân phép này.
Năng trừ các thứ nạn tai,
Rõ ràng chơn thật chẳng sai ngoa lời.
Bến bờ trí tuệ lộ khơi,
Buông ra muện trượng, gom thời một câu.
Độ đi, độ khắp đầu đầu,
Độ cho giác ngộ chóng mau viên thành.

*

Vật chi nếu có tướng hình
Thấy đều hư vọng vọng hình bóng lông.
Bằng xem tướng có là không
Nhận ra đức Phật khắp trong cảnh tình.

*

Nếu ai chấp có biết mình

Biết người cùng biết chúng sanh kia là
Lại thêm mạng số biết tà
Phải đầu Bồ Tát vượt qua lưới mành
Nếu xem Phật ở tướng xinh
Lại nghe Phật ở âm thanh dịu dàng
Thì ra kẻ ấy lạc đường
Như Lai chọn tánh có tàng chi chi.

*

Những là các pháp hữu vi
Giống như mộng ảo khác gì huyễn thôi
Tựa hồ bọt nước giòng khơi
Mảnh hình ảnh giả chút hơi sương tàn
Thoảng qua chớp nhoáng lệ làng
Phải nên soi sáng hiệp tan đó là.

*

Cái tâm đã biết vừa qua
Vốn thành quả khứ chạy xa lạc loài
Cái tâm vừa biết đương nay
Thì tên hiện tại nào ai thấy nào
Cái tâm chưa biết về sau
Vị lai chẳng có ước ao chi mà.

*

BÓN NGHIỆP MIỆNG

Mở lời trước cạn xét suy
Bốn điều rắn cảm, lòng ghi tạc lòng
Một là chuyện có nói không
Chuyện không nói có, tình trong gat người
Hoặc khi giấu lỗi, tráo lời
Hoặc vì tức giận, tiếng vui, tiếng dầy
Hai là dặt gió, thêu mây
Rót lời đường mật vào tai ngọt lòng
Vẽ duyên, chuyện lạt ra nồng
Xui người làm lỡ, xui lòng đảo điên
Ba là đâm thọc hai bên
Vui đâu chúc đó, khiến nên rầy rà
Vắng người, chuyện xấu đem ra
Có người, kể nỗi tình xa nghĩa gần
Bốn là buông tiếng ác nhân
Mở lời nguyên rửa thánh thần chẳng kiêng
Trong tâm chứa nghiệp chẳng hiền
Mở môi tung nã, rải phiền chung quanh.

*

KHUYÊN CON

Lên đường hành đạo độ sanh
Những mong phước đức để dành cho con
Tâm thân chùng đã gây mòn
Cõi lòng thêm nỗi héo von khổ sầu!
Đêm năm lụy nhỏ thấm bầu
Vắt tay nghĩ chuyện cơ cầu mà đau
Ai xui con trẻ bước vào
Nẻo đường tâm tội biết bao tội tình
Châu trần sao chẳng phân minh
Đang tay dứt mối tơ mành của ai
Con ơi hãy nghĩ rộng dài

Luân hồi quá báo xưa nay nhiệm mầu
Đường trần thăm thăm về lâu
Đau thương có những nhịp cầu éo le.
Liệu con giữ được trọn bề
Khỏi điều đôi mặn thay lẽ chẳng là?
Thế thường thói tục người ta
Khen chê hay nhắc ông bà tổ tông
Huống chi phá đạo vợ chồng
Gieo mầm ác cảm từ trong đời ngoài
Đây rồi tiếng xấu vang tai
Mẹ cha mặt dạn mày dầy được chăng?
Giả như câu chuyện bất bằng
Con người thất thế hung hãn oán thù
Lạ gì những kẻ bị phụ
Quyết đem giọt máu mà bù tấm duyên
Vì con vương nghiệp chẳng hiển
Chút công thập ngoát tam niên thôi rồi
Đau lòng mẹ lắm con ôi!
Rồi đây mẹ mới đứng ngồi sao an
Thân trai quý giá muôn vàng
Đem dùng phải chỗ mới ngoan hơn người
Sống sao kiếp sống tuyệt vời
Chết sao kiếp chết muôn đời lưu danh
Làm chi mạng lấy tội tình
Làm chi để tiếng chẳng lành về sau
Khuyên con sớm khá hồi đầu
Ôm o đùm để mẹ sầu vì con
Mấy năm công quả siêng bền
Nhọc nhằn lắm nỗi sắt son một lòng
Việc làm mẹ những ước mong
Vườn cây phước đức mẹ trồng cho con
Con nên tưới nước giữ còn
Con đừng bỏ phế héo von mẹ phiền.

*

VĂN VỚI ĐẠO

Văn có đạo cội bền cây tốt
Đạo nương văn ý tốt lý mầu
Lá cành sẫm uất bền lâu
Văn chương đạo đức cùng nhau độ đời
Học thông thái văn tài giáo lý
Tu miệt mài xả kỷ lợi tha
Pháp mầu truyền lại ban ra
Thậm thâm vì diệu sâu xa nhiệm mầu
Pháp thâm diệu văn từ thâm diệu
Văn phi thường pháp hiệu phi thường
Văn truyền Pháp hiển hoàng dương
Văn phò lấy đạo một đường dung thông
Đạo phải từ tâm lòng chơn vọng
Đạo há đâu khinh trọng ngoài môi
Bao la thăm thẳm đất trời
Li ti hạt bụi không ngoài pháp duyên
Người một đáng khôn thiêng giác ngộ
Trí vô song tỏ rõ cội nguồn
Suy ra làm đạo nghiệm thường
Chứa vô lấy đức tình thương rạng ngời
Văn tự đó ra lời sáng vẻ

Hành từ đây gương để soi chung
On hoà thanh tịnh khoan dung
Phong quang phẩm chất thấy đồng tư vấn
Đạo hiền đạt hoá dân lập giáo
Văn lưu truyền phương cáo danh ngôn
Cảm thông thấm thía tâm hồn
Điểm trang cây cỏ nước non thanh bình
Kẻ không đạo ham danh háo vọng
Văn tập nghề bụng trống lòng kiêu
Hươi tay, xoay bút, múa riu
Ngựa nghiêng đạo đức, ngựa xiêu luân thường
Dao hai mép hai đường sử dụng
Lợi vô biên hại cũng vô cùng
Guom làm một mạng là xong
Văn lâm thế hệ nằm trong hiểm nghèo
Đạo đức lớn cao siêu phẩm cách
Tư tưởng hay văn mạch dõi dào
Nghĩa sâu diễn rõ ý cao
Văn hằng lập nghiệp đạo mẫu tạo duyên.

*

CÙNG CHÙA KHÔNG CẦU PHƯỚC

(Ghi theo ý của đạo hữu Thiện Minh)
Con cùng Chùa không mong phước đức
Mà chỉ mong tiêu dứt tội duyên
Tham lam nhiều kiếp vô biên
Cầu xin hành phạt cho yên tắc lòng.

*

Con cùng Chùa không mong tài lợi
Mà chỉ mong sửa đổi bản tâm
Hận sân nhiều kiếp lỗi lầm
Cầu xin sám hối, ăn năn thật lòng.

*

Con cùng Chùa không mong mạnh khoẻ
Mà chỉ mong trí huệ phát sanh
Si mê nhiều kiếp vô minh
Cầu xin gọi rửa cho thanh tâm lòng

*

TỨ Y PHÁP

ĂN

Thức chay lạt mỗi ngày một bữa
Tạm nuôi thân, chẳng lựa đồ ngon
Lòng tham thói nhiễm không còn
Siêng lo khát thực, giữ tròn Pháp Y

MẶC

Y bá nạp trọn đời một tấm
Tạm che thân, chẳng sắm phủ phê
Ham xinh muốn tốt không hề
Cà Sa áo rách, giữ lễ Pháp Y

Ở

Nơi am cốc, chỉ dùng tranh lá
Tạm ẩn thân, chẳng quá vẻ vời
Nhà tranh vách lá thành nơi
Lìa xa thị tứ, giữ hoà Pháp Y

BỊNH

*Con đau bệnh không tìm thuốc uống
Tạm gìn thân, chẳng muốn nâng niu
Không dư, không chứa để nhiều
Tự người hộ sóc, giữ điều Pháp Y.*

*

MÀNH ĐẤT PHƯỚC DUYÊN

*Mảnh đất nhỏ kết nhiều duyên phước
Bóng Tăng Sư lần lượt tới lui
Cảm thương hoàn cảnh ngậm ngùi
An cần tiếp đãi cho vui hạnh thiền
Nèo thế sự trăm phiền ngàn tủi
Cuộc sống còn nhiều rủi, ít may
Tiêu hao tháng rộng năm dài
Nhọc nhằn vì cửa, cửa hay đổi dời
Sao bằng cảnh thành thoi yên tịnh
Để cho người sửa tánh trau tâm
Hành trang diệu Pháp thâm thâm
Lên đường độ khách mê lầm tỉnh tu
Tự giác rồi công phu độ chúng
Khó nhọc trừ nghiệp chướng tiêu tan
Thung dung tự tại Niết Bàn
Phước duyên gặp đạo được mang thân người.*

*

TỬ PHÁP

*Ăn dùng đạm bạc sống qua ngày
Những sợ của đời kiếp tạo vay
Vật quý món ngon càng ngại dạ
Thường e đức kém đối công dày
Mặc tạm vải bố miễn kín thân
Một lòng gắng giữ đạo thanh bản
Bộ vừa ướm rách lo chăm vá
Y lớp nâu sòng hạnh triết nhân
Ở chỗ am thanh mới tịnh yên
Nơi xa vật chất dễ tu hiền
Cảnh thiên nhiên hợp nhiều sương nắng
Vắng vẻ ngày đêm mãi định thiền
Bệnh căn là món nghiệp vương mang
Chẳng dám để dành những thuốc thang
Sợ phạm luật điều thêm nghiệp nặng
Chỉ bằng lấy lắt nếu đau xoàng
Con quyết tu trì thấu lý chân
Nguyên tâm chẳng bận chút hồng trần
Trung can một tấm gương trong sáng
Thành kính Tổ Thầy vẹn nghĩa ân
An thâm đạo cả dăm sai lầm
Nghĩa trọng đức dày chỗ cậy trông
Đền trả cách nào cho vẹn vẻ
Đáp bằng phương pháp rỗng ra công
Công cán bao nhiêu chẳng sánh bằng
Đức kia trời biển rộng giảng giảng
Tôn thờ đời kiếp không đền đủ
Sư hoá độ trò mặc áo Tăng.*

*

BỔ THÍ

Ở đời muôn vật của chung
Kiếp sống trăm năm cõi tạm
Trí khôn ngoan sử dụng huyễn tài
Lòng nhơn đức rải gieo thiện cảm
Thương người thất vận sa cơ
Thương người lỡ chân trái bước
Thương người chạy tảo lo tảo
Thương người thiếu sau hụt trước
Thương người ôm đất trẻ thơ
Thương người già nua tuổi tác
Thương người quan quã cô đơn
Thường người làm than đói khát
Thương người như thể thương thân
Giúp người mưa hễ tiếc bạc
Thấy nghèo, gặp ngặt, mau ra tay cứu giúp
chớ nề kẻ lạ người quen!
Tối lửa tắt đèn, đừng ngoảnh mặt làm thinh
như thể lòng đen dạ bạc
Việc làm bỏ đức
như trồng cây duyên phước
hái quả gieo nhân;
Tiếng nói thì ăn
như rải giọt cam lồ
người no mình mát.

Nhưng phải nhớ câu:
Cách cho hơn của đem cho,
Lòng tốt hơn là vật tốt
Chớ ý mình sẵn của vãi tung
giọng e, giọng ánh,
thị người như rom rác dảng dơ;
Phải thương kẻ ngứa tay thợ lành,
bước thấp bước cao,
hổ mặt thể cỏ hoa ủ dột.
Khôn ngoan ý tứ, hiền dụ mắt nhìn
Khéo việc làm, êm dềm lời thố
Kiếp phù du sống tạm
bạn đồng hành khi xúm xít đỡ nâng
Của tạo hoá hương chung
vật chút đỉnh gọi cùng nhau chia xớt.
Xử nghĩa không mong người đáp nghĩa
mới rằng tròn trịa lòng nhơn
Ra ơn chẳng nhớ chuyện thi ơn
ấy thật rõ ràng đức tốt.

Vậy cho nên:
Xót cảnh ngặt nghèo
Ra tay bỏ thí
Của mọn lòng giàu
Vật hèn người quý.
Người vì món phi nghĩa, ở đời mất nghĩa,
chính thiệt đồng tiền!
Ta dụng của không bền, chuộc đạo hằng bền,
mới là người trí.
Đức hy sinh gột giữa trần tâm
Chút gắng gô học tâm chơn lý.

*

LỖI BƯỚC

Kẻ quáng manh đi đến núi vàng
Biết bao công trình gian nan
Nhưng nó ngỡ lạc đường
Trở bước vội vàng
Bạn nó can
Này khoan
Vâng,
Nó chẳng tin quay lại thế gian
Cách xa gió núi trắng ngàn
Người đồng bằng hỏi han
Nó những phàn nàn
Chẳng có vàng
Vô doan
Than!

*

NGUYỆN VỀ CỘI PHẬT

Con xin lạy đấng Đại Hùng
Đức Ngài giải thoát khỏi vòng trầm duyên
Cánh đời con sống đảo điên
Đau thương lắm nỗi, ưu phiền xiết bao
Áo trần con lỡ mặc vào
Nợ trần con biết ngày nào cỗi ra!
Cũng như đứa trẻ lìa nhà
Lạc loài càng bước, càng xa, xa vời
Bơ vơ trên quãng đường đời
Kìa là hang vắng, nọ thời rừng hoang
Thập thò mẫn hồ ác lang
Trí con khùng khiếp, kinh hoàng khóc la!
Chập chờn bóng quỷ hình ma
Tâm con hồi hộp thiết tha nguyện cầu
Rừng đời càng bước vào sâu
Là càng rừng rợn lo âu pháp phòng
Yếu thơ trước cánh hải hùng
Nhỏ nhen con thấy lạnh lùng thân côi!
Đường về nhà đạo xa xôi
Đường theo cuộc thế, ối thôi đoạn trường!
Sấn vào trong cõi bi thương
Trăm ngàn nỗi thảm vấn vương bên mình
Chung quanh đây những khổ hình
Chẳng hay con mắc tội tình chi đây!
Ngán cho số kiếp đoạ đầy
Tủi cho thân phận lạc loài éo le
Bàng hoàng giữa chốn rừng mê
Không ai giùm chỉ đường về cho con!
Ngây thơ trí nhớ đâu còn
Lại thêm nạn chường giết mòn tánh linh
Đồng thời nhiều kẻ chung quanh
Rủ con vào nghiệp chủng sanh luân hồi
Dây oan khi đã cột rồi
Tên ghi, hồn gọi thì thôi còn gì!
Giấc mơ nhiều kiếp li bì
Càng quanh lộn mãi, càng si mê hoài
Màng lo xây đắp mộng dài

Ở nơi huyễn cảnh dặc dài thời gian
Niên hoa mấy độ nở tàn
Chủ nhơn khuất bóng trong màn vô minh
Cõi trần kiếp kiếp lụy mình
Dây thương vẫn vít, lưới tình bủa giăng
Ao quần vật chất trôi trần
Cửa nhà nhốt phạt miếng ăn hành hà
Con đau hấp hối rên la
Hung thần ác quỷ cõi ma hoành hành
Mảnh thân khổ sống cam đành
Lại thêm khổ chết giựt mình chia phui
Lòng con luống những ngậm ngùi
Trót đem linh tánh nhuộm mùi trần gian
Thân này đã lỡ vương mang
Khổ này mới phải trăm ngàn tai ương
Nào nề với cảnh đau thương
Lắm khi con muốn tìm đường thoát thân
Than ôi! Dính chặt lưới trần
Dễ gì thoát gỡ một lần cho ra!
Nghiệp duyên chẳng chịu buông tha
Sức con yếu kém khó qua phép đời
Kiếp trần biển khổ chơi vơi
Con đang trôi hụp đuối hơi vầy vùng
Cúi xin lạy đấng Đại Hùng
Đức Ngài giải thoát khỏi vòng trần duyên
Tì bi vô lượng, vô biên,
Cứu con thoát chốn oan khiên đoạ dày
Cúi xin dành lễ đức Ngài!

-ooOoo-

[Đầu trang](#) | [Mục lục](#) | [01](#) | [02](#) | [03](#) | [04](#)

Chân thành cảm ơn Sư cô Vân Liên đã gửi tặng bản vi tính (Bình Anson, 03-2005)

[[Trở về trang Thư Mục](#)]

last updated: 29-03-2005

Suối Đạo Thi Phẩm

Ni Trưởng Thích Nữ Huỳnh Liên
Thích Nữ Hằng Liên tuyển chọn

PHẦN III HÀNH ĐẠO

Đưa tay trí tuệ tháo dây thương
Cải bước vân du trời dậm trường
Khất thực vai mang 'Bình Bát' đất
Hóa duyên độ chúng khoát y vàng

KHÁT SĨ

Khất sĩ hạnh ta bà,
Tiêu điều đường tự tại.
Không danh lợi cửa nhà,
Không của tiền con cái.
Đỡ lòng một bát cơm,
Che thân ba tấm vải.
Đầu đội nón cùn khôn,
Chơn mang giày thế giới.
Cam gió nhiễm mưa chan,
Mặc mưa dầy nắng dãi,
Thân xông đực phong trần,
Trí kiên cường hăng hái.
Chẳng tranh thấp hay cao,
Sợ chi thành và bại.
Chẳng chấp dờ cùng hay,
Sợ chi quấy và phải.
Chẳng phân sang với hèn,
Biết ai khôn và dại,
Ai mắng nhiếc mặc tình,
Thôi chẳng hề phiền ngại.
Ai hiếp đáp mặc lòng,
Thôi chẳng hề chống cãi.
Ai vu khống mặc dầu,
Thôi chẳng hề đối nại.
Bệnh hoạn có chập chông,
Tâm chẳng hề cầu vãi.
Tai nạn có dập dồn,
Tâm chẳng hề sợ hãi.
Nghiệp quả có chuyển vần,
Tâm chẳng hề thoái lui.
Gặp kẻ dữ trên đường,
Xót thương ta khuyên giải.
Gặp người thiện trong đời,
Cảm thông ta kết nghãi.
Gặp nhà Đạo thoát trần,
Tôn thờ ta kính bái.
Đem một tấm tình thân,

Sống chung trong muôn loại.
Rải rắc giống từ bì,
Kết đơm hoa bác ái.
Vườn đời tươi thắm lên,
Bớt lần cây hoang dại.
Người đời yêu mến nhau,
Bớt lần dây oan trái.
Cánh đời êm đẹp hơn,
Chẳng còn vương khốc hại.
Nguyên vẹn cánh lạc bang,
Mong lấp bằng khổ hải.
Còn một kẻ mê lầm,
Còn tấm lòng thương hại.
Còn chen lộn phong trần,
Còn tới lui qua lại.
Còn tinh tấn luôn luôn,
Độ nhơn sanh mãi mãi.

*

NỤ CƯỜI KHÁT THỰC

Thầy dạy con đi,
Du phương khuyến giáo
Con còn khờ khạo
Bạch hỏi đôi lời
- Con ơi đến nơi
Lạ cánh lạ người
Làm sao lập hạnh
Khất thực trì bình?
Thầy mới thuyết minh
Giải bày rõ ráo
- Nếu đi hành đạo
Khất thực phương xa
Phải đứng từng nhà
Lặng thinh trước ngõ
Người nghe tiếng chó
At bước ra chào
Hỏi trước dò sau
Tò mò tìm biết
Con bày sự thiệt
Rằng pháp tu hành
Đứt bỏ lợi danh
Trì bình khất thực
Lập công bồi đức
Chịu cực hóa trai
Chỉ độ mỗi ngày
Ngọ trưa một bữa
Tiền không chấp chứa
Gạo chẳng lãnh thâu
Ai tưởng đạo mầu
Hộ cơm hộ muối
Hoặc là cơm nguội
Trái chuối ngọn rau
Của mọn lòng giàu
Để vào bình Bát
Món dùng chay lạt
Đạm bạc thô sơ
Bổ thí hiện giờ

Trồng cây duyên phước
Vun phân tưới nước
Sau được quả lành
Trong mỗi kiếp sanh
Có duyên gặp Đạo.
- Lời Thầy dạy bảo
Con nguyện gắng ghi
Lấy đức Từ bi
Con đi xa xứ.
Vây đoàn bạn lữ
Quây túi du phương
Chân bước lên đường
Lời ghi trong trí
Lớp lang nhớ kỹ
Của quý hộ thân
Dọn tập lần lần
Hầu đem ứng dụng
Một hôm Ni chúng
Đi đến xứ kia
Xa rớt tình bìa
Người chưa biết Đạo
Đến giờ khuyến giáo
Lững thững vào làng
Y mặc nghiêm trang
Bát ôm cẩn thận
Tinh thần phấn chấn
Quyết đến mỗi nhà
Ngõ hẻm trông xa
Con đi lọ mọ
Lẻ kè túi đồ
Lụng thụng áo vàng
Thấy bộ xênh xang
Trẻ thơ kinh hãi
Ủa nhau hoảng chạy
Vừa khóc vừa la:
- Ông Bị kia cà
Ồi cha! Ồi mẹ!
Tiếp theo đàn trẻ
Tiếng chó sủa rân
Gà vịt chạy rân
Ngỗng ngan kêu rộ
Người nhà nhao nhố
Bàn tán lằng xằng
Có kẻ nói xằng
Dối tu bỏ ngãi
Có người nội đại
Tà đạo quên ma
Tiếng lại tiếng qua
Nêu ra đủ lý
Những người dạn dĩ
Bảo đến hỏi càn
Mấy kẻ nhát gan
Bảo đi trốn lánh
Có người sợ quỳnh
Đóng cửa vội vàng
Tinh thể rộn toang
Ngẩn ngơ ngơ ngẩn
Bấy giờ xuất trận

Một gã đàn ông
Chân bước tay vung
Coi tuồng hăm hờ
Chẳng lành thì chớ
Nạt lớn một câu
- Bà Vãi đi đâu?
Làm gì đừng đó?
Bồi hồi dạ thổ
Luống cuống chân cheo
Thấy dạy bao nhiêu
Con quên hết ráo
Tựa hồ lão đảo
Như thể bốn chôn
Đầu mắt cái khôn
Chỉ tồn cái dại
Lưỡi sao lịu lại
Chẳng tiếng u ơ
Con đứng sững sờ
Trơ trơ phồng đá
Bạn con vội vã
Tiếp đỡ một lời:
- "Mô Phật chúng tôi
Xin cơm xin muối"
Chú chàng nghe nói
Thấu nỗi thiết hư
Động tâm lòng từ
Trở vô lui thủi
Người nhà lui hui
Đem hộ thức ăn
Bát lành đủ phần
Cúi chào xin kiếu
Bước đi liu riu
Mừng được thoát thân
Hơi thở dịu dần
Trái tim bớt nhảy
Ban chiều hội lại
Nhắc chuyện sớm mai
Không thể nín cười
Nhất thời quá nhất
Đầu tiên đi Bát
Gặp chuyện lạ lùng
Kính nghiệm học chung
Viết ra thành bốn
Để làm của vớ
Cho kẻ hậu lai
Khát thực đường dài
Tập thêm can đảm.

*

LỜI ĐI

Thầy đã quyết khép mình bên khổ hạnh,
Con sao còn lung ý sánh xa hoa?
Thầy trưởng thành trong nếp áo vị tha,
Con tù hãm giữa ngôi nhà ích kỷ.
Kể từ buổi theo Thầy tâm chơn lý,
Tỏ ra người hữu chí lắm công phu.
Thấy quý con như quý ngọc mình châu,

Trau giỏi kỹ được lâu lâu toàn bích.
Đâu ngờ mới một thời gian phân tách,
Con chẳng còn phong cách bậc tu chơn.
Nhớ nghe con, rồi trở lại nghe con,
Thấy thao thức mỗi mòn trông đợi trẻ.
Con có biết hồng trần nơi xú uế,
Danh mà chi và lợi để mà chi.
Tắm huyền thân rồi nữa có ra gì,
Một vật giả chứa đầy chứa muốn thứ giả.
Con xây cất một lâu đài huyền ngã,
Nền lung lay mà từng đã nhiều từng.
Phước càng dồn nhưng thiếu đức đỡ nâng,
Hoạ càng nặng trĩu thân khôn chống chọi.
Con có nhớ những ngày còn học hỏi,
Nương chân Thấy khát thực đời đường xa.
Trời làm màn, đất chiếu hạnh Ta Bà,
Thân khoẻ nhẹ cánh thơ lòng giải thoát.
Con có nhớ những ngày đương hoảng Pháp,
Giảng Đạo mẫu giải đáp lý uyên thâm.
Khêu đèn duyên, dẫn lối kẻ đương lâm,
Đánh trống huệ thức tâm người cõi mộng.
Con có nhớ, lý "động" cùng "bất động,"
Biển chơn như nước và sóng khác đâu.
Vẫn vào đời nhưng chẳng bị đời câu,
Đâu cũng Pháp và đâu đâu cũng Pháp.
Thầy vạch sẵn con mau sang lối thoát,
Trương đại tâm Bồ Tát phát lời nguyện.
Dân Việt Nam còn đau khổ triền miên,
Trong cảnh khổ con xin nguyện cứu khổ.
Trong đêm tối con khêu đèn giác ngộ,
Trong hãi hùng con giải khổ âu lo.
Trong đời nghèo con tạo cuộc ấm no,
Tuyệt phương tiện chuyển vai trò theo cảnh.

*

SỨC CHỊU ĐỰNG

Sức chịu đựng ai bằng quả đất
Để trần gian chứa chất nặng nề
Hồi rừng, hồi núi, hồi khe
Hồi cây, hồi đá, hồi xe, hồi thoàn
Cam chịu đựng muôn vạn sức nặng
Chất bao nhiêu quyết chẳng nản lòng
Vì đời âu phải gia công
Vì đời âu phải gánh gồng bọc bao
Người dân chúng khác nào quả đất
Để chúng sanh chất chứa nặng nề
Hồi ganh, hồi ghét, hồi bì
Hồi phiền, hồi hận, hồi si, hồi lầm
Cam chịu đựng muôn vạn sức nặng
Chất bao nhiêu quyết chẳng nản lòng
Vì đời âu phải gia công
Vì đời âu phải gánh gồng bọc bao
Người dân chúng thiên lao vạn khổ
Nợ trăm dâu thấy đổ đầu tằm
Đời vô minh nghiệp oái ăm,
Oằn vai một gánh xa xăm đường dài

*

VI NHÂN NẠN

(Kiếp sau xin chớ làm người
Làm dân đất Phật sống đời hoàng kim.)
Nay mới biết làm người thiệt khó
Bốn mươi năm mới rõ tình đời
Làm người khó lắm ăi ơi!
Thấp cao khó liệu, đầy vơi khó lường
Ơ cho được người thương đã khó
Khi ghét rồi, ôi! khó biết bao!
Cửa thiền mượn muối vay rau
Làm dâu trăm họ sao sao cũng chiều
Vi tự tức ít nhiều tự sám
Dầu áo thô cơm hẩm mà vui
Tàng cây hốc đá thành thoi
Núi rừng thanh vắng chiều mời tịnh nhàn
Nhưng đã trót lên đường cứu khổ
Dầu gian truân dễ bỏ nguyện lành
Mặc cho nghiệp chướng hoành hành
Chẳng qua tiền kiếp phận mình vụng tu
Duyên đã ngộ tìm câu giải thoát
Nghiệp còn mê chấp pháp hữu vi
Pháp môn bành trướng duy trì
Cỡi thuyền lướt sóng phải vì sanh linh
Lâm cảnh khốn lên gành xuống thác
Vững tay chèo hơi các đệ huynh
Giòng mê kịp hoá giòng thanh
Thuyền khơi quyết đỗ bến lành Tây Phương.

*

BẠCH HẠNH

Trái còn non, đắng the chua chát
Trò còn non, phụ bạc công Thầy
Những còn trứng nước thơ ngây
Đút cơm mớm sữa ai tày khó khăn
Cảnh eo hẹp thức ăn nghèo túng
Món tinh thần chưa xứng cho con
Con đi lạ nước xa non,
Cảnh xưa Thầy ở thon von tháng ngày
Cây trăm thước vì ai toả bóng
Hoa bốn mùa nuôi mộng chờ ai
Người đi ánh sáng đi rồi
Người còn ở lại bầu trời tối tăm
Ngày trở lại viếng thăm chùa cũ
Mảnh hình hài ủ rû thê lương
Thầy ơi con đã lắm đường
Đang cay buổi lười gió sương nhuộm hình
Ngọc chéo áo vô tình chẳng biết
Cam chịu nghèo rên xiết khổ đau
Mặt trời ở tại đỉnh đầu
Mặt trời nào phải xa đâu kiếm tìm
Tâm vốn sẵn chơn tâm thanh tịnh
Tánh cội nguồn pháp tánh viên minh
Cam tâm làm phận chúng sanh
Trở về ngôi cũ biết mình thướt tha
Thầy lặng lẽ thờ ơ khôn tỏ

Trò giết mình xem rõ căn nguyên
Thì ra Thầy đã nằm yên!
Thiên thu vào cõi định thiền tiêu dao!

*

HÀNH ĐẠO (1)

Đưa tay trí tuệ tháo dây thương
Cất bước vân du trời đậm trường
Khất thực vai mang bình bát đất
Hoả duyên độ chúng khoát y vàng
Rưới mưa bác ái thuần ba cõi
Sôi đuốc từ bi rạng bốn phương
Nguyện lực đem thân hành chánh Đạo
Cho đời sớm tỉnh giấc hoàng lương.

*

HÀNH ĐẠO (2)

Xả phũ cầu bần quen cảnh khó,
Lập thân hành đạo ngược dòng đời.
Kinh trời đầu đội tám màn trời,
Mén đất thân kẻ manh chiều đất.
Nhẹ gót lìa xa đường vật chất,
Mau chơn bước đến nẻo tinh thần.
Bộ y ba lá tạm che thân,
Quà bát mỗi ngày vừa đủ dạ.
Chỗ ở sơ sài am lợp lá,
Bịnh đau lây lất thuốc người cho.
Lợi danh giải thoát khỏi phiền lo,
Tâm tri rảnh rang nào trôi buộc.
Chẳng tưởng một ai riêng quyền thuộc,
Nhìn vào thiên hạ chúng sanh chung.
Mối mạng, cương toà thoát ngoài vòng,
Dây vắn luân hồi đã cắt đứt.
Khất sĩ Pháp tu noi hạnh Phật,
Xuất gia lý đạo diệt tâm phàm.
Một phen về đến chốn Già Lam,
Bao thuở vãng hồi nơi thế cuộc.
Mượn lại tấm thân làm ngọn đuốc,
Soi ra ánh sáng tỏ đường về.
Thanh bản kèm thẻ chẳng bao nề,
Khất thực nêu gương không uế nhiễm.
Phẩm hạnh siêu luân đời khó hiếm,
Dung nghi thanh tịnh thể khôn tìm.
Ngôi, nằm, đi, đứng thể trang nghiêm,
An, mặc, nói, làm hằng thận trọng.
Thuyết Pháp gọi đời mau tỉnh mộng,
Viết vài khuyên chúng ráng cần tu.
Tham thiền nhập định chỉ công phu,
Pháp huệ đặc chơn hầu hoá độ.
Tiếp dẫn chúng sanh qua biển khổ,
Dắt dìu muôn loại đến bờ xưa.
Đạo tràng Giáo hội chiếc thuyền đưa,
Trì giới cần tu chừ Phật rước.
Rẽ sông tình thương tình tấn lướt,
Cắt dây huyền ái nhẹ nhàng bay.

Lòng trần khoảnh khắc tình mơ say,
Đèn huệ tuyên dương bùng rạng tỏ.

*

LỚP HỌC TÌNH THƯƠNG

Tuổi ngọc ngày xanh hứa hẹn nhiều
Ai làm, em chịu cảnh đau hiu
Cháo rau hầm hút buồn năm tháng
Bỏ vãi te tua thâm sớm chiều?
Chiều sớm lang thang giữa bụi đường
Nón cời đầu đội, túi vải mang
Giấy dơ, tay gộp, bao dơ lượm
Đống rác em coi tựa đống vàng
Hoàn cảnh xui em tánh thấp hèn
Chười thẽ trộm cắp tập thành quen
Thiếu nhi phạm pháp đầy nguồn gốc
Xã hội tương lai đó nhiều phiền?
Lớp học tình thương phép diệu huyền
Luyện rèn đức trí, chuyển tâm em
Trường nghèo hân hạnh trò ngoan giỏi
Nhà khó mừng vui trẻ thảo hiền!

*

BỎ TẮT CHÚNG SANH

Bỏ Tắt từ bi nguyên độ chúng
Chúng sanh mê muội chẳng trau lòng
Phật Đà diệu giác từng soi thấu
Bỏ Tắt nhơn sanh một tánh đồng
Bỏ Tắt chúng sanh danh tạm có
Chơn như liễu ngộ gốc hoàn không
Giác cùng bất giác nào riêng ngộ
Mê với không mê chỉ một dòng
Niệm ngộ còn tâm, tâm chưa tỏ
Hườn chơn chẳng biết, biết toàn thông
Duyên đưa cửa Phật cần lành có
Trí hội cơ mầu Pháp thiệt không.

*

THẨM ĐẤT VÀNG

Xưa trường giả trái vàng mua đất
Vị Thế Tôn xây cất Đạo Tràng
Kỳ Viên Tịnh Xá mở mang
Kinh thành Xá Vệ huy hoàng Pháp đăng
Nay thiện tín trái vàng mua đất
Vị tăng ni xây cất Đạo tràng
Ngọc Châu Tịnh Xá mở mang
Quảng Nam tinh lý huy hoàng Pháp đăng
Đất một thâm, lòng vàng muôn thâm
Của một cân, công trạng ngàn cân
Vật thô sức kém góp phần
Nhịn ăn, nhịn mặc, nhịn lần tiêu pha
Xây Tịnh Xá một toà rộng rãi
Dựng cốc am mây dầy an bày
Thênh thang sân rộng lối ngay
Rào trong đất Phật, ngõ ngoài đường quan
Phật thị hiện Đạo Tràng cứu khổ

Tặng thừa hành thập độ ban vui
Chư Thiên vì Pháp đắp bồi phước duyên
Phước bồi đắp nên miền ngọc cảnh
Phước trồng gieo thành thành khoảnh kim điền
Dòng đời biến tội vô biên
Bước lên non phước vững yên tinh thần
Hồi Phật từ đồng tâm hội hiệp
Dưới Phật dài hoà nhịp từ bi
Diễn lành ban rải đầu đây
Y lành hấp thụ vui vầy gần xa
Tay quét đất, tay hoà cội phước
Chân giẫm nền, chân bước đường duyên
Miệng cười nở đoá hoa sen
Lời lành ý đẹp, hương duyên thơm nồng
Tâm cõi mở, nhơn trong nghiệp trắng
Đạo trau giồi, phước gắng ân ghi
Chường duyên dẫu chẳng tây vì
Đem ân đáp oán, đối Bì ra Từ
Tâm từ ái thể như tâm Phật
Trái tâm từ tế vật độ nhân
Tâm là chỗ ở tinh thần
Tâm là miếng đất nương thân muôn loài
Tâm vì chẳng dung người tội lỗi
Đất kia còn sạn sỏi gai chông
Đất chưa phải thật vàng ròng
Lòng chưa phải thật tâm lòng từ bi
Tâm tạo nghiệp, nghiệp trì thọ khổ
Tâm phát nguyện, nguyện độ thoát mê
Oai hùng nghiệp lực chinh ghê
Oai thần nguyện lực Bồ Đề cứu an.

*

ĐỀN CHƠN LÝ

Đền chơn lý trời Nam tỏ rạng
Anh triều dương chiếu sáng phương Đông
Nhơn sanh bừng tỉnh giấc nồng
Mắt nhìn đẹp mắt, nguyện mong phi nguyện
Nói được tuệ ban truyền giáo lý
Trở Hoa Đàm Khất sĩ du phương
Giới điều trong suốt nền gương
Định châu lấp lánh, tuệ hương ngát ngào
Trường Giáo hội tiêu dao cực lạc
Kẻ vãng sanh giải thoát hồng trần
Thung dung cánh giới tinh thần
Trau tâm giới trí, sắc thân chẳng màng
Mượn thân tạm lên đàng cứu khổ
Để khách trần làm chỗ dựa nương
Bàn tay từ sự cùng đường
Gieo duyên giải thoát, dọn đường tương lai
An thanh đạm mỗi ngày một bữa
Xin vật thường của đỡ nuôi thân
Không dành dục, khỏi nhọc nhằn
Một điều giải thoát, mấy phần cao thâm
Mặc đơn giản mỗi năm một bộ
Lượm vãi thừa giế bỏ kết y
Không xinh tốt, khỏi kiêu kỳ
Hai điều giải thoát, ba Y thanh bản

Ở luân chuyển sáu trắng một khoá
Khi gốc cây, Tịnh Xá tuyền duyên
Không lưu luyến, khỏi ưu phiền
Ba điều giải thoát, các miền vân du
Bình thông thả mưa cầu phương chước
Tự lòng người miếng thuốc gieo nhân
Không kiêu dưỡng, khỏi bận khoăn,
Bốn điều giải thoát, mười phần thanh cao
Thân giải thoát, thân trau giới luật
Tâm tịnh thanh, tâm đạt định thiền
Trí minh, trí chiếu tuệ viên
Tánh an, tánh hiện diệu huyền chơn như
Rừng mê chướng thâm u ngàn lối
Đạo Bồ Đề một cõi minh quang
Đưa đường giải thoát trần gian
Ngon đèn chơn lý trời Nam sáng bình.

*

KHÊU ĐÈN CHƠN LÝ

Hội Khất Sĩ bền gan khổ hạnh
Bữa đói no ấm lạnh bao nài
Du phương rày đó mai đây
Đỡ lòng cơm hẩm gốc cây hành thiền
Buổi sơ khởi nào phiền không ít
Lời phẩm bình chỉ trích lãng xăng
Đuổi xô chia rẽ đón ngăn
Lâng lâng tâm cảnh khắng khẽ chỉ nguyện
Tự vi thể con thuyền chèo chống
Từ rạch cùng thông thống ra khơi
Lạch ngòi sông cái xa xuôi
Mênh mông biển cả, vui vui nước triều
Tu cho mở giáo điều vẹn vẻ
Tu cho người thực tế nương thân
Quên mình hộ quốc an dân
Hoà mình đại thể tình thân bao la
Chùng độc lập quốc gia thống nhất
Thành thời rèn kiến thức văn minh
Góp phần phiên dịch kệ kinh
Góp phần tranh đấu hoà bình vĩnh miên
Xin kêu rạng ngọn đèn công lý
Sáng soi ai hữu chí cánh thành
Lợi quyền nghĩa vụ phân minh
Công lao có thủy, nghĩa tình có chung.

*

TRĂNG ĐẠO

Trăng bủa đức vì đâu chiếu sáng?
Phải chăng vì sứ mạng thiêng liêng
Thường đời mù mịt tối đen
Hoá thân làm một ngọn đèn sáng trung?
Rải mình tuệ bao trùm sông núi
Phóng hào quang chói lợi nước mây
An nhuần nội cỏ ngàn cây
Đức nhuần sanh loại tình say giấc hoè
Ai chẳng muốn gần kề ánh sáng
Ai chẳng mong nương ánh tuệ lành

Trăng từ siêu thoát cao mình
Lòng từ quan cố chúng sanh ân cần
Không phân biệt kẻ bạn người thù
Không ngại hà biển khổ rừng mê
Thị thành, thôn ấp, sơn khê
Lui lui, tới tới, về về, đi đi
Vẳng ánh tuệ sâu bi muôn kẻ
Lộ bóng vàng vui vẻ cùng nơi
An hồng chăm chút sấm soi
Ban vui đẹp khổ, ban tươi đẹp sầu
Đuốc ánh tuệ lâu lâu rạng tỏ
Hoa Đàm gương rờ rờ tươi xinh
Trí thần phổ chiếu viên minh
Sáng soi bền tục, tịnh thanh cõi phàm
Vì muôn chúng đành cam nhọc khổ
Chẳng riêng mình tìm chỗ nghỉ ngơi
Động, Tây lặn lợi đòi nơi
Tắm thân dầu dài khi vui khi đầy
Trăng rộng bủa đức dày tiết rạng
Mây bỗng dựng kết thảm giăng sâu
Huy hoàng đã hoá thâm u
Thân đành mai một, nghiệp dầu phù vẫy
Nào chấp kẻ trí ngậy phận nhỏ
Những thương ai lấp ngõ ngẩn đàng
U minh dễ lẫn hào quang
Lành bên ngôi vị, dữ tan lũ bè
Lâm cảnh khó không hề nản chí
Giữ mực thường nhứt trí lợi sanh
Lòng vàng bủa đức hy sinh
Tuệ vàng rải ánh quang minh cho đời
Dầu lấy nước biển khơi làm mực
Lấy cây rừng làm bút viết văn
Luận đề như cát sông hằng
Cũng chưa giải hết ý trắng nhiệm màu
Lòng kính cần khẩu đầu dành lễ
Đức từ bi trí tuệ rải ban
Nguyện xin nương ánh từ quang
Nguyện xin thành bóng trăng vàng chiếu soi.

*

CHUYẾN ĐI THỦ THỪA

Thủ Thừa quận tôi lâu về đó quá!
Sáu năm trường không để bước viếng sang
Cuộc viễn du lo ban rải ánh vàng
Mà quên sót chỗ đầu tiên mở Đạo
Nay Giáo Hội tựu về đồng đảo
Dịp trai tăng một thí chủ xuất gia
Ngắm cảnh xưa mà lòng những thiết tha
Này di tích buổi ban sơ đơn giản
Này nền tháp kém uy nghiêm huê dạng
Nhưng chứa đầy ý nhị biết là bao
Ghế hoa sen nét vẽ đã phai màu
Này buổi trước đức Tôn Sư ngự toạ
Vật "tôn cổ" ôi muôn vàn quý hoá
Gợi lòng tôi sống dậy mấy năm xưa
Buổi Tôn Sư khai Đạo tại Thủ Thừa
Rồi lẻ gót đi khắp nơi nhiều chỗ

Nhìn vật cổ chạnh nhớ sang người cổ
Vật cổ đây mà người cổ đi đâu
Tôn Sư ơi! Công khó nhọc dài lâu
Rồi chung cuộc, ôi tấm thân thọ khổ.

*

CHUYẾN ĐI DẦU TIẾNG

Đất Dầu Tiếng vùng cao nguyên rừng núi
Vườn cao su kế tiếp rộng thênh thênh
Lạ lùng thay rừng nhân tạo đẹp xinh
Muôn ngàn dãy cây ngay hàng thẳng lối
Tàn che phủ kẻ thưa xen nắng dọi
Sáng chập chờn như ảo ảnh lung linh
Không bóng người rừng vắng ngắt lạnh tanh
Liên tưởng đến đường mờ nơi cỏi lạ
Sáng khát thực trưa vào rừng thông thả
Độ ngọ rồi nằm nghỉ dưới tàn cây
Lòng lâng lâng thanh nhẹ tựa chòm mây
Không dính dáng cuộc trần ai hệ lụy
Nhìn núi Điện ở phương xa hùng vĩ
Lông nao nao nguồn rung cảm kính tôn
Đáng uy linh thiên hạ vẫn vang đồn
Một đức sáng hiển dương cho phái nữ
Và núi cau cũng chiếm phần vinh dự
Cũng trang nghiêm một dãy trập trùng son
Lông dăm đầu tỉnh kém cỏi so hơn
Thấy quý chuộng đức rộng to cả thể
Ôi rừng núi cảnh thiên nhiên đẹp dễ
Sống nơi đâu khoẻ nhẹ cả thân tâm
Vừa độ sanh, vừa gần gũi sơn lâm
Để tu tập tánh tình chơn thiện mỹ.

*

CHUYẾN ĐI VĨNH CÔNG

Bà Ánh Ngọc thỉnh Sư về xóm Vĩnh
Nhận lời xin Giáo Hội nhóm đi đồng
Xuống xe rồi tẻ bộ quãng đường đồng
Giữa thảm lúa xanh vàng xem đẹp mắt
Bà quỳnh quảng không đi ngay đường tắt
Dắt cả đoàn vô xóm vắng quanh co
Lộn đi rồi lộn lại cứ vòng vo
Đi đi mãi mỗi người đều mệt lả
Còn hủ hỉ làm cười vang tất cả
Nghĩ thương Bà lo quá hóa lãng xăng
Về đến nhà lòng nôn quỳnh càng tăng
Vị thỉnh bát mà cơm chưa có nấu
Cũng nhờ sẵn có đồng người bạn đạo
Đồng ra tay chia sót việc cùng nhau
Nấu cơm rồi sót Bát thật là mau
Đọc kinh kệ vẹn tuyền xong tất cả
Chuyến đi ấy thật là vui vui quá
Bạn trở về lộ thẳng cứ đi ngay
Hai bên đường công gặt thấy dừng tay
Đưa mắt ngó đoàn lữ hành mãi miết
Một cảm tưởng của người cầm bút viết
Thương nhà nông cảm cụi nhọc thân hình

Gặt lúa vàng rồi lại cấy lúa xanh
Đâu rồi rảnh mong lên đường giải thoát
Nhưng xét nghĩ về bên lẽ sinh hoạt
Không nhà nông ai nuôi sống dân tình
Cả tấm thân tu sĩ của chúng mình
Thấy nhờ cậy bàn tay người nông nghiệp
Rồi rộng xét trăm nghề đều tươi đẹp
Đều lại qua trao đổi với nhau thối
Cõi sống đời một nhịp sống hòa vui
Ta chung sống trong cõi này Cực Lạc.

*

HỘI NGỘ MỪNG ĐOÀN ÁO TRẮNG

Nghe thiện tín đã bao phen trông đợi
Khiến lòng tôi như bức rứt không an
Ngày về đây nguồn thương cảm chứa chan
Nhìn ai nấy nét mừng hoà giọng túi
Đường giải thoát tôi cần cù giọng ruồi
Có ngờ đâu còn vương vấn dư hương
Để muôn người tha thiết một lòng thương
Phương trời ấy biết bao người tưởng vọng
Nay đã bỏ lúc ngày đêm trông ngóng
Ta cùng nhau sum hiệp chốn đạo tràng
Độc kinh đi cho tâm trí nhẹ nhàng
Nghe Pháp để nhuần tinh thần tươi tỉnh
Cùng trao đổi câu ngâm nga khúc vịnh
Trôi nhạc lòng hoà muôn điệu du dương
Vườn hoa thơ đầy diệu sắc kỳ hương
Hòn núi ngộ đủ thiên trần vạn bū
Thiện tri thức hồi ai người pháp hữu
Phải chăng đây cõi thể giới diệu huyền
Phải chăng đây người cốt Phật căn tiên
Nay tái diễn một cuộc đời muôn thuở.

*

ĐÊM TRĂNG Ở SÀI CA NÀ

Sài Ca Nà xóm người Miền tỉnh Sóc
Chúng tôi đi một cuộc lữ hành gần
Trời về chiều Ni chúng tạm dừng chân
Ghé xóm rẫy mượn màn trời chiếu đất
Chim về tổ vẫn hồng đã chen khuất
Chúng tôi vào rẫy trống rộng thênh thênh
Đất phẳng bằng cỏ mịn tựa nhung xanh
Vuông bốn phía vòng thành tre bao bọc
Sương chiều xuống cỏ nhung sanh ngậm ngọc
Trăng vàng lên lấp ló ngọn tre cao
Ngọc kim cương phản chiếu ánh vàng sao
Ôi! Mặt đất trái đầy châu báu lạ
Đêm trăng ấy sao lòng tôi vui quá
Chúng tôi ngồi yên tĩnh ngắm trăng lên
Trăng đêm Rằm, gương tròn trĩnh dáng duyên
Trăng lữ thứ vì chúng tôi soi bước
Trăng niềm nở đón đưa và tiếp rước
Tôi vẫn còn bạn quý của trăng xưa
Trăng ôi trăng chung thủy tự bao giờ
Trăng chẳng nệ thời gian tròn với khuyết.

*

BUỔI SÁNG Ở SÀI CÀ NÀ

Sáng tinh sương có còn đeo nhẫn ngọc
Tôi ngồi trên phiến gỗ dựa tảng cây
Trời trong xanh không gợn một làn mây
Màu xanh đẹp như đúc bằng ngọc thạch
Bầu không khí của đồng quê trong sạch
Tôi hít vào hai lá phổi nở nang
Thân tâm tôi cảm thấy rất nhẹ nhàng
Tôi hằng hái yêu đời và thích sống
Nhìn vạn vật dưới trời mai hoạt động
Vàng thái dương tròn trĩnh hiện phương đông
Bãi cỏ xanh sương lỏng lánh ánh hồng
Nhạc tạo hoá trên cành chim ríu rít
Gió phướng phát ngàn cây xanh nhúc nhích
Như cửa mình sau giấc ngủ mê say
Thức tỉnh đi này buổi sáng ban mai
Mọi người thấy bắt tay vào phận sự
Tôi cũng vậy, tôi ngồi đây tư lự
Trí suy tầm pháp lý mở mang thêm
Ràng sức mình cuốn vệt bức màn đêm
Cho được thấy ánh nhựt hồng tỏ rạng.

*

NƯƠng BÓng TRẮng

Đặt bút viết giữa hồi trăng chiếu rạng
Dòng cảm này mong tỏ sáng như trăng
Kẻ được xem như gặp được cô Hằng
Tâm hồn đẹp như ánh trăng huyền diệu
Để ai được nương theo hoà nhịp điệu
Cát cánh hồng phiêu diêu tận không gian
Lững lơ buông muôn trượng guộng tơ vàng
Lặng lẽ ngắm nhơn gian chen ánh sáng
Đêm báo hiệu cuộc đời đầy hỗn loạn
Mong vầng trăng bát nhả toả hào quang
Đưa muôn loại qua bước đường nguy khôn
Trăng xuất hiện ở cùng nơi khắp chốn
Không vì ai cũng chẳng phụ lòng ai
Mặc dầu ai có khước từ chê bai
Trăng cũng vẫn là trăng bao thế hệ
Hội tưởng lại những người anh chị trẻ
Bốn phương trời đang cảm nghĩ gì đây
Có sẵn sàng đón rước chuỗi ngày mai
Hay ảo não thờ dài trong đêm tối
Có nhận thức nẻo đời muôn vạn lối
Mà con đường hướng thượng mới là xinh
Sống cho ai đâu phải sống cho mình
Vươn sức sống để đạt thành thuật sống
Thuyền lướt giữa ba đào gằm chuyển động
Vững tay chèo trong khi dừng hiên ngang
Ba đào cản dững lực để tranh đương
Ba đào mạnh, hay hiên ngang sức mạnh?
Ta phải sống lấy tình thương làm cứu cánh
Tê độ làm phương tiện để trau tâm
Đối tượng là đau khổ của thế nhân
Ta phải sống trong tinh thần lý tưởng

Trăng đã sáng, để chan hoà ánh sáng
Vì bóng đêm trăng biển tưởng làm đèn
Cõi thế trần đương dày đặc bóng đêm
Ta phải sống như đèn trăng hiện tượng
Lòng thương phải phân chia ra muôn hướng
Người nương trăng, trăng sáng để cho người
Trăng với người ai có thể tách rời
Gom sức sông dựng xây nền Cực Lạc.

*

VỊNH HẠ LONG

Ngân vạn hòn như thiên binh vạn mã
Dàn trận đồ sừng sững đá thiên nhiên
Đảo như gà, cá, đảo tựa buồm thuyền
Muôn ngàn hình trạng huyền thiên trúc tuyệt
Ôi tạo hoá cảm tình dân tộc Việt
Tặng món quà diễm tuyệt đại kỳ quan
Biển trong xanh dịu dặt nắng phơn vàng
Tàu êm ái nhịp nhàng con sóng nhẹ
Biển liên biển, hòn nối hòn, vô số kẻ
Mỗi dạng hình mỗi nét vẻ thiên nhiên
Ngàn cánh tay nghệ thuật của quần tiên
Thi chạm trổ, thi đo huyền biển hoá
Đảo lại đảo đều đều như tất cả
Không quá to quá nhỏ khác xa nhau
Bàn tay ngà, rải ngọc luyện giới châu
Cõi điện ngự với loan châu hạc múa
Rồng xuống vịnh vây vùng cùng tắm rửa
Hoá nước non muôn thuở cảnh thần tiên

*

VỊNH CHÙA NGỌC BỬU

Chùa tranh một mái đình non xa
Giữa cảnh thiên nhiên đẹp đẹp là
Mỗi phiến đá xinh riêng nét lịch
Từng chòm mây gấm diễm thêm hoa
Xanh om cổ thụ tàng duyên dáng
Trắng xoá tràng giang nước lập loà
Ngon gió thanh lương vừa thổi nhẹ
Bao nhiêu phiến nảo thấy tiêu ma

*

VỊNH THÍCH CA PHẬT ĐÀI

Dốc thượng quanh co dưới Phật Đài
Lãng lãng gió lộng sạch trần ai
Đất thiêng huyền diệu vào bia sử
Xá Lợi tôn nghiêm giữa biển trời
Tháp bảo nguy nga non trạc trạc
Dục tình biển thăm nước vơi vơi
Địa linh nhân kiệt tìm nơi dấu
Hoá kiếp từ bi giác ngộ đời

*

CẢNH TỊNH XÁ NGỌC QUANG

Khu vườn bả đậu lá xanh xanh

Đôi cội giao tàng lợp mái tranh
Cất bước khoan thai vừa ngắm nghĩa
Tường đầu lười Pháp Phật giảng thành
Bước sang qua một nhịp cầu xinh
Hai lớp rào ngăn cõi tịnh thanh
Tịnh xá trang nghiêm đơn giản gọn
Có chiều thanh lịch vẻ quang minh
Cốc nhỏ vài ba nóc lợp tranh
Tàng tre tha thướt lá tươi xanh
Y vàng phơ phất Tăng lui tới
Bức họa người thanh giữa cảnh thanh
Đây hòn núi đất điểm phố duyên
Sừng sững Bô đề mọc chót trên
Lá mướt xanh tươi khua tiếng gió
Như cùng reo khúc nhạc thần tiên
Hồ rộng vườn mình ngắm núi cao
Lá xanh sen đỏ điểm tô màu
Ban ngày thấp thoáng chòm mây bạc
Đêm tối lung linh bóng nguyệt chào
Ngắm cảnh ai người dạ thích ưa
Ai người chạnh nhớ chủ nhân xưa
Bàn tay xây dựng công trình ấy
Rồi để cho ai hưởng phúc thừa.

*

ĐỀ ẢNH ĐỨNG DƯỚI GỐC CÂY DẦU

(Tại ao Bà Om – Vĩnh Bình)
Một mình đứng giữa chốn rừng xanh
Tự hỏi có nên lảnh thị thành
Đáp lại cảnh nhân ta vẫn mẫn
Nhưng còn phận sự với nhơn sanh
Bởi còn phận sự với nhơn sanh
Phải bước chân đi khắp thị thành
Biết đến bao giờ trọn nhiệm vụ
Trở về an hưởng cảnh rừng xanh
Thôi đừng mơ tưởng cảnh rừng xanh
Ích kỷ làm sao Đạo được thành
Sanh chúng lâm vào cơn tử bệnh
Đang chờ phương thuốc cứu hồi sanh.

*

CẢNH NHÀN

Duyên khách thông dong hạnh khách nhàn
Cần lành hội ngộ chốn nhân gian
Châu tuyền thi pháp phó trương thăm
Cao diệu tâm kinh rạng sắc vàng
Tăng, tục phân chia đường tịnh cấu
Hiệp ly lẫn lộn nét bi hoan
Chút lòng nhẩn gởi câu thần thiết
Đền huệ năng kêu chớ để tàn!
II
Cảnh nhàn hay bởi tại người nhàn?
Tạo cõi siêu trần giữa thế gian
Rợp bóng từ bi cây rậm lục
Phơi màu bác ái áo tươi vàng
Soi gương trí tuệ lòng thông suốt

Nhuận nước cam lồ sắc hỷ hoan
Chánh đạo Bồ đề xưa một cội
Hai ngàn năm rười gốc chưa tàn.

*

GIÁO PHÁP ĐẠI ĐỒNG

Giáo lý tuyên dương rạng bóng đèn
Pháp đăng khai huệ nở hoa sen
Đại duyên thức tánh lên bờ giác
Đồng hoá đạo tâm trước ánh đèn
Phổ vọng từ bi vang tiếng nhạc
Thông mùi bác ái ngát hương sen
Thế gian thoát khổ đời an lạc
Giới luật truyền lưu tỏ ngọn đèn

*

CẦU PHẬT RA ĐỜI

Cầu nguyện kim quang rạng bóng đèn
Phật vương giảng thể ngự toà sen
Ra ơn giáo hoá khai nguồn đạo
Đời loạn u minh gặp ánh đèn
Thế thượng rộng đường soi đuốc tuệ
Giới điều nhiều cánh kết bông sen
Binh hoà thiên hạ gương hiền đức
Yên ổn tịnh thanh dưới ngọn đèn

*

PHÁP ĐĂNG CHƠN LÝ

Rừng đời bao phủ tâm màn đen
Rực ánh quang minh chiếu bóng đèn
Thức giác mê ly hồi rộn rã
Rọi đèn giác ngộ bước đưa chen
Tinh thần gió lạ rao rao ngọn
Vật chất hương nồng tản tản men
Mở mắt muôn loài mau tỉnh mình
Xả gần lan khắp tiếng đồn khen

*

LIÊN HOA GIÁO HỘI

Nước trần căn cấu gợn sinh đen
Vượt khỏi bùn lầy trở đoá sen
Lá pháp xanh đưa làn biếc trái
Nhụy tâm vàng điểm cánh hồng chen
Lên đường giải thoát nêu gương huệ
Độ kẻ trầm luân tỉnh giấc men
Kìa đoá Ưu Đàm ai gặp gỡ
Không cần thành Phật cũng duyên tiên

*

LÀM ĐẤT

Thi phú văn chương dẹp lại rồi
Xúm nhau làm đất cực mà vui
Kể đào, kể hốt người khiêng gánh
Nơi cuốc, nơi bang chỗ đắp bồi

Đảo hải vị sơn bài chữa thuộc
Phá điền lập tự đất thành ngôi
Bên đường quan khách dừng chơn ngự
Vóc yếu hình gầy giới quá thôi

*

CHUYỀN ĐẤT

Bốn chục Ni Cô một sắc vàng
Thành hình chữ nhất đứng giảng ngang
Chuyền phước quả bồi bồi liên tiếp
Bất bất cơ duyên hứng lệ làng
Vội vã nghiêng mình nâng diệu Pháp
Xấn vắn giữa mặt chuyền thần quang
Xa xa nhìn ngắm xem tương tựa
Vẩy móng kim long uốn nhịp nhàng

*

LO LƯỜNG

Mưa nắng bùn lầy thấy khó công
Rung rung ứa lệ ngẩn ngơ lòng
E rồi lỡ cuộc trơ tay trắng
Thức mãi thấu canh đồ lụy hồng
Thương bấy vai mềm gối gánh cứng
Xót vì chữ sắc buộc người không
Thiên nhơn sao chẳng ra nâng đỡ
Để tỏ sâu than tiếng náo nong

*

GỌI BẠN

Khí lành đất tốt đẹp tình người
Danh đã hư mà lợi cũng hư
Thị Vải hiền hoà chìm riu rít
Đồng Nai duyên phước tạo vun bồi
Lòng không gió thoảng trần ai lạnh
Mây lững trắng thanh trí tuệ ngồi
Muôn rạch trăm giong xuôi bến giác
Ngọc Thiên gọi bạn định thiên ơi!

*

KHAI BÚT

Tiếng pháo mừng xuân khắp đó đây
Xuân sang Mậu Tuất thây vui vầy
Thái hoà vũ trụ hoà mưa gió
Thắm nhuận sơn hà nhuận cỏ cây
Nghiep dữ buông rời nhơn đôi sửa
Đức lành gom kết phước vắn xoay
Đạo chơn phổ biến trời Nam Việt
Tế độ quần sanh kịp hội này

*

KỶ DẠU CẢM TÁC

Tiếng gà óng ối dậy non sông
Rạng rỡ năm châu ánh Lạc Hồng
Văn hiến ngàn năm tươi cội Việt

Võ công muôn thuở chói vùng Đông
Anh hùng dân tộc chung bồi đắp
Liệt nữ giang sơn cũng gánh gồng
Một cõi gấm hoa xương máu dệt
Để ai tráo chác dễ đeo bông

*

KHO TÀNG VÔ TẬN

Dưới biển trên non giữa mái thiền
Nửa phân cốt Phật nửa căn tiên
Đất lành gieo giống tươi quỳnh uyển
Nước diệu ngấm mình dứt bịnh duyên
Trong sáng bao la trời trí huệ
Thung dung giải thoát Đạo siêu huyền
Kho tàng vô tận ngàn mây gió
Đại thí vô vàn khó lượng biên

*

MỪNG XUÂN QUÝ HỢI

Mừng xuân Quý Hợi chúc Ni sanh
Đại nguyện hồng dương Đạo đắc thành
Học vấn trau dồi gương trí huệ
Ghét ganh đào thải gốc vô minh
Từ bi chất ngất nền công đức
Nhân nghĩa bằng san hồ bát bình
Kết cánh liên hoa hoà hội chúng
Đường về bến giác rộng thênh thênh

*

XUÂN VỚI ĐẠO

Trăm hoa đua nở nét trinh thuần
Muôn vạn lòng đua nở đoá xuân
Rực rỡ y vàng tươi đạo Pháp
Nhớ nhớ áo trắng đẹp tình thân
Vui xuân ước được xuân trường cửu
Học Đạo cầu sao Đạo tối chân
Đơm cánh hoa xuân rồi kết quả
Quả xuân tròn chín Đạo tròn phần

*

TIẾNG GỌI THIÊNG LIÊNG

Nhớ buổi đầu tiên lập đạo tràng
Tinh thần động mãnh mấy ai đang
Thầy trò tương ngộ trời trong sáng
Huynh đệ đồng song cánh rộn ràng
Nhu cầu Phật sự kịp lên đường
Nhiệm vụ người người tự đảm đương
Nhẹ bước du phương trường học hỏi
Chở che Đạo Pháp hạnh hồng dương
Khó nhọc gian lao nguyện gánh gồng
Y vàng pháp phới khắp miền Trung
Mở lòng trong sáng lời kinh Pháp
Khai đạo gần xa chí lực hùng
Nguyện độ nhân sanh hết khổ nàn
Minh vương ách khổ nạn miền man

Thương đời chia xẻ nhiều cay đắng
Đồn nghiệp cho mau đến Niết Bàn
Tiếng gọi thiêng liêng nhớ hạnh từ
Nỗi lòng Bồ Tát lắng ưu tư
Bụng không con khóc tình cơm cháo
Nắng lửa cây gào nghĩa móc mưa

*

ĐỨC THẦY LÂM NẠN

MINH tình rạng chói cõi trần gian
ĐẮNG chiếu khắp nơi đạo rộng tràn
QUANG nhứt hạnh trình vương khổ ách
LẮM vào ngục thất chịu tai nàn
NẠN Thấy vô tội đành mang nghiệp
HỒI kẻ không thù nỡ kết oan
TRỜI động lòng thương mưa gió lạ
Ồi thôi đệ tử lệ sầu chan!

*

LÒNG NGƯỜI HIẾU TỬ

TÔN Sư vô tội thọ tai ương
HOẢNG nguyên cùng nhau đến ngục đường
LẬP hạnh trò hiền tròn chữ hiếu
NGUYỄN mong kẻ dữ động lòng thương
AN tâm vì được lần tương hội
THƯỜNG chấp dầu lâm cảnh đoạn trường
DUYÊN nghiệp ngờ đâu thêm rắc rối
GIỚI thâm u để lệ sầu vương.

*

GIỚI thâm u để lệ sầu vương
DUYÊN số thà chung cảnh đoạn trường
THƯỜNG nhớ Thầy lâm con bỏ gối
AN vui con há chẳng tìm phương
NGUYỄN do nào rõ phần đau hờn
LẬP thể mong sao gặp tận tường
HOẢNG thệ nạn Thầy con gánh chịu
TÔN Sư ắt rõ tâm tình thương!

*

ĐƯỜNG GIẢI THOÁT

Trống giục canh tàn
Ngáy sang đêm mãn
Anh sáng tươi hồng
Vàng đồng tỏ rạng
Cõi trần hoàn lộ dạng huyễn y
Đường giải thoát hồi quy bí ngạn
Cùng năm tháng, trái gót hoá duyên
Hằng bữa liên miên, trì bình khát phạn
Thần là tạm, cõi đời là tạm
Cánh bèo trôi bể thâm lênh đênh
Tâm hằng bền, lẽ đạo hằng bền
Gót trí dạo rừng thiền thanh thản
Lưới ái, dây tình vương vẩn
Vực sâu biển thăm

Cột người này nhúng nhằng người kia
Trí mình guơm tuệ đoạn là
Bến giác bờ kia
Bỏ neo tối quy về neo sáng
Hiệp bạn đồng nguyên
Đong thuyền vượt bể
Phát thế hoàng sanh
Du hành độ thế
Lập nên hệ thống Tăng già
Giữ đúng quy điều Phật chế
Tứ y Pháp bốn chồi cội rễ
Đơm hoa đẹp đẽ
Ba ngàn, tám vạn đoá nghiêm trang
Thập giới điều mười nhánh bốn căn
Trở trái sai oản
Hai trăm năm mươi chum diêm lệ
Diệt bản ngã, trăm thân hoà nhưt thể
Sống một đời vạn thể kinh khâm
Dứt cạnh tranh, dị khẩu hợp đồng âm
Nói một tiếng muôn lần ghi để
Ý thanh lịch cùng nhau vui vẻ
Sớt đắng cay san sẻ ngọt bùi
Giới trang nghiêm chung hiệp trau dồi
Điểm lành lặn và bồi sức mẽ
Kiến thức cao sâu cùng chỉ vẽ
Người si nhờ người tuệ đỡ nâng
Lợi quyền đa thiếu trọn chia phần
Lòng đạo diệt lòng trần ô uế
Giăng tay dắt con thuyền hoàng thế
Thả trên mặt bể
An trí kẻ trầm
Trái lòng đan chiếc áo từ tâm
Choàng khắp cõi trần
Am thân người thế.
Đuốc tuệ soi đường
Anh vàng tỏ lối
Bóng tối lui dần
Đạo chân phát khởi
Trống pháp dậy âm rền
Chuông thiền ngân tiếng dội
Cờ bác ái tung bay pháp phới
Đèn quang minh chiếu rọi tung bừng
Phan từ bi vờn lượn lung chừng
Loa giác ngộ tuyên dương inh ỏi
Giác hôn trầm tỉnh vội
Guơm trí tuệ tay trao
Đường giải thoát tiến mau
Nón tâm nguyên đầu đội
Nón nao phấn khởi, bạn mới vẫy đoàn
Rộn rã hân hoan, lòng vàng tương hội
Cõi tịnh lạc dầu muôn trùng diệu vợi
Thấy trò theo lối lướt phăng
Bước xông pha tuy nhiều nỗi khó khăn
Bầu bạn bền tâm chống chọi
Lửa lòng tắt nguội, kẻ kinh nhuan gọi chiều mờ
Hoa tri nở tươi, pháp lý vun bồi sớm tối
Thần, miệng, ý giới nghi ràng trói
Vào thiện duyên

Nói, tướng, làm luật hạnh nhắc khuyên
Xa miền tội lỗi.
Trưa trưa, tối tối,
Nước định chân mát dạ đôi biểu
Sáng sáng, chiều chiều
Cơm thiền duyệt no lòng hai buổi
Cành dương chỉ rưới gội
Rửa lòng sạch bụi,
Mặc áo nhu hoà
Xe thương thẳng xông pha
Rước khách không ta
Vào nhà từ ái
Không quyền, không lợi
Hoà hiệp muôn duyên
Chẳng bạc, chẳng tiền
Tịnh thanh một cõi
Nắm bát y nói đôi chơn truyền
Phẳng Định, Tuệ hườn nguyên gốc cội.

*

GIẢI THOÁT ĐẠO

Đời mạt Pháp trên hai ngàn năm rưỡi,
Vắng bóng Tăng, tu tịnh hạnh thanh bản.
Nay bỗng đâu, Chánh giáo hiện trong trần,
Khêu đuốc tuệ, tỏ đường đi lối bước.
Đây những kẻ, bằng mình kinh nghiệm trước,
Hạnh tu cao, như dốc núi trèo lên.
Định bao giờ đi đúng mức siêu nhiên,
Sẽ quay lại kêu gọi đoàn hậu tiến.
Nhưng thâm nỗi cõi đời đầy nguy biến,
Người khổ tâm mong tìm chỗ thoát thân.
Món nghiệp trần mang sức nặng ngàn cân,
Tháp từng kẻ chơn không đang nhẹ gót.
Đường khắp khênh ngàn trùng cao đánh chót,
Bước cheo leo muốn trượng thăm hang sâu.
Dắt làm sao, rồi đi đúng làm sao,
Dây thúc phục, nặng nề vương nghiệp lực.
Ôi khó nghĩ, cho tâm người rộng đức,
Bỏ không dành, mà độ cũng không kham.
Chốn Tây-phương, há đựng mãi tình phàm,
Hư không giới, nào dính đầu hạt cát.
Nguyện đắc quả, nguyện bao giờ thành đạt,
Đủ sức linh, dẫn độ khắp muôn loài.
Há phải đâu, riêng vị một hai người,
Để trở ngại cuộc hành trình diệu viển.
Điều thiết yếu phải công phu tu luyện,
Kẻ chưa siêu, nào độ được ai siêu.
Người đang tu, là đang gắng tìm trèo,
Tự giải thoát, trên bước đường siêu vượt.
Rẽ lối hiểm, cất mình tinh tấn lướt,
Dứt dây oan, rảnh trí nhẹ nhàng bay.
Gót tiêu điều, chẳng bận chút trần ai,
Gió lồng thổi, mảnh y vàng phát phới.
Ao khát sĩ, bức hoạ đồ thể giới,
Về muốn ngàn, đường lối bước vân du.
Vì chúng sanh, khai mở lăm công phu,
Néo giải thoát, trở về quê cảnh cũ.

Bát Khát sĩ, bầu càn khôn vũ trụ,
Chứa muôn loài, vạn vật một lòng thương.
Quyết tâm tu, chứng ngộ Đạo chơn thường,
Bình nước tịnh, những cành dương ban rười.

-ooOoo-

[Đầu trang](#) | [Mục lục](#) | [01](#) | [02](#) | [03](#) | [04](#)

Chân thành cảm ơn Sư cô Vân Liên đã gửi tặng bản vi tính (Bình Anson, 03-2005)

[\[Trở về trang Thư Mục\]](#)

last updated: 29-03-2005

Suối Đạo Thi Phẩm

Ni Trưởng Thích Nữ Huỳnh Liên
Thích Nữ Hằng Liên tuyển chọn

PHẦN IV HOÀI NIỆM

Con nguyện hiện thường kiếp nữ thân,
Bồi bao phụ nữ khổ trong trần.
Tiền bề thân thiện con dịu dặt,
Dầu phải cực lòng lột phụ nhân.

MƠ GIẢI THOÁT

Muốn phui tóc xanh giũ bụi hồng
Cởi phăng danh lợi thả dòng sông
Nhờ đèn giáo hoá soi thông trí
Mượn nước dương chi gội sạch lòng
Bát đất Y vàng mùi giải thoát
Am tranh lều lá cánh thông dong
Trên đường học đạo châu du khắp
Tế độ nhơn quần góp chút công.

Niết Bàn tại thế thật vui thay
Phước lớn căn sâu mới gặp rày
Tự tại thung dung trường đạo đức
Tiêu điều khoái lác chốn am mây
Nhờ đèn trí tuệ trừ con vọng
Có nước cam lồ thức giấc say
Cương quyết lòng ta mau cắt ái
Đàng khoa cho kịp hội thi này.

*

BỒ ĐỀ

Khi Hoàng tử lìa ngôi quý báu
Bước vân du tầm đạo chơn như
Sáu năm khổ hạnh thừa dư
Đạo mẫu chưa tỏ, lòng từ chẳng vơi
Gốc cổ thọ lạng ngồi niệm tưởng
Anh huyên đăng toà xuống minh quang
Ngưng thần, nhập định, tham toàn
Bồ Đề phù nhánh che tàn giác chơn
Đạo Chánh giác hồng dương từ đó
Gốc từ bị nảy nở ra đây
Cửa thiền rộng mở am mây
Sân thiền đứng vững gốc cây linh huyền
An kiếp trước nhơn duyên sẵn có
Nên kiếp này hội ngộ phải không?
Hội lành đã khéo ương trồng
Tiền căn, hậu quả, cân đồng dễ chỉnh

Pháp Bồ Tát xương mình hoàng hoả
Đạo Như Lai cao cả diệu thâm
Cội lành, bóng mát, lá râm
Truyền căn chánh giác, roi mầm huệ chân
Gốc Chánh giác trước sân Tịnh Xá
Tiết Trung thu lễ hạ cung nghinh
Sư Ni thiện tín kiên thành
Cầu nguồn tịnh thủy nước lành tươi chan
Gốc Chánh giác xây tàn đâm nhánh
Thân Bồ Đề tủy cánh hoá duyên
Giới lành, hạnh quý ban truyền
Chuyển nền khổ hải ra nền Lạc Bang
Gốc Chánh giác xây tàn đâm nhánh
Tâm Bồ Đề tủy cánh hoá duyên
Định thiền, quán tưởng tình chuyên
Chuyển nền Đông độ ra nền Tây Phang
Gốc Chánh giác xây tàn đâm nhánh
Trí Bồ Đề tủy cánh hoá duyên
Tuệ thông, lý đạt siêu huyền
Chuyển nền trần thế ra nền Già lam
Gốc chánh giác trước sân Tịnh xá
Cầu pháp thiêng nhánh lá sum xuê
Khai minh, phát tuệ, phá mê
Đỡ nâng bá tánh, chở che muôn loài.

*

LÒNG BIỂN BAO LA

Hai mươi năm về trước,
Thờ phát nguyện xuất gia.
Đường tu hăng mong ước,
Bốn biển hiệp chung nhà.
Duyên lành còn kém thiếu,
Dịp tốt cũng chưa hề.
Lẽ loi cảnh dương liễu,
Trơ trọi nhánh Bồ Đề.
An cơm phải có canh,
Tu hành cần có bạn.
Tâm thành nguyện chứa chan.
Nhơn sẵn duyên không sẵn.
Ngàn năm muôn một thủa,
Một vườn đủ sắc bóng,
Một dòng gồm Nam Bắc,
Một biển hiệp muôn sông.
Lòng ai như biển rộng,
Lòng ai tựa sông dài.
Sông dài hoà biển rộng,
Lưu chuyển khắp trần ai.
Nguyện biển thành giọt nước,
Chảy từ rạch về sông.
Nương ngọn triều xuôi ngược,
Ra biển cả đại đồng.
Nguyện biển thành giọt nước,
Nguyện biển thành dòng sông.
Làm ngọn triều xuôi ngược,
Hoà biển cả mệnh mông.
Lòng biển thể bao la,
Đục trong chẳng nề hà.

Xoá mờ ranh bí thử,
Dầu nổi ngọn phong ba.
Một cùng tất cả giống,
Biển nước cũng như nhau.
Vô lượng tâm mở rộng,
Niết Bàn có khác đâu.
Không ta đâu nệ tướng,
Có chúng phải hoà mình.
Niệm trần chi bận vướng,
Cầu Phật hiển oai linh.

*

ƯU TU'

Chẳng biết trên kia phạm tội gì?
Xuống trần đầy đoạ kiếp lưu ly
Tài hèn, đức kém lo nhiều nỗi
Gánh nặng đường dài ngai lấm khi
Nợ cũ chùng nào là mãn hạn?
Quê xưa bao thuở được hồi qui
Trên kia đường có người trông đợi
Bức rúc lòng này khó xiết chi

*

QUYẾT TỎ LÒNG

Em quyết ra đi thoát nghiệp trần
Đời em, em muốn vượt thường nhân
Em làm tu sĩ, làm tu sĩ
Em giữ quy điều sống độc thân
Thấy em Sư Nữ cũng như em
Cũng thịt xương và cũng trái tim
Ap ủ tình người thương vạn loại
Lãng lãng thoát tục sống êm đềm
Chùa em tuy dựng giữa thành đô
Những chẳng huy hoàng chẳng điểm tô
Bóng cả tàng xanh che mái nhỏ
Sớm chiều rộn rã tiếng "Nam Mô"
Thấy luyện cho em thuật giảng kinh
Soi đèn trí tuệ phá vô minh
Đạo truyền cương kỷ gia đình thanh
Đức phục nhân tâm xã hội bình
Em lại thêm nghề dạy trẻ thơ
Tuổi xanh như giấy trắng nguyên tờ
Lăm le chiếm ngự hành tinh mới
Ảnh sáng tình thương cảm ngọn cờ
Thỉnh thoảng theo Thầy bước viễn phương
Nhiều nghe rộng hiểu học trăm đường
Dò lẩn quyền sách không gian ấy
Cảnh vật người em lật mỗi trang
Em quý yêu hoài xứ Việt Nam
Địa linh nhơn kiệt dễ đâu phạm
Chống xe châu chấu từng đua sức
Đệ nhất anh hùng tại thế gian
Điều em mong ước suốt ngày đêm
Tất cả cùng em hiệp bốn nguyên
Tay bắt cầu thương qua biển khổ
Lưỡi khêu đèn huệ vệt màn đêm

Hỡi anh! Hỡi chị! Cõi dinh hoàn
Chớ nhập mê hồn trận ác gian
Quý sứ trả hình mời cháo ú
Ma vương biến tướng hiện đồng vàng
Bị hộp hồn rồi kẻ chết luôn
Bỏ cha, bỏ mẹ, bỏ quê hương
Bỏ em gái nhỏ đang triu mến
Đoái trận mê hồn giọt giọt tuông

*

NHÌN THẾ CUỘC

Nhìn thế cuộc đầy lòng bi thảm
Một hiền nhân chẳng quản khó khăn
Xông pha nào kể gian truân
Tìm phương thoát khổ, thi ân cứu đời
Đường tu chứng mòn hơn kiệt sức
Cõi đạo tràng đứng mức thành công
Trang nghiêm nền tịnh cửa không
Cánh thanh biệt lập, bụi hồng cách phân
Kiếp phù thế, ấy phần thống khổ
Chôn tình dăng, nảy chỗ văng sanh
Những ai vừa phát nguyện lành
Cầu sanh là sẽ được sanh cõi này
Người thi tuyển tròn đầy trí lực
Đủ thiện căn phước đức nhơn duyên
Nhập thai vào giữa hoa sen
Là vào giáo hội vượt lên biển trần
Nơi lạc cảnh mỗi lần gió thổi
Điệu nhạc mầu nhẹ trời du dương
Người nghe xao xuyến lạ thường
Bằng khuâng như nhớ con đường làm Tăng
Là khi đấng Toàn Năng thuyết pháp
Giọng oai hùng gió táp mưa sa
Lúc êm ái, lúc dịu hoà
Lý mầu nghe rõ, thấy ra nẻo về
Nghe rồi nhớ không hề xao lãng
Đem Pháp lành đi giảng khắp nơi
Ay là góm lấy họa rơi
Đứng trong y cất tặng người phương xa
Chìm nhiều thứ thương ca thánh thót
Giọng bóng trầm tiếng hót véo von
Trần tâm mài giữa làn mòn
Ước ao giải nợ, vo tròn phước duyên
Là những tiếng diệu huyền kinh kệ
Giọng thanh tao tựa thể oanh vàng
Nghĩa mầu lý nhiệm tiềm tàng
Tai nghe, trí hiểu, lòng càng mộ tu.
Giờ thiền định êm ru lắng lặng
Cõi Tịnh đàng thanh vắng sạch trong
Chẳng còn ngũ trược nhiễm mong
Lâng lâng giải thoát, không không nhẹ nhàng.
O Phật cảnh dễ dàng tu luyện
Nhờ sức linh Phật nguyện rộng xa
Hằng nghe Phật lý giảng ra
Ai ai rồi cũng dần dà thành công
Trí tuệ đặc thân thông cao cả
Từ bi tròn đạo quả chánh chân

Tách ra dạy đạo riêng phần
Du phương bồ xứ giáo dân độ đời
Lòng mộ pháp, gấp thời chánh pháp
Kẻ hữu duyên xứng hợp cơ duyên
Đề đầu gấp Bát Nhã thuyền
Đề đầu gấp ánh siêu huyền Minh Quang
Được hạnh phúc vào hàng Tăng chúng
Thọ chơn truyền tu đúng pháp môn
Y vàng, thân mặc luôn luôn
Bát vàng, tay giữ in khuôn Phật dòng
Ngày để bước vào trong cửa Phật
Ngày khinh thân chết mất kiếp đời
Tục danh sở thể đã bỏi
Pháp danh thọ ký trên ngôi bảo toà
Đời lưu chuyển sang qua kiếp khác
Kiếp vắng sanh Cực Lạc Tây phương
Nơi đây mới thật quê hương
Đời đời kiếp kiếp nguyện nương tu hành
Dầu lâm cuộc tứ sanh đổi kiếp
Vẹn bốn nguyên thiện nghiệp tự chiêu
Tâm thanh thoát tiêu điều
Nương về cảnh Phật, hưởng theo chơn Ngài
Kiếp hiện tại ơn này lãnh thọ
Kiếp vị lai nghĩa nợ đền bồi
Nguyện con tu chúng quả rồi
Độ trong sanh chúng về ngôi Phật Đà

*

TÔI YÊU PHẬT GIÁO VIỆT NAM

Tôi yêu Phật giáo Việt Nam
Là vì Phật giáo không làm hại ai
Trên đường du nhập xa dài
Không khai đường máu mà khai tâm lành
Hai mươi thế kỷ chơn thành
Đã cùng dân tộc nhục, vinh, thăng trầm.

*

Tôi yêu Phật giáo Việt Nam
Là vì Phật giáo nghèo nàn đáng yêu
Bắt nguồn thanh khiết cao siêu
Chảy ra dòng nước trong veo tuyệt kỳ
Cuộc đời không thiếu thứ chi
Thiếu nghèo Thái Tử ra đi tầm nghèo
Nổi dòng Thích tử Tỳ kheo
Đạo truyền giác ngộ hạnh theo thanh bản.

*

Tôi yêu Phật giáo Việt Nam
Là vì Phật giáo tại nạn liên miên
Chủ nhân một thừa lương điền
Đất nhà bị cướp, lộc nhà bị thâu
Cháu con nô lệ hèn lâu
Bị người đầy đoạ cắt đầu chẳng lên
Từ bi khí cụ yếu mềm
Đối đầu độc thủ bạo quyền võ trang.

*

Tôi yêu Phật giáo Việt Nam
Là vì Phật giáo nhiều hàng Cao Tăng
Nguy thời dựng nước cứu dân

An thời giữ áo am vân tu trì
Tùy duyên bất biến quyền nghi
Lực hùng giải ách, từ bi cứu nạn.

*

Tôi yêu Phật giáo Việt Nam
Là vì Phật giáo nhiều hàng Hiền Tăng
Trước Ngài Quảng Đức thiêu thân
Quảng hương, Thiện Mỹ vân vân nổi nguyên
Kể chư Thượng Toạ hiện tiền
Năm xe chuyển pháp cam quyền hoá dân
Hy sinh vì chúng trông "nhân"
"Qua" thành Bồ Tát xuất thân cõi phàm.

*

Tôi yêu Phật giáo Việt Nam
Là vì thống nhất một nguồn hai Tông
Sáu ba pháp nạn gánh gồng
Cảm thông hoàn cảnh đồng lòng đấu tranh
Nâu, vàng, Nam - Bắc màu xanh
Hoa đóm đoàn kết trắng in thế nguyên
Hoàn cầu mở một kỷ nguyên
"Hai Tông" thống nhất tại miền Việt Nam.

*

CẦU NGUYỆN HOÀ BÌNH

Đời gặp thử can qua chinh chiến
Sống những ngày nguy biến kinh tâm
Kéo dài thê thảm nhiều năm
Đầy trời sát khí cõi âm hiện hình!
Kẻ thác đi hồn linh tức tưởi
Người sống còn rủ rượi sầu thương
Kẻ đâu hết khúc đoạn trường
Bàn tay ác liệt vô thường gây nên
Thử xét lại căn nguyên giặc giã
Bởi loài người mất cả lòng nhơn
Thế thì đạo đức hết trơn
Mất sao mất cả chữ NHON là người!
Đời như thế, mất đời có phải?
Chữ ĐỜI là mãi mãi đời đời
Nhơn từ ấy đạo bền dài
Vĩnh miên trường cửu đạo đây là đời
Đời không đạo nên đời loạn khổ
Đạo ở đời thật chỗ yên vui
Dài dòng chẳng nói xa xuôi
Tiến lên đạo chánh dẹp lui đường tà
Cầu học đạo ấy là cầu nguyện
Cầu sao cho phổ biến chúng sanh
Thế gian tất cả hiền lành
Tức thì thế giới hoà bình tự nhiên
Một lẽ nữa căn nguyên giặc giã
Bởi đời người tham chạ giết giành
Miếng ăn lẽ sống cho mình
Mà bao kẻ khác điều linh khốn nạn
Đạo cứu thế muốn ngăn điều luật
Đây hai điều phương thuật cứu tinh
Không trộm cướp, không sát sanh
Ay là hai đẳng thân linh hộ trì
"Nhơn bất sát" không khi nào giết

"Sát bắt nham" mắt biệt tiếng người
Bao nhiêu loài vật trên đời
Cũng thời mạng sống, cũng thời mang thân
Cũng đau đớn chịu phần sanh tử
Nỡ lòng nào bày sự giết ăn!
Oái ăm bạc ác vô ngần
Giết thân kẻ khác nuôi thân của mình
Tâm đã chẳng động tình bi thiết
Mất thiện lương lịm chết cõi lòng
Quen tay giết được đèo bông
Mạng người đồng loại, cũng không ngại ngừng
Càng tập nhiễm ăn dùng huyết nhục
Tánh tình người lấm lúc đôi thay
Thấm vào cơ thể lâu ngày
Hoà chung chất máu các loài thú muông
Đời hằng hái say cuồng chém giết
Bồi nung bầu nhiệt huyết bùng sôi!
Hồn oan chết thảm không nguôi
Thù xưa vương vấn giục xui giặc loạn
Nay bằng muốn giải oan dứt nghiệp
Phép tu trì cần kiếp ban hành
Mỗi người phải cữ sát sanh
Xót thương loài vật lòng lành ăn chay
Theo luật sống chẳng ai được giết
Không sanh người sao diệt mạng người?
Lập nên luật sống ở đời
Bảo tồn mạng sống các loài nhỏ nhen
Nếu con kiến có quyền được sống
Thì loài người luật rộng biết bao
Tự do sống mãi bền lâu
Miễn đừng đoan mạng giảm thọ tuổi dài
An để sống mỗi ngày đơn giản
Mẽ cốc đều có sẵn khắp nơi
Cây cày trồng tía đua bơi
Ay là phận sự của người cư gia
Bạc giải thoát lìa xa nghề nghiệp
Được nhẹ mình độ tiếp chúng sanh
Hạnh tu khát sĩ lữ hành
Mỗi ngày khát thực trì bình giáo khuyên
Mượn pháp ấy làm duyên tế độ
Cho thể trần được chỗ gieo nham
Tập lần bổ thí ra ơn
Lòng tham dứt bỏ, đạo chơn hầu gần
Đã bổ thí một lần cả thầy
Lộc của mình để lại cho đời
Ra đi chẳng dính trong người
Mây may danh lợi tâm hơi của tiền
Rời xin lại luân phiên mỗi bữa
Một bát cơm đủ chứa dạ dày
Chẳng dư cát để nhiều ngày
Không hay phung phí tổn xài chi chi
Người bổ thí sau khi mình thí
Nên kẻ đời gắng chí học theo
Lòng tham làm giấc hiểm nghèo
Hạnh tu bổ thí gương treo sửa đời
Pháp khát thực dạy người bổ thí
Cùng dạy mình chơn lý không tham
Bao giờ dứt tánh mê ham

Muôn ngàn phận sự việc làm đều xong
Bằng trái lại nếu không huấn tập
Bước ra đời tạo lập thân danh
Ô hô sự nghiệp tan tành
Lại thêm báo hại chúng sanh khổ sầu
Trong đời phải cần tu hai pháp:
An chay và vui hạp dĩ xin
Luật nghiêm giới cấm giữ gìn
Muôn người hoà hiệp như in một người
Ay phương pháp lập đời đạo đức
Dẫn loài người đến mức yên vui
Không còn loạn khổ chia phui
U ê tang tóc ngậm ngùi đau thương!
Cùng hiệp trí tìm phương cầu nguyện
Cầu xin cho xuất hiện triết nhân
Đảm đang phận sự độ trần
Cao xuê ngôi vị đáng phần Thế Tôn.

*

CỜ PHẬT GIÁO

Cờ Phật giáo nêu cao thanh bạch
Xanh, vàng, đỏ trắng, gạch, biểu dương
Sau chót còn thêm một đường
Năm sắc hiệp lại hiện trưng sáu màu
Sáu màu ấy bởi đâu mà có
Do theo Xinh tố rõ còn ghi
Tiền kiếp Thích Ca Mâu Ni
Hồi còn Bồ Tát đương khi thực hành
Ba la mật tâm thành đại thí
Là hào quang rất quý của Ngài
Sáu màu kế tiếp sau đây
Sắc xanh mọc mắt cho rày bằng môn
Sắc vàng ấy kinh tôn lóc thịt
Móc gan ra do tự tay Ngài
Thuốc hoà cứu mẹ rất hay
Do loài rắn độc trẻ chầyặng đau
Lòng hiếu thảo ai tày dấm sánh
Đức đại bi hình ảnh còn đây
Sắc trắng bạch tượng cho rày
Nên cha hành phật đây Ngài tha phương
Cùng con - vợ lên đường xa lánh
Vào non xanh tuyết lãnh tu hành
Vợ thời hái trái non xanh
Còn Ngài bạo quân nhọc nhằn khổ thân
Sắc gạch giống màu chơn chim phụng
Thịt cho chàng sử dụng đập ăn
Vì lòng cứu sống mẫu thân
Đành cam bỏ mạng nghĩa nhân trọn gìn
Màu dợn sóng hiệp toàn sáng rõ
Bởi xưa lia kiếp thô cũng vì
Thấy người đói khổ lâm nguy
Bỏ thí xác thịt cũng vì bằng môn
Đức Đế Thích lắm cơn khuyến dụ
Ba la mật trọn đủ hầu Ngài
Thợ rèn kẻ khổ cả hai
Do Ngài Đế Thích đại tài hiện ra
Trong tam giới đều hoà ca tụng

Khắp năm châu cung phụng kính thờ
Quốc tế nhìn nhận lá cờ
Tung hô Phật giáo đến giờ sùng hưng.

*

GIÓ NGHIỆP

Lạ này ai gởi bức thư rơi
Thoả mạ nhà tu nói nặng lời
Thốn thức Bồ Đề mưa ướt át
Nhấn ngơ Bát Nhã gió toi bời
Tặng nhau chẳng tặng hoa thơm đẹp
Cho chúng đành cho trái thúi hôi
Nghiệp quả xưa gieo nay phải hái
Hay là tốt bụng thử lòng chơi!

*

HOÀI NIỆM

Ngồi tưởng lại buổi đầu tiên gặp đạo,
Thấy dịu hiền trong nếp áo Cà Sa.
Tin Bà đau, Thầy thăm viếng tận nhà,
Tay cầm gậy, vai mang bình bát gáo.
Thấy khổ hạnh dầu mên lăm tấm áo,
Nhuộm màu nâu cho sắc Đạo thanh bần.
Mỗi ngày qua khát thực tạm nuôi thân,
Chùa Linh Bửu, Thầy nương chân độ chúng.
Thấy nghiêm nghị, đôi mắt thần trông xuống,
Giảng Đạo mầu, như phúng nước cành dương.
Tuổi hoa niên, mà hùng lực phi thường,
Tướng rõ rõ, như Pháp Vương hiện thế.
Con giác ngộ, bước ra quỳ đánh lễ,
"Bạch Đức Thầy, con quyết chí xuất gia."
Nói nguyện Thầy, con dạo bước Ta Bà,
Giọng xe Pháp, đưa người qua lạc quốc.
Thầy cảm động, ngẩn nhìn ban huệ phước,
"Người căn xưa, duyên trước vốn sâu dày."
Nói nguyện lành chuyển kiếp độ trần say,
Soi đuốc tuệ sáng tương lai nữ giới.
Tìm bạn tốt vây đoàn thành giáo hội,
Tám năm trường nương dưới cội từ bi.
Tám năm trường nhuần ân huệ xiết chi,
Rồi một chuyến Thầy đi không trở lại.
Con cơ cực một đoàn toàn trẻ đại,
Mười năm dư mòn mỗi đợi Thầy về.
Mười năm dư tại biển lòng ẽ chề,
Vẫn một nguyện trọn bề lo báo đáp.
Thân yếu đuối chí kiên cường hoảng Pháp,
Ơn Thầy ban, Đạo bủa khắp xa gần.
Ơn Thầy ban, con đoàn kết quây quần,
Chuyển sức mọn hoá oai thần độ chúng.
Noi chí cả lúc Thầy còn hoạt động,
Gắng việc làm khi vắng bóng cha lành.
Dân tộc còn điêu đứng nạn phân tranh,
Đạo Pháp phải thi hành phương cứu độ.
Sức dầu yếu, mong tắt vơi biển khổ,
Tay dầu mềm, toan phá đổ non sâu.

Nức tiếng lành, Đạo thanh khắp đầu đầu,
Rạng danh Đấng buổi đầu khai Pháp giáo.

*

CẢNH HOA VÔ UỶ

Cầu có nguyện nguyện cầu mới đúng
Thầy đau nhằm bệnh chứng nguy nan
Trò thương vầy bọc hàng hàng
Lòng đau lệ đổ cầu an cho Thầy
Này quý vị nghe đây khẩn thiết
Pháp tu hành quán triệt nguyên nhân
Thân đau có bệnh hành thân
Mà tâm không bệnh tình thần không đau
Pháp vô uỷ không nao sống chết
Chết không lo dứt hết sầu lo
Ai rằng bệnh khổ nguy cơ
Mình đi thông thả bước vô đường đường
Nghịch đã gọi khôn phương trốn tránh
Tránh được đau mà tránh đi đau
Chi bằng vui lành mau mau
Nguyện xin gánh vác khổ đau cho người
Khuyến tất cả ai ai cầu nguyện
Chớ cầu xin những chuyện riêng tư
Ngon vì nghĩa đệ tình Sư
Phát lòng vô uỷ nguyện trừ nhát gan
Đau nguy hiểm gian nan sá kể
Bước du phương chẳng nệ đường xa
Với ai cũng hiệp cũng hoà
Với ai cũng kết liên toà hoàng dương
Đau hoàn cảnh bị thương thế mấy
Chuyển sức thần thắng bại cầm tay
Khó khăn lành thế ai ai
Vốn không "có khó" trong tay "người hùng"
Nư chiến sĩ kiên trung anh dũng
Trọng chiến công lễ sống kính thường
Đời còn áp bức nhiều nhưng
Là còn phơi trải can trường đấu tranh
Nhà tu sĩ tâm thanh cứu khổ
Đức hy sinh mức độ khinh thân
Biển còn một khách trầm luân
Là còn lặn lội gian truân cứu nân
Nguyện tình tán thi gan đại sĩ
Hải cảnh hoa vô uỷ dâng lên
Cầu Thầy căn bệnh giảm thuyên
Tai qua nạn khỏi bình yên phục hồi

*

CẢM HOÀI

Trí sáng ngày xưa tự nguyệt thu,
Không hề vơ vẩn áng mây mù
Nhớ dai, thuộc lão thông minh chứ
Học ít, biết nhiều đỉnh ngộ ru
Gấm trải hàng hàng, mối nhà ngọc
Hoa thêu tấm tấm, miệng phun châu
Tự do biến hoá ngàn phương tiện
Nư nằm trong tay phép nhiệm mầu

*

Trí sáng ngày nay tợ nguyệt lu!
Chòm mây phiền não kéo giăng mù
Lúc quên, lúc nhớ lời thôi bấy,
Khi tỏ, khi mờ lẫn thân ru
Bút cạn nguồn văn mi động ngọc
Lòng khô suối cảm mắt tràn châu
Chấp tay nguyện khấn mười phương Phật
Chỉ cách cho con thuộc phép mầu!

*

CẨM HOÀI (2)

Mười hai năm chẵn cách song thân
Đôi bước vân du nhẹ thoát trần
Chẳng một lời thăm cùng buổi vắng
Mà bao tháng lựa với năm lần
Dãi dầu nắng táp thân bỏ liễu
Lạnh lẽo sương chan gốc tử phần
Lối cũ đoái nhìn ngơ ngẩn lối
Mười hai năm chẵn cách song thân

*

Mười hai năm chẵn cách song thân
Luống chạnh đôi phen nghĩa mộ phần
Hai nẻo tuy xa chừng vĩnh biệt
Cả nhà như hiệp dấu tương phân
Mẹ cha tận tụy đêm thâm gác
Em cháu sum vầy sáng chập sân
Chớp mắt hiện về trong chớp mắt
Mười hai năm chẵn cách song thân

*

Mười hai năm chẵn cách song thân
Am lạnh xin cam chịu lỗi phần
Thời cuộc chia phôi đường viễn xứ
Nhơn duyên gặp gỡ Đạo siêu trần
Cầm dao cắt tóc không tin nhân
Cắt bước lìa đời chẳng tiếng phân
Nẻo thẳng Tây qui vừa ngoảnh lại
Mười hai năm chẵn cách song thân

*

Mười hai năm chẵn cách song thân
Ngậm nhớ ngùi thương cội tử phần
Mái tóc hôm nay chừng điểm tuyết
Vóc hình buổi ấy chưa gầy xuân
Mây cau lấm lức da thêm nhàu
Lệ đổ nhiều phen mắt kém thần
Gặp mặt khỏi đau con thốn thức
Mười hai năm chẵn cách song thân

*

Mười hai năm chẵn cách song thân
Độc bức tâm thư tui hiểu phần
Mặc trẻ muốn tu cần trọn đạo
Miễn con đừng bạc đến vong ân
Không nhìn cha mẹ như lời cắt
Để khiến thung huyền dạ tợ dần
Suối lệ dòng thu tuôn cuộn cuộn
Mười hai năm chẵn cách song thân

*

Mười hai năm chẵn cách song thân
Gởi bức hồi thư đầm giọt ngân
Xuống tóc không thừa dành lối dạo
Thương tình rộng xét ngưỡng nhờ ân
Lời ai bịa lảm tình oan khúc
Tội trẻ dồn thêm gánh nặng phần
Nhiều ít vẫn cam bề thất hiếu
Mười hai năm chẵn cách song thân

*

Mười hai năm chẵn cách song thân
Khoác áo Cà sa dạo cõi trần
Đội nón kiềng khôn thông thả trí
Mang giày thể giới nhẹ nhàng chân
Đường tình tán đạo càng khai mở
Chiếc Pháp luân xa cứ chuyển vần
Thăm thoát thôi đưa vắng nhật nguyệt
Mười hai năm chẵn cách song thân

*

Mười hai năm chẵn cách song thân
Cha mẹ tâm con biết mấy lần
Phủ Mỹ trở về trông môi mắt
Cần Thơ dọ hỏi bước chôn chân
Bình bông phận trẻ mù chìm cá
Thôn mỏn lòng già nặng nghĩa ân
Cánh đầy tình này thêm ảo não
Mười hai năm chẵn cách song thân

*

Mười hai năm chẵn cách song thân
Một mảnh hoa tiện cấy tỏ trần
Đạo hiếu cư mang ơn cúc dục
Đường tu phổ độ nghĩa huyền xuân
Mượn câu khánh hạ ghi lời trẻ
Hẹn buổi tàn thu trở dặm phần
Thăm viếng quê nhà cho bỏ lúc
Mười hai năm chẵn cách song thân

*

Mười hai năm chẵn cách song thân
Phát nguyện cần tu độ thể trần
Hồi hướng vô vẩn nguồn phước đức
Đáp đền muôn một khối công ân
Đạo cao cố gắng mong tròn quả
Hiếu hạnh cầu xin vớt chút phần
Huệ trách dôi dào bù điểm khuyết
Mười hai năm chẵn cách song thân

*

CẢM XÚC

Đọc "Cảm Hoài" thêm nặng cảm hoài!
"Mười hai năm chẵn" nào nùng thay!
Khung đời, lối cũ mờ non nước
Cửa Phật, chiều tàn nhẹ gió mây
Nét bút tình hoa thừa lão luyện
Tiếng lòng thanh nhã sạch trần ai
Thơ dề lưu chút niềm tôn kính
Bất giác ... buông theo tiếng thở dài!

*

PHẬT ĐẢN

Ngày xưa vào giữa tháng tư
Chúng sanh mừng đức Đại Từ cung nghinh
Ngày nay kỷ niệm Đản Sanh
Thiện nam, tín nữ lòng thành dâng hương
Thông hoà thể giới mười phương
Một lòng hướng thiện, một đường cần tu
Giải oan, quên hận, dứt thù
Thương yêu, cứu trợ, hoà nhu, tươi cười.
Vì đời, đức Phật ra đời
Vớt người mê đắm, cứu người khổ đau
Hy sinh danh lợi sang giàu,
Vẹn nguyên tu niệm, quán bao phong trần
Sáu năm ép xác, gầy thân
Năm năm tâm đạo, bước chân mõi mòn
Độ sanh bốn chín năm tròn
Thân vàng dầu mỏ, lòng son chẳng dờn
Treo gương giải thoát soi đời
Treo gương từ ái, dạy người từ bi
Lợi sanh xã kỷ trường kỳ
Siêu sanh độ thể huyền vi đạo tràng
Tịch nhiên cứu cánh Niết Bàn
Đưa người giác ngộ lên đường tiêu diêu
Đạo từ quý báu cao siêu
Giúp đời kể xiết bao nhiêu cho cùng
Nhơn ngày khánh Đản lễ chung
Cùng trong Phật tử, cùng đồng pháp môn
Hiệp vây dưới bóng Từ Tôn
Một lòng thành kính ghi ơn cao dày.

*

CẦU NGUYỆN VU LAN

Đây mùa đại lễ Vu Lan
Là mùa báo hiếu ngục đảng mở ra
Xót vì thất thế mẹ cha
Chúng sanh hiện tại Ta bà làm than
Mưa tên lửa đạn kinh hoàng
Muôn ngàn tang tóc muôn ngàn thể lương
Lòng từ khơi rộng nguồn thương
Tay cầm gậy tích chân nương sức thần
Miệng trì câu chú lâm râm
Gây thần động xuống cửa hăm mở ra
Ôi thôi kìa mẹ kìa cha
Máu me xối xả xương da khô gầy
Vì đâu nên nổi nước này
Vì đâu cha mẹ đoạ đầy tám thân
Hãy theo con thoát ngục trần
Đuốc le lói trước, chơn lần dò sau
Cầu kinh bài kệ nguyện cầu
Hồi chuông giống giả thành sầu phá tan
Nào ai vì đạo mắc nàn
Và vì đại nghĩa mắc đảng lao lung
Nào ai trò hiếu thấy trung
Pháp mầu Phật độ nghiệp hung quý từ
Am nhơn giải phóng hội Vu
Giáo đồ giải phóng ngục tù trần gian

Nam mô Phật độ Vu Lan!
Nam mô Phật độ các hàng nạn nhơn!

*

VU LAN NIỆM

Đường tu giải thoát chứng thần thông
Xót mẹ còn vương khổ lụy vòng
Bỏ tát Mục Liên lòng xúc cảm
Thiệt tha nhờ Phật rải ân hồng
Phật Đà dạy sám lễ Vu Lan
Thỉnh tứ phương Tăng giải thoát nàn
Từ đây đến nay y cô lệ
Ngày Rằm tháng Bảy độ vong an
Đầy mùa báo hiếu nhớ người xưa
Xét lại mình nay luống thần thờ
Hạnh đức công phu còn kém khuyết
Cửu Huyền thất Tổ những mong chờ
Xét nghiệp dò căn luống hận mình
Nỗi chìm mây lượt kiếp lênh đênh
Tay vàng dầu dẫn ban ân lạ
Bến giác hồ quy tổ Đạo lành
Con nguyện giờ đây trước Phật tiền
Cội Bồ vụn quên tro hoa duyên
Đền Thiên kêu tổ loè tia huệ
Hồi hướng công phu độ Cửu Huyền

*

TIẾNG KHÓC MỤC LIÊN

Hồi qui sứ người từ đâu xuất hiện?
Biển Diêm đài ngay cuộc diện trần gian
Rắc thê lương gieo khùng khiếp kinh hoàng
Lửa! Lửa! Lửa! Đầy tang thương máu lửa
Mẹ đói khổ biết lấy gì đỡ bữa
Còn bát cơm, cơm hoá lửa thôi rồi
Ruộng hoang vu, vườn trụi lá khô chồi
Vật cũng đói mà loài người cũng đói
Hồi qui sứ người dữ hơn lang sói
Nanh vuốt kia một chọi một mà thôi
Người phi thân khạc lửa độc từng hồi
Sắt còn cháy huống thân người sá kể
Hồi qui sứ người hung ác thậm tệ
Kẻ nát đầu người cưa xé tay chân
Thịt lên cây oán khí vượt mây ngàn
Máu nhuộm đất, hồn oan tràn cỏ nội
Hồi qui sứ lũ người đồng một tội
Rắn rất lao, mổ vọt ruột gan người
Chó sắt xua, táp ngoạm thịt xương rời
Chìm sắt lượn, giữa trời phun độc khí
Hồi qui sứ ai cho người quyền vị
Đem sài lang ngự trị cõi nhân loài
Rủ Ngưu Đầu, Mã Diện lũ chân tay
Xúm đầy đoạ kiếp con người khốn đốn
Hồi qui sứ người nghe chẳng tiếng vọng
Từ âm ty rừng rợn những thôi dài
Của trẻ thơ kêu khóc phận lạc loài
Của phụ nữ oán than đời bạc hạnh

Của bỏ lão ti tề trần thâm cảnh
Của phế nhân nguyên rửa hận ngày xanh
Của thương binh rên rỉ vết thương hành
Của goá phụ nữ non tình goá bụi
Hồi qui sử trái tim người bằng nhựa
Mới dừng dung tăng bỏ cuộc hành trình
Nhìn nạn nhân mà đơm khiếp hồn kinh
Đoái từ mẩu động tâm tình lụy đổ
Ta phải bạch việc này lên Phật Tổ
Đạo từ bi cứu độ cõi tai nạn
Thập phương Tăng vầy thẳng hội Vu Lan
Trước cứu mẹ, sau phá tan địa ngục

*

TRI ÂM

Trăng vàng vặc đêm thu gió lộng
Nước lăn tăn sóng động thuyền neo
Bờ sông chân núi đầu hiu
Hơi trầm quyến gió bay theo tiếng đàn
Bá Nha dạo cung thương mấy bậc
Tứ Kỳ nghe thương thức tình tường
Biết rành ý tại cao sơn
Xoay qua lưu thủy giọng đồn biết ngay
Bá Nha phục kỳ tài đặc biệt
Lễ đất trời nghĩa kết đệ huynh
Người trất phẩm, kẻ cùng đình
Khúc đường tao ngộ, mối tình tri âm
Cùng giao hẹn sang năm tái ngộ
Có ngộ đâu phong vũ bất kỳ
Thuyền xưa bến hẹn gìn y
Mà người hẹn ước hồn quy Diêm đài
Khúc thâm thiết tấu ngay mộ bạn
Khóc cổ nhân trường hận thiên thu
Trời buồn gió thâm mưa sâu
Chim kêu u uất hồn đau vọng về
Tứ Kỳ hồi Tứ kỳ đâu tá
Nghĩa tri âm cao cả ngàn vàng
Từ đây còn với phiếm đàn
Ngân thu thôi hết mơ màng cổ nhân
Đòn đập nát tình thâm biểu lộ
Vắng Tứ Kỳ đồn có ai nghe
Gió xuân bốn mặt bạn bè
Tri âm hồ để tí tề một người
Mưa ruộng đất tương lai tể tự
Rước mẹ cha đoàn tụ dưỡng nuôi
Tứ Kỳ nay thật là tôi
Thay niềm hiếu từ suốt đời dưỡng thân.

*

LÔI BƯỚC

Lá rụng ven hồ nhẵn mặt nước
Ac trầm gốc núi ủ gương trời
Tiên ban lục tử xin hườn giới
Ngọc lộ kim bàn để dấu rơi
Kim mẫu đau lòng thương kiếp số
Căn hèn phước mỏng nghiệp sâu dày

Chư tiên bạn lũ thăm khuyên nhủ
Tục tử van lơn mãi khẩn nài
Ruột mẹ đoạn lìa con có biết
Nhìn con xuống núi dạ như bào
Tiên phạm hai ngã rày ngăn cách
Hoạ thấy nhau chẳng ở kiếp nào
Đồng độ con về quê cảnh mẹ
Tây phương mẹ ở nhớ tình con
Ven trời thăm thăm lòng xa xót
Góc núi đầm đầm mắt mỗi mòn
Danh lợi buộc ràng lời cuốn mãi
Ránh đầu con nhớ trở về đây
Một phen quay góc tìm phương ấy
Muốn kiếp sanh thân vắng chốn này
Con hồi ngây khờ con chẳng rõ
Nhà xưa bỏ luống mãi mẹ chơi
Lân la hang vắng rừng mông quạnh
Nạn khổ chờ hờ khắp mọi nơi
Lạc lối bơ vơ thân đói khát
Quên đường bối rối trí kinh hoàng
Thú rừng lớn vờn ghê lưng mặt
Ma quỷ chờn vờn sợ thót gan
Càng sợ, càng ghê, càng tiến bước
Bước nguy bước khổ bước vong thân
Phải chi con biết quay đầu lại
Tánh cũ nhà xưa há mất phần
Điên đảo hoang đường con mất trí
Miễn man tán loạn trẻ không hồn
Nhớ đầu mình ở phương nào đến
Kiếp kiếp trăm luân đã hết khôn
Cửa Pháp mở toang thấu kẻ khổ
Thuyền từ xông lướt cứu người mê
Than ôi! Thương khốc ai đeo nghiệp
Đến chốn Tây phương lại trở về

*

SƠ NGỘ

Thầy trò duyên kiếp găm cơ mầu
Mới gặp mà như gặp gỡ lâu
Nửa túi lăm đường nơi cõi tạm
Nửa miếng thức tánh nhớ căn sâu
Hai hàng thương cảm vừa tuôn giọt
Ba lượt cung nghinh vội khấu đầu
Xúc động bồi hồi đây lẫn đó
Nghe ngào ai thốt được nên câu?

*

ĐỢI KHÁCH TRẦN

Non bông ngồi đợi khách trần ai
Thoảng một ngày qua xót một ngày
Chẳng thấy bóng tâm người đã hẹn
Hay là thế cuộc mộng còn say
Say tình, tình say người hời người
Biến trần khi muốn lợi ra khơi
Rồi bao lượn sóng xô dồn dập
Ta đứng bờ xa ngóng giữa vời

Vời trông chờ biết liệu làm sao
Kẻ biển luân trầm kẻ núi cao
Cần kiếp khi xưa nên gấp gỡ
Há còn mờ mặt giấc chiêm bao
Chiêm bao, vọng kiến mới sanh thân
Có cửa có nhà kiếp thế nhân
Có cả quê hương cùng quyến thuộc
Có dây thúc phược dính bên chân
Chân thiết tình ra giấc mộng đời
Nào ai có muốn đồng trò chơi
Thủ vai giả tạm trên sân khấu
Tủi cực thân mình thiên hạ coi
Coi xem tưởng hát có bên chăng?
Khi khóc khi cười lắm nỗi nhăng
Đến lúc buông màn ôi mệt mỏi
Ích gì công cuộc rộn lảng xằng
Xăng xít người đời chẳng lảng êm
Đổi thay lúc hát lúc đi xem
Thăng trầm thế cuộc là sân khấu
Biến trá vẽ vời lớp áo xiêm
Ao xiêm ví cỏi lớp phong trần
Khoác tâm y vàng nhẹ bước chân
Thông thả trở về quê cánh cũ
Có người mong đợi biết bao lần
Bao lần ai đó thiết tha nguyện
Hồi dằng siêu nhân cứu trẻ hiền
Tiếp độ con lên đường giải thoát
Đời con sâu túi đã nhiều phen
Nhiều phen tiếng ấy vắng bên tai
Xót kẻ trầm luân kiếp lạc loài
Mong gió đưa thuyền về bến cũ
Non bông ngồi đợi khách trần ai

*

LỜI KHÁCH TRẦN

Lòng con muốn dứt nghiệp trần ai
Ư uất còn mang hận tháng ngày
Lời hẹn trước kia con tạc đá
Dám đâu cảm nhiễm chất men say
Men say gợi như mặc tình người
Con buộc tâm con chẳng lỏng khơi
Giữa chốn phồn hoa con gắng gượng
Cao siêu trí tưởng thoát xa vời
Xa với con những ước mong sao
Đắc nhập đạo tràng học pháp cao
Tu chứng phần mình rồi độ thế
Cuộc đời hạnh phúc biết là bao
Bao lần con phải kiếp gian truân
Cũng bởi dẫn đo chút nghĩa nhân
Yếu dạn non gan không tự chủ
Mà dây nghiệp chướng vướng bên chân
Chân ý nhìn xem rõ cõi đời
Chẳng qua là một cuộc trò chơi
Bi hoan ly hiệp hằng luân chuyển
Một sức diễn tuồng nhọc trí coi
Coi thứ lòng này có nhiễm chăng
Bận gì với những cảnh nhi nhăng

Đạo tâm con giữ hằng thanh tịnh
Trối mặc tình đời xum xít xăng
Xăng xít qua rồi đến lặng êm
Những bài học quý để cùng xem
Trí tâm vì được nhiều kinh nghiệm
Thân thể hầu gần áo hoai xiêm
Xiêm y muốn giữ lớp hồng trần
Bỏ huyền tim về cõi đạo chân
Dưới gối thường nghe lời giáo hoá
Lòng con mong ước biết bao lần
Lần lựa ngày qua chẳng trọn nguyện
Xót xa những thẹn Đạo trò hiền
Tây phương dạ nhớ buồn vô hạn
Đông độ tình sầu khóc lắm phen
Phen này con quyết gác ngoài tai
Những chuyện lợi danh kiếp lạc loài
Giải thoát tìm về quê cảnh cũ
Lòng con muốn dứt nghiệp trần ai

*

TÂM THẦY

Ngày mừng Một tháng Hai năm Ngọ
Ngày Đức Thầy lãnh thọ tại vương
Động lòng trời đất thấm thương
Thiên hôn, địa ám, khác thường mọi khi
Mưa sùi sụt lâm ly như khóc
Gió thét gào e óc như than
Mây giăng như phủ tấm màn
Ba ngày mù mịt mưa chan dầm dề
Người đức hạnh chịu bề thế thâm
Tay sắt đing va chạm thân vàng
Tâm thân công đức huy hoàng
Tài bay hoa gởi vương mang cực hình
Lòng thiện tín hải kinh nhao nhỏ
Khắp Tăng Ni thống khổ bị thương
Bạo năm khai mở đạo trường
Dắt dìu sanh chúng hiền lương tu hành
Nay Thầy phải lâm vảnh lao lý
Đệ tử đành rơi lụy khoanh tay
Chước chi gỡ nạn cho Thầy
Ngôi yên nhìn mãi cánh này được đâu!
Tâm Tăng sĩ nặng bầu nhiệt huyết,
Lòng thương Thầy tha thiết đón đau
Phát tâm hoà nguyện cùng nhau
Đến nơi chốn ấy mong sao gặp Thầy
Vì được cánh sum vầy sư đệ
Thấy được Thầy quý thể tởn sanh
Thân con khổ sở cũng đành
Thụỵ chung cho vện tắc thành hiếu tâm!
Xuống đến đó hỏi thăm có sự
Ai có ngờ nạn dữ tới nơi?
Thấy đâu chẳng thấy tấm hơi
Mà thân con phải vào nơi ngục tù!
Buồn chạnh nghĩ kiếp tu vô tội
Cớ sao còn ràng trói tấm thân?
Nhìn cây kiềng sắt còng chân
Thương Thầy thống khổ ruột dằn quận đau

Ôi! Nguồn lệ dạt dào tuôn chảy
Khóc Tôn Sư thương bấy chúng sanh!
Ban truyền giáo pháp tu hành
Xót thương trần thế điều linh khổ nần
Thấy chẳng quản muôn ngàn đôi lạnh
Gắng công tu khổ hạnh miệt mài
Mỗi ngày một bữa ngo chay
Mỗi năm chân áo đổi thay một lần
Nay còn phải lột trần thế thâm
Một quần đùi mặc tạm che thân
Đêm thời lạnh thấy xương gân
Ngày thời ọi bức như gân ngốt hơi
Ngày một vắt cơm xoi với muối
Chịu thấu đau những buổi khảo tra!
Lòng nào lòng chẳng thiết tha
Tôn Sư như thế, nữa là chúng sanh!
Đường giải thoát tu hành gián đoạn
Ngọn Pháp đăng đã cạn lưng dầu
Mặt mờ còn thấy chỉ đầu
Rừng đời hang thẳm hố sâu khôn dò
Hết nghĩ xét thương lo viễn vọng
Lại ngắt mình khổ thống tâm can
Thương Thầy gánh chịu hàm oan
Cõi lòng khô héo, lá gan dập bầm
Mười một bữa giam cầm chẳng hỏi
Đến hôm sau lệnh gọi đi làm
Nghe qua biết tính sao kham
Cả năm trên thớt, phải cam phận liều
Gắng cất bước đi theo đến đó
Người chỉ cho nhỏ cỏ tươi xanh
Than rằng: "tôi kẻ tu hành,
Giới điều Phật dạy sát sanh đừng nào!"
Người lại bảo: "không sao điều ấy,
Ta khiến làm tội quấy về ta.
Thôi còn chẳng biết sao a,
Cúi đầu tuân lệnh cho qua trận đòn!
Được một tháng không còn nhỏ cỏ,
Lại bắt qua đập mộ, chôn thầy,
Lộp nhà, bừa củi, khiêng cây,
Mương đào, gạch chở, tường xây, nền đầm.
Việc nặng nhọc cam tâm thọ lãnh
Ghê những là thôi đánh nặng tay
Tâm thân Phật tử đoạ đầy
Bầm mói mà đếm những ngày đau thương
Còn lắm chuyện chán chường tui hổ
Sai nhà Tăng đem đồ đồ dơ
Không đi bị đánh bất ngờ
Củi thôi tới tấp chẳng chờ nói năng
Bộ thịnh nộ hung hăng oai vũ:
"Bỏ tù cho đến rừ xương tàn"
Ac tâm người đã dấy trần
Nào thương kẻ ngậm hàm oan nín sầu!
Thêm những tiếng nặng đầu nhieác óc
Giọng cao câu nhieác móc khinh khi
Rằng: "Bây ăn học làm chi
Lại theo tà đạo tu gì đi xin?
Mở trí rộng mà tin tao giảng
Tội bây là một hạng ngu si

Như bấy tu lắm quai kỳ
Như tao mới phải tu vì quân vương
Tu thì phải guom, thương, đầu sức
Tu phải cho đại lực đại hùng
Tu sao nước được hưng sùng
Tu cần tranh đấu tới cùng thành công
Với kẻ ấy khó mong mở miệng
Chỉ im hơi, lặng tiếng, ngơ tai
Làm câm, làm điếc qua ngày
Như người dị chủng lạc loài đến đây
Thân đứng giữa vòng vây thúc thủ
Lớp người trong bao phủ trùng trùng
Rất rùng những kẻ dữ hung
Cánh đầu có cánh lạ lưng lăm thay
Bối quá lạ, người hay xói móc
Cùng gièm pha, trêu chọc giễu chơi
Cái bia cho chúng nhạo cười
Lặng thinh để mặc tiếng người thị phi
Con chịu cánh thương bị mòn mỏi
Mà tin Thầy khôn hỏi được ai!
Ngày qua ngày lại qua ngày
Chân mang kiềng sắt gần đầy ba trắng
Một bữa nọ kêu phăng buồng thả
Rằng: "Thầy ông tội đã tạo gây
Còn trong bóng tối chưa hay
Điều tra giữ lại nơi đây gạn lừa
Liệu bề thế khó thừa hỏi được
Thôi phải đành cắt bước ra về
Mắt nhìn cảnh vật ừ ừ
Thương Thầy khổ khổ, dầm dề lụy rơi
Con lạc mẹ chơi vơi nheo nhóc
Tua thương tìm kêu khóc ngán ngơ!
Lạ lòng, dớn dác, thần thơ
Mẹ ơi, mẹ hỡi, bây giờ mẹ đâu?
Lệ hầu cạn nguồn sâu chưa cạn
Khổ thân con chẳng tận mặc Thầy
Khi đi, y bát đủ đầy
Khi về, tro tẩm thân gầy quần manh.
Một lần chột nhìn quanh thăm thiết
Nơi đã ghi dấu vết thương tâm
Chôn nao Thầy bị giam cầm
Thầy ơi có biết con tâm Thầy chẳng?
Giọt lệ thấm rơi văng thấm đá
Khí uất xung, ừ cả vòm trời
Đường về thăm thăm xa khơi
Bước chận ngao ngán rụng rời tứ chi
Nơi chôn cũ nào khi hội lễ
Tình Thầy trở vui về bao nhiêu
Nay nhìn quang cảnh điêu hiu
Vắng sau, quanh trước chín chiu ruột đau
Lòng nung nấu trông mau sáng tối
Muôn thâu giờ một buổi thành hai
Đêm qua cho chóng đến ngày
Ngày qua ngày ngóng đợi ngày mai Thầy về
Ngày qua lại không hề nghe thấy
Bặt bóng tăm từ ấy nhân nay
Ngày vương thống thiết ai hoài
Lần tay tính, bảy tháng dài có dư

Ơi đức cả Tôn Sư thông thấu
Cùng thiên cao địa hậu chứng tri
Con nguyện kiếp kiếp tu trì
Nương về theo bóng từ bi Đức Ngài
Con chờ đợi ngày mai trời sáng
Đức Thầy về khêu rạng pháp đăng
Dẫn đoàn hiệp chúng hoà Tăng
Nhơn sanh độ khắp đồng đẳng đạo tràng

*

LẠC MẸ

Ngồi nhìn ngắm giọt mưa lã chã
Tưởng Tôn Sư buồn bã trăm chiều!
Nhớ khi tiếng nói dặt dìu
Chỉ đường thoát khổ, dạy điều tu chân
Nay sao bóng từ thân vắng bóng
Để các con trông ngóng mỗi mòn
Não nề, oằn oại, héo don,
Ngày qua, ngày lại dập dồn ưu tư!
Ai bữa lưới cơ mưu quá ác
Để chim bầy tán mác đòi nơi
Chúa đàn chim vướng lưới khơi
Chim non kêu thảm khạc rơi máu hồng
Thần mẹ phai vào lồng giam nhốt
Người lưu đi mắt hút bóng tăm!
Nhã người hiểm hóc u thâm!
Cánh chim bé bóng biết tầm nơi nao?
Rối những buổi mưa dào gió lạnh
Chút tình hoài đêm quạnh kêu sương
Tiếng vang thống phúc đoạn trường
Thiệt tha, ai oán, bi thương, não nùng.
Trách bầy kẻ đành lòng gây thảm
Để muôn ngàn tâm khảm thọ thương!
Từ ngày Thầy vương tai ương
Giọt châu lệ tứ bốn phương rơi đều
Thương Thầy đã phí nhiều công khó
Bước lữ hành mưa gió quán đâu
Thầy đi khai mở đạo mầu
Dắt con biển khổ, nguồn sâu vượt qua
Thầy hùng lực độ tha tiếp dẫn
Con ngày khờ lẩn quán nương chân:
Đường tu dầu gặp khó khăn
Có Thầy con trẻ muôn phần vững an
Thầy thọ lãnh tai nạn thống khổ
Con cam đành phận số hẩm hiu
Còn ai nâng đỡ dắt dìu
Còn ai chăm chút chắt chiu con bầy
Kể từ buổi đức Thầy xa vắng
Phận các con cay đắng biết bao!
Thế thường nước đục thả câu
Lòng người hơn đáy biển sâu khôn dò
Cũng có kẻ thương lo giúp đỡ
Cũng có người tráo trở éo le
Kết bè, lập đảng, lập phe
Dở dành nhiều cách, hãm he đủ điều
Kẻ mềm yếu dễ xiêu tác dạ
Bỏ đạo tràng sa ngã bước ra

Họ xem như thể ruột rà
Ngọt ngon cảm dỗ rước qua phe mình
Kẻ cương quyết định ninh tác dạ
Giữ đạo tràng nong nả cần tu
Họ xem như thể nghịch thù
Kiếm tìm hãm dọa, dễ hầu yên thân!
"Quốc loạn thức trung thân" cổ ngữ
"Giã bản tri hiếu tử" danh ngôn
Đạo tràng mới vắng Sư Tôn
Nẻo tà, nẻo chánh, phải môn phân rành
Lông sư từ hoá thành sâu dữ
Trở hại thân sư từ chết đi
Đời sao có chuyện lạ kỳ?
Người sao có kẻ hiểm nguy lạ thường?
Phần nội cuộc bi thương phận số
Thêm ngoại duyên khủng bố tinh thần
Bảo xây, gió cuốn, mây vẩn
Ao ào lá rụng, lần lần quả rơi
Bỏ để thọ tội bởi hao hốt
Bỏ để tràng thừa thớt quạnh hiu
Thấy ra hiểm kẻ đã nhiều
Mặc cho ngọn nước thủy triều chảy xuôi
Cam thù phận thiệt thời cay đắng
Nhớ lời Thầy ẩn nhẫn hoà nhu
Mặc ai danh lợi bốn xu
Con nguyện giữ hạnh người tu thoát trần
Đệ huynh phải quay quần đùm bọc
Cánh tình này khó nhọc chung nhau
Phận mình khốn khổ lo âu
Cần cù lam lũ ngộ hầu phòng xa
Phong trần hiện cháy da phỏng trán
Xúc cảm thành bi thán nỉ non:
"Còn cha gót đỏ như son
Cha vừa xa vắng, gót con chôn bùn."

*

LÒNG CON

Thầy vương tai biển chốn xa xôi
Con trẻ nghe qua luống rụng rời
Chẳng biết phương nào toan giải khổ
Ruột như tơ cuộn rối tơ bởi
Thầy thương sanh chúng khắp trong trần
Lao nhọc khuyên đời chẳng kể thân
Nhưng chúng sanh kia đánh đổ kỳ
Đang tâm đem oán trả người ân
Thấy luống vì con nhọc với con
Đám con nào khác đám chim non
Yếu mềm chỉ biết thương mình mẹ
Nếu mẹ sa cơ trẻ chết mòn
Ngây ngây xúm xít những xông xao
Mẹ bị sanh cầm tại chốn nào?
Tháp cánh con mong tìm đến đó
Cho lòng trút vội nỗi thương đau
Tìn dử đưa sang trẻ mắt hồn
Khôn ngăn giọt thấm mạch sầu tuôn
Thầy trò thôi biết bao giờ gặp?
Càng nghĩ càng thêm thâm thiết buồn

Luống trách ai gây mối não phiền
Bỗng không sóng dậy đất bình yên
Nỡ đem nạn chường tây non núi
Mà chất lên vai kẻ đức hiền
Than ôi! Oan trái tự bao giờ
Vương vấn như tầm buộc lấy tơ
Đợi lúc thời suy cùng vận xấu
Sợi dây tai ách buộc tình cờ
Càng nghĩ đau lòng nghĩ tiếc thương
Công phu gầy dựng mấy năm trường
Một phen tan biến theo dòng nước
Thôi thế còn gì mộng khuếch trương
Chén khổ mình cam uống cạn rồi
Thương người vị khổ thấm mềm môi
Nguyện xoay nghiệp chướng non sâu ngã
Nguyện tá trần hoàn biến khổ vui
Biến tât cho người vượt bến mê
Tắm thân lao khổ chẳng bao nề
Lập công bồi đức xin cầu nguyện
"Phật độ Thầy con chóng chóng về"

*

LÒNG MẸ

Thuyền giác tương buồn thiếu gió xuôi
Thương vì muôn loại khổ lâu rồi
Vội đem đạo đức bình thiên hạ
Trái cường thời duyên mới rồi bởi
Trót sanh nam tử ở trong trần
Thời loạn bao đành chước ẩn thân
Nhưng chẳng thể theo đường lối dữ
Thì đem thiện đạo mở nguồn ân
Chút tình sư đệ nghĩa cha con
Tâm trạng yếu mềm những quả non
Có vững đức tin tu chín chắn
Hay là sa ngã rớt lần mòn
Hờ chur đệ tử chớ xôn xao
Nghiệp quả hiện đời dạ há nao
Thân sắc hiểm chi điều nạn khổ
Miễn tâm đừng vướng vết thương đau
Thế thường gặp khổ đã kinh hồn
Nguồn cảm trào dâng giọt lệ tuôn
Nhưng kẻ thoát trần khinh lẽ sống
Vẽ chi than thở thiết tha buồn
Chớ trách người gieo nãi thảm phiền
Tốt hơn mình hãy tịnh tâm yên
Oan gia nên giải không nên kết
Việc dữ lớn lao cũng hoá hiền
Đạo quý danh thơm tự thưở giờ
Thời gian lần sẽ giải nghi ngờ
Bụi hồng chẳng bận Huỳnh y được
Vàng thắm khôn phai sắc áo cờ
Một cuộc thử lòng kẻ đồng lương
Trước con giống tổ có can trường
Nghiêng vai chống đỡ nhà xiêu ngã
Hay đã dối đời chỉ khuếch trương
Giải thoát là phương dứt khổ rồi
Đem gương tịnh lạc chỉ khuyên đời

Vừa lòng tất cả bao duyên cảnh
Biển khổ trần gian thấy cạn vơi
Tàng thương biển đổi vẫn không hề
Oán trách kêu than chỗ chấp nề
Tâm tịnh nơi nơi đều tịnh thỏ
Tu đâu có lẽ cũng như về.

*

TÌNH MẸ

Biển khổ bao la sóng dập dờn
Kìa ai đắm đuối giữa dòng khơi
Tay đưa chơi vơi đang cầu cứu
Triều đầy miên man thoáng hụp trôi
Trước cơn phẫn nộ trận ba đào
Kiếp mong manh, so dễ chẳng nao
Ai dám quên mình toan cứu chúng
Ai người tự phụ khách hùng hào
Lòng mẹ thương con guồn mối tơ
Mắt nhìn, ruột thắt, mặt nguy cơ
Lao mình vệt sóng nâng con đại
Đầu sức thì gan đến bến bờ
Con ơi, con ơi, gắng bớ con
Than ôi sức trẻ quá suy mòn
Nặng vai bết cánh nghiêng mình mẹ
Sóng dập triều đùa kiệt sức con
Phật lực diu ta đến bến bờ
Con ơi bùng dậy tình cơn mơ
Vầng kim xuất hiện khung trời mới
Nhà cũ sum vầy nếp sống xưa

*

CON NGUYỆN

Lâm con tại biển cảnh tình này
Đệ tử khôn phương gánh thế Thầy
Chỉ biết chuyên tu cần phát nguyện
Hoạ chẳng báo đáp tám ơn dày
Con nguyện đời đời độ chúng sanh
Bao nhiêu lao nhọc cũng cam đành
Miễn con đủ trí đầy năng lực
Phật chứng cho con đắc Pháp lành
Con nguyện tánh linh chẳng lạc Thầy
Chuyên thân bao kiếp cũng sum vầy
Đạo trường Thầy lập con nương học
Thầy chứng cho con đắc nguyện này
Con nguyện hiện thường kiếp nữ thân
Bờ bao phụ nữ ở trong trần
Tiện bề thân thiện con điu dắt
Dầu phải cực lòng lỗi phụ nhân
Con nguyện đáp lòng bậc hữu ân
Giúp con những việc thuộc về thân
Hằng ngày con phải lo trau đức
Cho đủ đền bù được xứng cân
Con nguyện pháp lành bố thí ra
Muôn cảnh tươi nhuận hứng mưa sa
Ngôn từ bất tận tiêu dùng mãi
Nạn óc vô tình chẳng nệ hà

Con nguyện tập tành nhẫn nhục luôn
Dứt sân hận dứt đau buồn
Cổ quên tất cả thời sung mãn
Cam chịu nhỏ nhen phận cúi lườn
Con nguyện từ rày tỉnh tấn hơn
Bỏ khi giải đãi dễ duôi lờn
Lâm con thử thách người tu niệm
Giai đoạn khó khăn chỉ chẳng sờn
Con nguyện quyết lòng trì giới thêm
Gương lành gắng giữ đạo tôn nghiêm
Tâm hằng vắng lặng thân trong sạch
Kết quả cho y với mộng diêm
Con nguyện học môn thiền định bền
Vãng hành giáo pháp mực cao trên
May ra tâm tịnh thân thông chứng
Đạo Phật huyền vi đắp vững nền
Con nguyện phát sanh trí huệ quang
Nhơn duyên công đức trừ kho tàng
Cùng gieo hạt giống thông minh nữa
Đủ sức hoằng dương ánh đạo vàng.

*

NGUYỆN CHUNG

Con nguyện siêng năng bỏ thí công
Bao nhiêu cực nhọc vẫn vui lòng
Việc chi làm được con xin lành
Bồi đức mong cầu nghiệp sạch trong
Con nguyện từ rày nhẫn nhục luôn
Xả thân cầu đạo chẳng than buồn
Tâm trần nhơn ngã xin trừ diệt
Lễ phép luật nghi giữ đúng khuôn
Con nguyện hết lòng tỉnh tấn lên
Cần tu đắp nghĩa bậc bề trên
Phàm tâm gột rửa cho trong sạch
Thánh đạo nương theo được vững bền
Con nguyện hết lòng trì giới thân
Mảnh gương giới bổn tỏ trong ngần
Hằng ngày siêng gắng lau chùi mãi
Chẳng để mờ lu nhiễm bụi trần
Con nguyện học môn thiền định bền
Năng ngồi quán tưởng đặng bề trên
Giúp con thanh tịnh trừ tâm vọng
Giả cảnh bên ngoài được bỏ quên
Con nguyện học cho trí huệ khai
Kinh chiều kệ sớm gắng giới mài
Muôn ngàn cảnh vật hằng nghe thấy
Quyển sách Phật ban học mỗi ngày
Thân con, con giữ sạch trong hoài
Nguyện chẳng đứng vào tội lỗi vay
Con sợ gieo nhơn rồi hái quả
Loanh quanh chẳng khỏi nghiệp luân hồi
Tâm con, con giữ lặng yên hoài
Xao động con e tội lỗi gây
Há dám để xen tư tưởng quấy
Con hằng kiểm thúc chẳng đơn sai
Trí con, con giữ sáng trong hoài
Sì tối con e phải lạc loài

Chẳng dám chứa nuôi điều cố chấp
Con hằng sợ chỗ thích mê say
Tánh con, con giữ tự nhiên hoài
Con sợ buông lời nhiễm cảnh người
Lục đục thất tình che bán thể
Nên con cố tránh chuyện đông dài

*

CẦU NGUYỆN TÔN SƯ

Chúng đệ tử kiến thành vọng khấu
Một tâm lòng nguyện thấu mười phương
Cầu xin chư Phật xót thương
Thầy con lâm cảnh tai ương khổ nạn!
Con khờ dại một đàn chiu chít
Ngầy qua ngày xúm xít thở than
Biết ai nhờ cậy hỏi han
Thấy con sức khỏe bình an thế nào?
Từ hôm ấy, âm hao vắng bớt
Nghĩ đời con, ruột thắt đời con
Công Thầy đại hải cao sơn
Phận làm đệ tử nghĩa ơn chưa đền
Nay Thầy đã bật tin đường ấy
Biết đâu tìm cho thấy tôn nhan
Não lòng trước cảnh ly tan
Một niềm đau xót, muôn vàn bị thương!
Xưa con ở trong đường tâm tối
Trí mịt mờ tội lỗi tạo gây
Nhân vay, quả trả, vẫn xoay
Lộn tròn theo bánh xe quay luân hồi
Từ vô thi nổi trôi biển nghiệp
Chịu khổ đau kiếp kiếp đặc dài
Lênh đênh, phiêu bạt lạc loài
Không ngày mãn số, không ngày thoát thân
Tay tiếp dẫn ra ân tế độ
Kiếp mười mê thoát khổ luân trầm
Nước dương rửa sạch trần tâm
Chiếu soi đèn huệ, si lầm tiêu tan
Duyên nghiệp dứt, ngồi thoàn Bát Nhã
Phước đức trau, hái quả Bồ đề
Tịnh lòng, sen báu trở huê
Xa lìa huyễn ngã, trở về Chơn như
Thấy độ chúng phước dư vô lượng
Có sao còn nạn vương tai mang
Phước linh chẳng hộ thân vàng
An ban, oán lành, phù phàng biết bao!
Cúi nhờ đức tối cao Phật Tổ
Chư Phật thương cảnh khổ chúng sinh
Phép mầu, Phật hiển oai linh
Thấy con thoát hiểm khương minh trở về!

*

TƯỞNG NIỆM TÔN SƯ

Biển cảnh không ngờ
Huyền cơ chuyển hướng
Tai ương định phận
Nghiệp căn khó cưỡng

Cơ Chánh Pháp đang hồi thịnh vượng
Cõi Liên Hoa những tướng miền trường
Nạn chủng sanh còn lắm nhiều nhưong
Thân Giáo Trưởng bỗng vương nghiệp chường
Đạo sư đồ đạo trượng
Thọ chơn truyền hữu hạnh, hữu duyên
Pháp y bát, Pháp thiêng
An điểm hoá vô biên, vô lượng
Năm năm, tháng tháng, đợi đợi, chờ chờ
Phút phút, giờ giờ, trông trông, tưởng tưởng
Tám hướng liệu lường
Bốn phương tâm kiếm
Tin huyền dập dồn
Tin chơn khuyết kiếm
Thừa nước đục thả câu cũng hiếm
Thiết kế, bày mưu
Phận nhà nghèo, lòng hiếu lại giàu
Cả nghe lắm chuyện
Thị phi gièm siểm
Thương thay miếng mồi lưỡi lừa
Luận biện nhi nhăng
Ngán bấy lời bao tiếng biếm
Câu tiên đoán rõ ràng ứng nghiệm
Cắt nhà xong chẳng giữ cửa nhà
Bước du phương hoá độ Ta bà
Phát nguyện lớn hành theo chí nguyện
Lời vàng lãnh nhiệm
Nổi ý nguyện thực hiện pháp môn
Hạnh quý bảo tồn
Theo dấu bước sắt son dừng tiến
Ai ngờ cánh biển, vật đổi người dời
Mới biết cuộc đời, ruộng dâu bãi biển
Ngậm ngùi tha thiết mối thương tâm
Thốn thức băng khuâng ngày kỷ niệm
Vàng rơi đáy biển
Ngọc ẩn dấu non
Biết còn hằng mất
Biết mất hằng còn
Bóng nghiệp thức chui lòn huyền sắc
Khoá thiên cơ khép chặt huyền môn
Muôn hình huyền huyền, chơn chơn
Lò tạo hoá đúc nhồi kim cổ
Vạn vật không không, có có
Máy âm dương luân chuyển tuần hườn
Những ngại lo hạt lép quả non
Lìa nhánh cội khôn phương bảo dưỡng
Nào e sợ quả già hạt cứng
Gặp đất phân thêm vũng lưu tồn
Trầy thuyền từ lập hạnh sắt son
Sóng oan nghiệt không sờn nguyện vọng
Trương buồm giác khởi lòng kiên dũng
Gió nghiệp duyên chẳng núng tâm hồn
Gìn giữ Pháp môn, kim ngôn ghi nhớ
Đạo Tràng nâng đỡ, gặp gỡ Sư Tôn.
Am hôn rừng thế
Minh tuệ đèn từ
Tảo trừ hoặc chường
Khuyến hướng chơn như

Tâm tức Phật ngàn xưa mê muội
Phật tức tâm từ buổi tình tu
Gương lòng đừng để mờ lu
Soi giới cảnh cần cù trau sửa
Cội đức sớm lo tu bổ
Gieo phước điền gặt gổ công phu
Tham thiền chương luyện định tâm châu
Nước lặng hồ thu in bóng nguyệt
Quán tướng tư duy kim tướng Phật
Hương thanh khói biếc lộ gương từ
Gột tình phàm diệt bỏ ý riêng tư,
Gom chỉ cả bồi tô nền giáo Pháp
Thuận lý chánh rải ban niềm vui hạp
Thanh Đạo vàng đèn đáp nghĩa Tôn Sư.

*

NHỚ ƠN THẦY

Biển trần thế thét gào đêm tối
Kiếp nonh sanh đắm đuối dòng mê
Khó khăn nguy hiểm sá nề
Buồm trương hạnh nguyện Bồ Đề độ sanh
Tìm vớt kẻ lênh đênh chới với
Đem lên thuyền rửa gội bùn nhơ
Đưa sang bến giác kịp giờ
Tây phương về đó nương nhờ Phật ân
Con chìm đắm biển trần thọ khổ
Thấy từ bi tế độ vớt lên
Mặc thì áo giới âm êm
An thì sữa pháp, cơm thiền nuôi thân
Ghi nhớ mãi công ơn Thầy Tổ
Xót thương hằng dạy dỗ lắm phen
Như đem ánh sáng ngọn đèn
Rọi vào tâm trí tối đen mịt mờ
Ngày qua ngày nương nhờ ánh sáng
Lần nhiều lần tỏ rạng tâm mê
Vun phân tưới nước Bồ Đề
Này cảnh vô ngã, trở huê chơn thường
Lòng tịnh lặng soi gương Bát Nhã
Chỉ công phu kết quả Niết Bàn
Giới trì, nghiệp dứt, tâm an
Khai đàng phước đức, lấp đàng tội duyên
An Thầy Tổ vô biên khó tả
Hơn biển non hơn cả hư không
Lấy chi sánh ví cho đồng
Biết chi đền đáp xứng công vô lượng
Phát đại nguyện hoằng dương Chánh Pháp
Rải từ bi cùng khắp chúng sinh
Thương người như Phật thương mình
Độ người như Phật độ sanh thườ nào
Tóm góp được công lao chút đỉnh
Chỉ thành xin lễ kính cúng dâng
Phước lành hồi hướng thượng từng
Phước lành lễ phẩm cúng dường Tôn Sư
Niềm tin tưởng khư khư tác dạ
Những mong cầu đức cả chứng minh
Pháp môn kiếp kiếp tu hành
Pháp thân kiếp kiếp kính thành phụng tôn.

CÔNG ĐỨC SƯ TRƯỞNG

Cúi đầu lạy trước tháp vàng
 Chúc cầu Giáo hội đạo tràng vĩnh miên
 Ngôi xuê Sư Trưởng ngự yên
 Đức Ngài tột bậc ở trên cõi trần
 Quang minh tướng tốt vô ngần
 Nhân lành nhiều kiếp góp phần tạo nên
 Công trình quá khứ nào quên
 Đường trần ngàn lối bước lên nẻo lành
 Xuất thân khổ hạnh tu hành
 Lập nên giáo pháp tự mình tìm ra
 Nói truyền chánh pháp Thích Ca
 Hăm lẫn thế kỷ nay đà mờ phai
 Người tu hiện tại mấy ai
 Hành theo đúng pháp Như Lai giáo truyền
 Đâu còn thấy rõ chơn nguyên
 Xuất gia nhập đạo trần duyên dứt lìa
 Kẻ tăng người tục phân chia
 Tăng vô nhứt vật xưa kia thanh bần
 Ba y, một bát, một thân
 Ngoài ra chẳng bận mấy trần trong tâm
 Nhưng nay Ngài lại giáng lâm
 Đem đèn trí tuệ soi nhăm nước Nam
 Mở ra một cõi già lam
 Những người nhập thánh siêu phàm ít đâu
 Đạo tràng thành lập bấy lâu
 Luật nghiêm chọn lọc gồm thâu sĩ hiền
 Nơi đây thế giới vô phiền
 Không còn tham đắm chức quyền lợi danh
 Mỗi người áo vá ba manh
 Một bình bát đất du hành khắp nơi
 Sáng ra khuyên giáo độ đời
 Trưa thời thọ thực, xế thời thuyết kinh
 Chiều khuya quán tưởng lặng thinh
 Nửa đêm nhập định diên linh ngưng thần
 Người người tự giác độ thân
 Giác tha độ thể dạy dân tu trì
 Nào đâu có tiếng thị phi
 Nào đâu có cảnh lâm ly đau sầu
 Chúng con khổ sở hèn lâu
 Rủ nhau tìm đến, mong cầu dựa nương
 Đạo tràng như ánh triều dương
 Thế trần như giữa đêm trường tối tăm
 Ghe phen sụp hố sa hãm
 Ngay nay tỉnh minh biết tằm nẻo ra
 Về đây gấp cửa gấp nhà
 Gặp cha mẹ cũ, gặp bà con xưa
 An lành nhuần hạt móc mưa
 Đức Ngài ban rưới phước thừa chúng con.

MƯỜI NĂM ĐẰNG ĐẰNG

Thầy có một vườn hoa đạo đức
 Truyền cho con con gắng sức chăm nom
 Mười năm đặng đặng mỗi môn

Kiểm hoa cần cối sắt son đợi chờ.

*

Vô minh đó ngăn bờ rắp ngộ
Bổn ngã kia rậm cỏ dày gai
Xông pha đây kém đức tài
Tháng năm mòn mỏi chiều mai lạnh lùng
Nhớ thuở trước bi hùng chí khí
Dưới chân Thầy chân lý bao la
Màn trời chiếu đất Ta Bà
Đạo lành khôn nản, đường xa khôn nài
Thương sanh chúng trần ai đau khổ
Phát Bồ Đề khắp chỗ ruổi giông
Đội trời đạp đất chân không
Bát cơm từ ai, tấm lòng từ bi
Thân giáo ấy hành trì giới luật
Khẩu giáo này thuyết Pháp giảng kinh
Nhiệm mầu ý giáo thực hành
Canh phòng sáu cửa tịnh thanh sáu trần
Giông thuyền Giác thân tâm tịnh luyện
Rười người lành phát nguyện gieo duyên
Quy y nhẹ trút não phiền
An chay giữ giới long thiền sáng thông
Trống Pháp lý tung bùng vang dội
Đèn Giới điều rực chói minh quang
Xa gần nô nức hân hoan
Gái trai già trẻ lên đàn nghe kinh
Xong nơi này du hành nơi khác
Gây đàn tràng hội Pháp triển miên
Trì bình thuyết giáo hành thiền
Dẫn đường tịnh nghiệp xây miền Tịnh bang
Mỗi ba tháng lại hoàn thảo xá
Mỗi nửa năm thành quả tịnh đàn
Vết chân in khắp Trung Nam
Sài Thành bên đậu chiếc thuyền Ngọc Phương.

*

Trước giải phóng lập trường tranh đấu
Sau hoà bình kiến tạo tương lai
Mười năm đăng đẳng xa dài
Một bề trách nhiệm bao ngày héo don.

*

NHỚ ON PHẬT

Đời chen lộn ngàn đường tội lỗi
Ta bước riêng một lối thanh cao
Đạo vàng quý báu biết bao
Vừa mình tu tịnh, vừa trau sửa người!
Cùng giải thoát khỏi nơi biển khổ
Cùng rước đưa khỏi chỗ sống mê
Lối đi đã sẵn đường về
Công người khai vệt ai hề nhớ chẳng?
Đức Phật Tổ toàn năng toàn giác
Sanh trong trần nhưng khác người trần
Nhìn xem cuộc thế chuyển vần
Cảm thương muôn loại chịu phần đau thương
Lòng tha thiết tìm phương cứu chữa
Tự đem mình nghiệm thừa pháp môn
Dẫn thân vào chốn núi non

Bỏ lia điện ngọc, lầu son, ngai vàng!
Tinh phụ tử dứt ngang quyết liệt
Nghĩa phu thê đoạn tuyệt can trường
Vượt qua tám vách thể thường
Hiện nhiên khai mở con đường độ sanh
Buổi sơ khởi, một mình nhọc khổ
Bước vân du nhiều chỗ lọc lừa
Thấp cao đạo lý chẳng lừa
Bao phen tầm kiếm, vẫn chưa thấy gì!
Ngài thông thả suy đi nghĩ lại
Đạo phải chăng ở tại lòng ta?
Hạnh nhờ thiên định tìm ra
Xếp chơn ngồi lại kiết già công phu
Sáu năm chẵn, khur khur kiên nhẫn
Tắm thân gầy trơ nắm xương da
Dãi dầu nắng táp mưa sa
Yếu lẩn đến đôi thân đà mơn hơi
Chợt tỉnh ngộ, tức thời thấy rõ
Đạo chưa thành, thân bỏ sao đang
Độ đời nguyện lớn thênh thang
Mỏi mòn thể vóc, đam đang sao rồi
Nghĩ cạn lẽ bèn thôi ép xác
Định ăn dùng đạm bạc thô sơ
Mỗi ngày một bữa ngộ trưa
Miễn vừa nuôi xác, lại vừa trau tâm
Tắm áo mặc một thân rách rã
Lượm vãi bỏ, chăm và khịu khâu
Khẽ khảm từng miếng kẻ đầu
Thành y bá nạp tạm hầu che thân
Rời lần lượt bước chân giải thoát
Đem gương lành, ôm bát hoá trai
Đói no đáp đối qua ngày
Lúc chưa thành đạo nào ai biết mình
Còn gặp phải điều linh gay cần
Tục truyền rằng ngộ trận Ma vương
Lúc Ngài nhập định phóng quang
Ma vương binh tướng nghinh ngang đánh đùa
Nhưng chúng phải bị thua chạy trốn
Ngài vẫn ngồi an ổn tự nhiên
Từ bi gương mặt dịu hiền
Từ bi nhập định tham thiền phóng quang
Bên ngoài đã lẳng xăng rắc rối
Bên trong còn tội lỗi gọi kêu
Những nàng Ma nữ cợt trêu
Ay là dục vọng quấn theo bóng hình
Nhưng Ngài dụng sức linh thiên định
Vững tinh thần thanh tịnh chơn tâm
Vọng căn nguồn gốc đã tầm
Tham lam, sân giận, si lâm đang xa
Đắc trí tuệ, soi ra vạn pháp
Phóng hào quang chiếu khắp tứ phương
Lục thông chứng phép phi thường
Biết bao cố gắng, khôn lường công lao
Nắng vàng vạc, mưa rào, gió lốc
Trời trời thân dưới gốc Bồ Đề
Nhứt tâm phát một lời thệ:
"Nếu chưa thành đạo chẳng hề dạy đi"
Bền nguyện lực sau khi đắc quả

Đi khắp nơi hoàng hoá chúng sanh
Đầu tiên trên bước lữ hành
Lẻ loi chỉ có một mình đường xa
Nhưng lần lượt trải qua các xứ
Phục thù nhiều đệ tử giới giang
Lập thành giáo hội Đạo tràng
Đắp tô xong xá con đàng Tây phương
Đoàn hậu tấn noi gương thành đạo
Chỗ gởi thân rớt ráo Niết Bàn
Khởi hành từ chốn trần gian
Về nơi Cực Lạc đường an đời đời
Từ ngàn trước bao người dong ruổi
Nay chốn này đến buổi chúng ta
Con dòng hương lấy tài gia
Đoái nhìn sự nghiệp, thương cha công trình
Càng rộng lớn kinh dinh đồ sộ
Là người xưa lao khổ lại càng
Tìm ra được ánh đạo vàng
Nhọc nhằn một kẻ, về vang muôn người
Ôi! Thật đáng cho đời kính ngưỡng
Công đức Ngài vô lượng, vô biên
Hỡi chư Phật từ hữu duyên!
Nhớ ơn Từ Phụ cần chuyên tu hành!

-ooOoo-

[Đầu trang](#) | [Mục lục](#) | [01](#) | [02](#) | [03](#) | [04](#)

Chân thành cảm ơn Sư cô Vân Liên đã gửi tặng bản vi tính (Bình Anson, 03-2005)

[\[Trở về trang Thư Mục\]](#)

last updated: 29-03-2005